THE

KAZHAKOOTAM CADET

Annual Number

1962

JOURNAL

SAINIK SCHOOL

Kazhakootam :: Trivandrum

Article	Contributor	Pag
29. A letter to my Daddy	*Cadet R. Balachandran*	 4
30. Fragrant thoughts	,, *K. V. Nair*	 4
31. River (Poem)	,, *Binoy E Jacob*	 4
32. An incident which greatly annoyed me.	,, *S. Suresh Nair*	 4
33. Foundation Of Life (Poem)	*Sri C. V. Sankaranarayanan*	 4
34. The Role of Sanskrit in Indian life	,, *G. D Tekale*	 4
35. The story of rubber	*Cadet Emmanuel K Thomason*	 5
36. ANNUAL REPORTS		 5

(Separate sections in Malayalam, Hindi and Sanskrit)

MAGAZINE COMMITTEE

Master-in-charge	Sri P. Purushothaman
English Section	Mrs Myrtie Jocob Cadet A. Balasubramoniam
Malayalam Section	Sri N. R. Rao Cadet N. Jayachandran
Hindi Section	Sri B. C. Pande Cadet K. Govindan Kutty

The views of the authors do not necessarily represent the views of the School authorities.

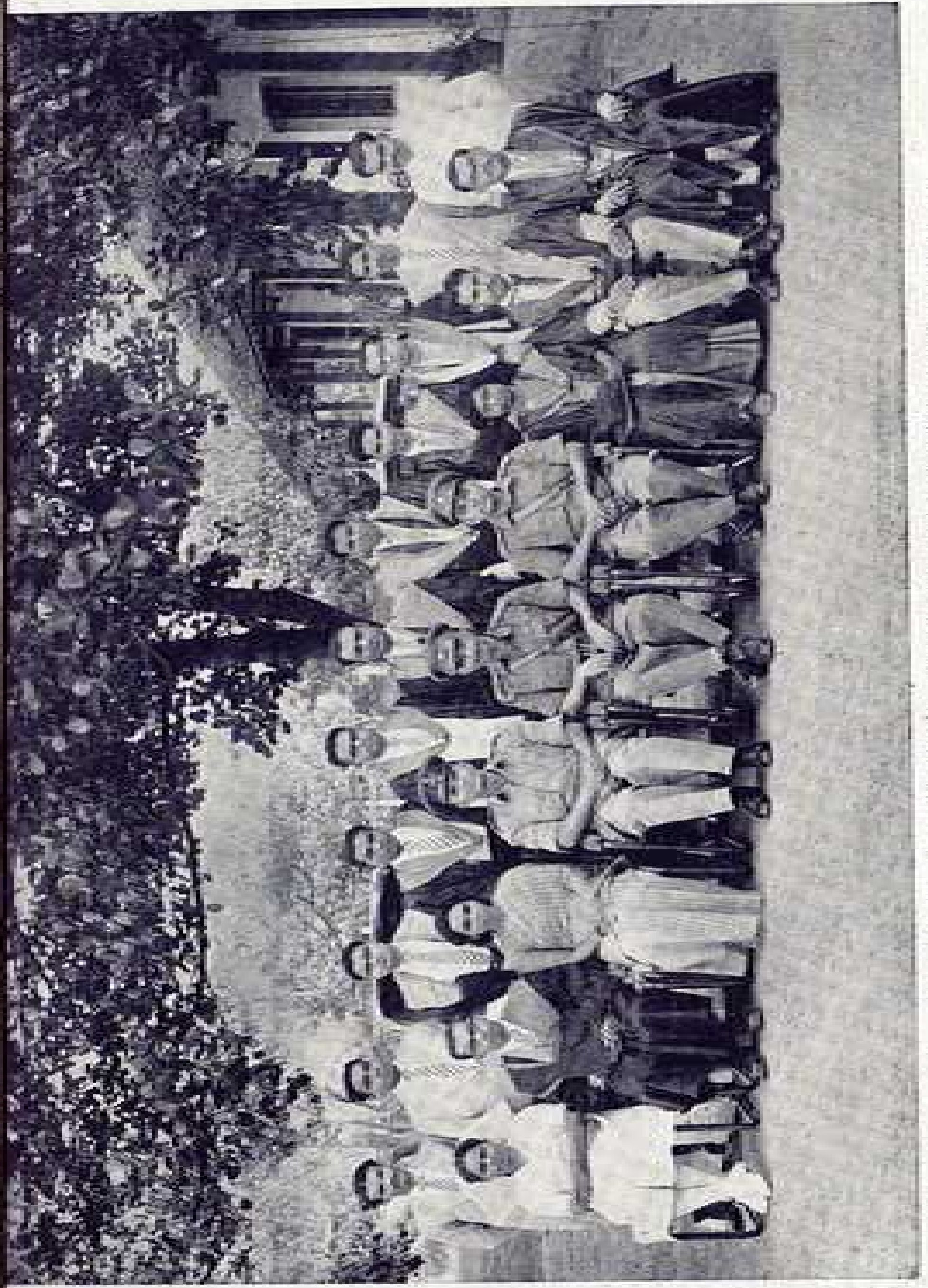

Sitting (L. to R.).—Mrs. M. K. Joy (Matron), Sri George Joseph, Mrs J. John (Matron), Sq. Ldr. Babu Lal (Headmaster), Lt. Col. B. K. Somaiah (Principal), Capt. T. V. S. Nair (Registrar), Mrs. M. Jacob, Sri K. M. Nair, Sri Samuel Raj.

Standing:—Messrs P. E. Thomas, B. Peter, M. S. A. Rao, P. Purushothaman, N. B. Nair C. V. S. Narayanan, G. D. Tekale, B. C. Pande, N. R. Rao, U. K. Rajendran M. V. V. Thampi (Q. M.)

EDITORIAL

About Ourselves

December is the month of intense activity. With this comes to a close a year of fruitful endeavour. Everything is pitched high and reaches its climax. The best is put out, be it an answer to a question paper on which depends the student's promotion or even an article to be published in a journal. It is also the month which has come to be recognised as the most suitable one for the production of an Annual Number. The birth rate of Annuals is the highest in this month all over the world. Following the world custom, we also decided to launch during this month our tiny float "The Kazhakootam Cadet" with all pomp and show.

This, our first Annual Number of the school journal, which contains the work of our cadets between the age groups 9 to 14, has unfortunately now to be presented against the backgronnd of general austerity, necessitated by the present emergency in the country. At one time, it was felt that we may have to abandon the idea of publishing it altogether this year, but then such a step would have created much disappointment among the cadets, which we would not risk. Lest their budding enthusiasm should suffer any dampening, the magazine committee decided to go ahead, though on a moderate scale and in a modest manner, in tune with the general atmosphere. We have thus been forced to cut out a good deal of available material especially colourful drawings, sketches and paintings which would have brightened our pages.

The task of an editor in this School has been made particularly easy. He has not to call for contributions, approach people for writing articles or offer an inducement or to adopt any other method, which may be akin to the procedure of calling for tenders in the business world. "The Kazhakootam Cadet" has been conceived to grow and flourish automatically. It originates with a publication called the "Class Digest". Every Class has its own "Class Digest", which is produced once in two months, under the direction and control of the Class

Teacher. An opportunity is thus provided to every cadet to develop his talents in all forms of literary and artistic self-expression. These digests are circulated within the School, corrected, commented upon and even criticised by the cadets themselves. Due appreciation and encouragement is also given by the teachers. These Digests, thus serve as a good training ground for the budding writers, and is a mode of education which can be safely recommended for adoption by others. Through the medium of these digests, we are able to receive articles, poems, sketches and cartoons, which come pouring in, in waves after waves of creative activity. While reproducing some of these in our Annual, we have not indulged in undue polishing, which would deprive them of their fresh and artless flavour.

A word about ज्ञान, अनुशासन, सहयोग (Knowledge, Discipline and Co-operation), the most powerful Trinity enshrined in the motto of our School. This symbolises the spirit which pervades all our activities in this institution. The whole edifice of our learning is built upon our motto, which is emphasised all the time, whether in the class room, dormitories or the Sports ground. It is heartening to realise that these are not dead words, but carry a living and dynamic spirit, which is impressed deeply on the plastic minds and enshrined in the young hearts of our cadets. Discipline and co-operation are our watchwords and should become our habit and second nature. Out of this grows order, dignity, nobility and other finer virtues, which would go to build up a high standard of national character.

"Modern Education is concerned with the all-round development of the human personality". Due importance is therefore given to curricular and co-curricular activities. The needs of the mind, body and spirit have been carefully woven in the texture of the life of this School. The balanced diet, daily medical inspection, compulsory morning P. T. and evening games ensure physical fitness. Audio-visual education facilities have been provided which have the additional recreational advantages.

We feel happy to have won first prizes in various items of sports in the District School Athletic meet. In major games contests, though we were handicapped, because of our cadets being in the lower age group, we put up, a stiff fight. Our standard of out-turn and marching in the N. C. C. parades has been fairly high. Our own school Athletic meet which was opened by Shri Bhaskara Marar, I. P. S, the

Deputy Inspector General of Police was a great success. The Governor of Kerala took the salute at the closing Parade and Mrs Giri gave away the prizes. The P. T. display was very much appreciated by all.

We have also formed various societies to give an outlet to the students' desire for self-expression and to satisfy their natural aptitudes. Reports on these activities have been given at the appropriate place in this magazine. We hope that in the coming years, our school will grow in strength and knowledge as a disciplined, united body, capable of facing the vicissitudes of life with courage and self confidence.

I would like to thank all my colleagues who have helped me in bringing out this journal and especially those who have helped us in getting the pages of this magazine printed in time at the most economical rates.

Remember 4356

PAUL AND SONS

Top Leading Furniture
Makers And Dealers

Welcome To Everyone

Dial 4356

FOR OUR SOLDIERS

Mrs. Myrtle Jacob

*

Keep them, dear Lord, we pray thee,
Keep our Soldiers safe, for they are thine.
Their lives burn out before thy shrine
Of sacrifice, for erring mankind
In their lust for power, cannot find
Any solace, till they pull to shreds
All hopes built by peace-loving heads.

Keep them, dear Lord, we pray thee,
For our home and our country have they gone to fight,
To save valiantly our honour and our right.
In their long hours of anguish and pain,
May they not feel they are fighting in vain.
Till they to their homes safely return,
With comfort sustain their dear ones we pray.
But if God should will, let's gently give,
Trusting Him to repay.

They cannot do it alone, dear Lord,
Their hands are frail, though their hearts are bold.
They will not falter in the wintry cold
To scare away the enemy, prowling on our land,
Who with greedy eyes, maintain their stand.
We fear, our dear ones they will brutally rend,
But with Thee at the helm, we will win in the end.

BLOOD AND SNOW

Jacob P. Chacko, Class 7

"When to the session of sweet silent thought, I summon up the remembrance of things past," one picture looms large in my vision. That is of 'Uncle'. I do not know what his name was. Everyone called him uncle. He was a soldier. Uncle was of middle age, middle height, middle weight, and in everything else also middle. He had lost his only child in some accident. His wife had fallen a victim to melancholy, and the flame of her life was slowly extinguished in the sighs and tears of broken motherhood. Still uncle was cheerful and came faithfully every year on leave to see his friends and relatives.

He was a frequent visitor to my house. My father was always pleased to see him. He never came empty handed. And that was why we children also liked him. Toy pistols, teddy bears, toy cars and boats, musical boxes and pounds and pounds of sweets our uncle used to give us all these. He also used to regale us with stories of the Second World War. The Burma campaign was his favourite. Thus stories of untold hardship in the dark jungles, of treacherous pythons and elephants became well known to us. He had many stories of the partition of India, of communal riots, and how the Indian Army helped the Nation in her time of sorrow. When we heard such sad stories, we felt broken hearted, and thanked God that we were not born then.

Last April, I went home for the vacation. Uncle was on leave. As usual, he brought some presents for me. When I told him that I was in the Sainik School, he was all smiles and congratulated me. "I long to see the day when you grow up to be an officer. Now you are known as the son of your father. A time will come when he will be known as your father. I may not live to see that day", he said to me in his usual jovial tone. My mother explained later that he only meant that I had a bright future.

Uncle also told me of the Chinese incursions into the sacred soil of India. But the true soldier he was-uncle omitted to tell me that his regiment was moving to defend the border.

Months passed. Rains came. The corn grew ripe. Blossoms heralded the birth of yet another

spring. But guns boomed on our Northern frontiers. Grenades whizzed through the cold mountain air. The worst display of national ingratitude was on the march. Here in the Sainik School, we cadets read the papers, and listened to the radio with increasing anxiety.

Last week I got a letter from my father. The last paragraph read: "I have bad news for you. Your uncle is no more. While on duty, his patrol was ambushed by the Chinese. Your uncle was taken prisioner. He was tortured horribly by them in order to get our secrets. He did not give in. Our troops launched an attack and vanquished them. But they could find only the mangled remains of the torture-twisted body of your uncle. "He was a great Soldier. In the best traditions of the Indian Army, he preferred death to betrayal of the National cause".

BLUE MOUNT
TEA & COFFEE
Always for Supreme Taste
Visit
Show room at
General Hospital Junction,
Trivandrum.
PHONE: Office 2123.
Residence 4412.

CONQUEST OF SPACE

P. V. Divakar, Class 8 A.

"Reach the moon" is the idea now in the exploring minds of the Russian and American scientists. To solve the mysteries of outer space much of money and effort is being spent.

America and Russia have done some terrifying tests to show that it is possible to reach cosmic space. Starting first with animals and then with men, these two great powers have succeeded in proving that science can unravel the deepest mysteries of Nature.

Russia was the first to launch her test. On the 4th October, 1957, Russia sent up Sputnik I into the high heavens. It was a 184 pounds sphere. Reaching nearly two hundred miles above the earth, this space craft started circling round the earth as a new Satellite. In fact, the word Sputnik itself means fellow traveller. This feat was followed by the launching of Sputnik II, carrying a dog named Laika. Valuable scientific data regarding the functioning of a living animal in outer space was collected. However, the capsules could not be recovered. Since then, more and more space vehicles have been launched by Russia and America.

Explorer I and Explorer II were the first two to be launched by America. They did not contain any living things. In August 1960 Russian scientists shot up an instrument-laden capsule in which stood the dog "Albana". This animal astronaut was successfully brought back to the earth, thus marking a distinct break-through in rocket science. Since then, guinea-pigs and monkeys have come back from their short-lived space journeys in American capsules also.

In April 1961, Russia headed the headlines of all newspapers by their magnificent display of sending Major Yurie Gagarin in the space-craft Vostok I. He went up in a capsule attached to the 4½ ton rocket, stayed for 180 minutes and returned safe and sound. In August 1961, Major Titov repeated the feat. He circled the earth seventeen times, and spent a total of just over twenty five hours in space.

American Naval Officer Commander Shepherd spearheaded his country's efforts in this direction. On the 5th of May, 1961, he flew into space, reached upto 115 miles and landed back after a sixteen

minute ride. Air Force Captain Grissom was vaulted across the frontiers of space on the 21st of July, 1961, and was recovered safely after a similar flight. Later, America drew level with Russia by sending Lt. Col. John Glenn into space. He orbitted round the earth three times and came back safe. Astronaut Scott Carpenter followed suit and became the fourth member of the world's most exclusive club-that of space-men who orbited the earth.

Time was now ripe for Russia to startle the whole world with some spectacular success in this game of vaulting the high heavens. For the first time in the history of space science, two astronauts Col. Popovich and Major Nicholaev shot up into space almost at the same time. Sometimes as close as a mile apart, these two daring young men went round the earth, talking each other, singing songs, and greeting the people of many nations through their high-powered transmitters. Popovich completed forty six orbits, while his comrade did even better by finishing a clear sixty four.

America also repeated the feat. Naval Officer, Commander Schirra went up for a six orbit flight and landed safely. In the long history of man's struggle against the forces of Nature, the conquest of space shall ever be remembered by posterity as the crowning glory.

Telegrams: TRAGENCY Telephone: 3760

TRAVANCORE NEO AGENCIES

MAIN ROAD, TRIVANDRUM.

Distributors and Dealers for:

M/s. RONEO Limit Calcutta	Visible-80 Filing System, Flushline Lateral Filing System, Neopost Postal Franking Machine, Duplicator, Steel Racks, Tubular Furniture etc.
M/s. Hyderabad Allwyn Metal works Limited, Hyderabad	ALLWYN Steel Cupboards-big and small sizes-chairs, tables and other Office Steel Furniture
J. K. Business Machines Limited, Madras	JAYKAY Portable Typewriters
Greaves Cotton & Co., Limited	FENNER Hair & Cotton Beltings
Calico Mills, Bombay	CALIPLAST PVC. Wires and Cables

Planet REGD.

PENS

ONE OF THE BEST IN INDIA

प्लैनेट पैन

Sole Distributors

General Pen Agencies

"PLANET" ★

Means

★ A PERFECT PEN

SOAPS AND SOAPLESS SOAPS

N. B. Nair

"The per capita consumption of soap tells us much about the cultural level of a society", said a cynical scientist. If this were absolutely true, we in India will have to be rated as one of the least cultured among the peoples of the world. The average annual consumption is less than 200 gms per head in our country, while the westerner uses as much as thirty times this quantity. Notable exceptions are there on either side. Bernard Shaw used to boast that during the last twenty years of his life he never touched soap. There are many among us who use natural substitutes for soap such as pea powder. Still, to the common man, a cake of soap is an indispensable adjunct to clean living.

The primary action of soap is the removal of dirt. Indeed, this is its chief value too. Other claims about its ability to improve complexion, skin texture etc., are mostly advertisement gimmicks. Many theories have been suggested to account for the cleaning action of soap. One of them relies on the fact that soap reduces the surface tension of water. The surface of a liquid is somewhat like a stretched membrane of a drum for instance. This is due to the top layer molecules being pulled down by intermolecular attraction. If a pin is placed on a small strip of blotting paper, and gently left on the surface of still water in a bowl, it will be found that the pin floats. The force which keeps it up there is the surface tension of water. There are many chemical compounds which reduce surface tension. Many of them show cleaning properties too. This curious phenomenon led scientists to probe further into the matter. The result is that now we have a set of synthetic detergents or soapless soaps competing with the conventional product in the market. In fact, many of the well known brands of soap flakes and powders are soaps only in name. Really, they are soapless soaps.

How are these soapless soaps made? As in the case of hundreds of other things in everyday use, coal tar is the chief raw material. Benzene (obtained from coal tar) is treated with some components of petroleum in the presence of aluminium chloride as catalyst. The resulting product is subjected

to the action of caustic soda and then concentrated sulphuric acid, and on further purification serves as a detergent. Another type of soapless soap is made by the interaction of phenol or cresol (from coal tar) with a hydrocarbon of the ethylene type, with boron trifluoride as the catalyst. The product of the reaction is treated with ethylene oxide and caustic soda under pressure.

It is interesting to note that the size of the hydrocarbon molecule has much influence on the nature of the ultimate product. If it is too big, the product becomes less soluble. If small, solubility and wetting power increase but cleaning action becomes less efficient. By a proper use of the right reactants, scientists try to achieve optimum results.

How do these soapless soaps compare with the usual soap? The answer is implied in the fact that the former has gone a long way in replacing the latter. One defect of the ordinary soap is its difficulty with hard water—water containing salts of calcium and magnesium. But synthetic detergents are not affected by the hardness of water; and so are better in this regard. Soapless soaps froth better. Foam is not a criterion of cleaning power, and is not quite essential for it. Still, it assists dirt removal. Excessive frothing, though quite agreeable to a person using soap, has curiously enough, resulted in some unexpected difficulties also. It is accepted by everyone that an efficient sewage system is of the greatest importance to any city. Too much use of synthetic detergents produces a lot of foam in the sewage system and even kills some of the bacteria which convert the foul solid product into harmless effluents. When these bacteria are thus destroyed, the efficiency of sewage disposal becomes poor. This untoward effect is removed by spraying large quantities of water. Again, this has another defect—wastage of water. At one stage it was feared that synthetic detergents may have some deleterious effect on the human skin. It has now been proved that there is not much truth in this allegation.

Technology has not quite succeeded in making soapless soaps in the familiar cake form. So, for bathing purposes the conventional soap still maintains its position.

THE JUNIOR BLUE HOUSE

Jacob Cheriyan, Class V

First we have our Prefect C. K. Thampy,
He is always very grumpy.

Our K. Vijaya kumar is not so tall,
We call him a football.

Radhakrishnan has a good heart,
If he wants he can be very smart.

After that comes K. Ayyappa Das,
The funny chap always plays in class.

Then comes Babuchandran,
Very fast he can run.

Then there is 126 Gopakumar,
All the boys call him Gopa.

Next to come is A. Ashraf Ali,
He does not want to get up early.

Sudheesh Kumar is very strong,
But he is always doing something wrong.

Here comes our Satish Chand,
He is a very good friend.

Then comes A. Rajan Babu,
He is really a lazy Babu.

Josie is our Matron's son,
He is always full of fun.

Omanakuttan makes everybody laugh,
But always he is very soft.

I like Rajendran best of all,
Because he is the quietest of all.

C. M. John is tall and thin,
He has a very big chin.

Our Devi Prasad is a leader,
But he always comes later.

The other leader is Pavithran,
He likes to draw now and then.

Sebastian is a slow fellow,
When he will be ready, I don't know.

Then what about Jacob Cheriyan, the Poet,
He's not so solemn, tho' he appears to be quiet

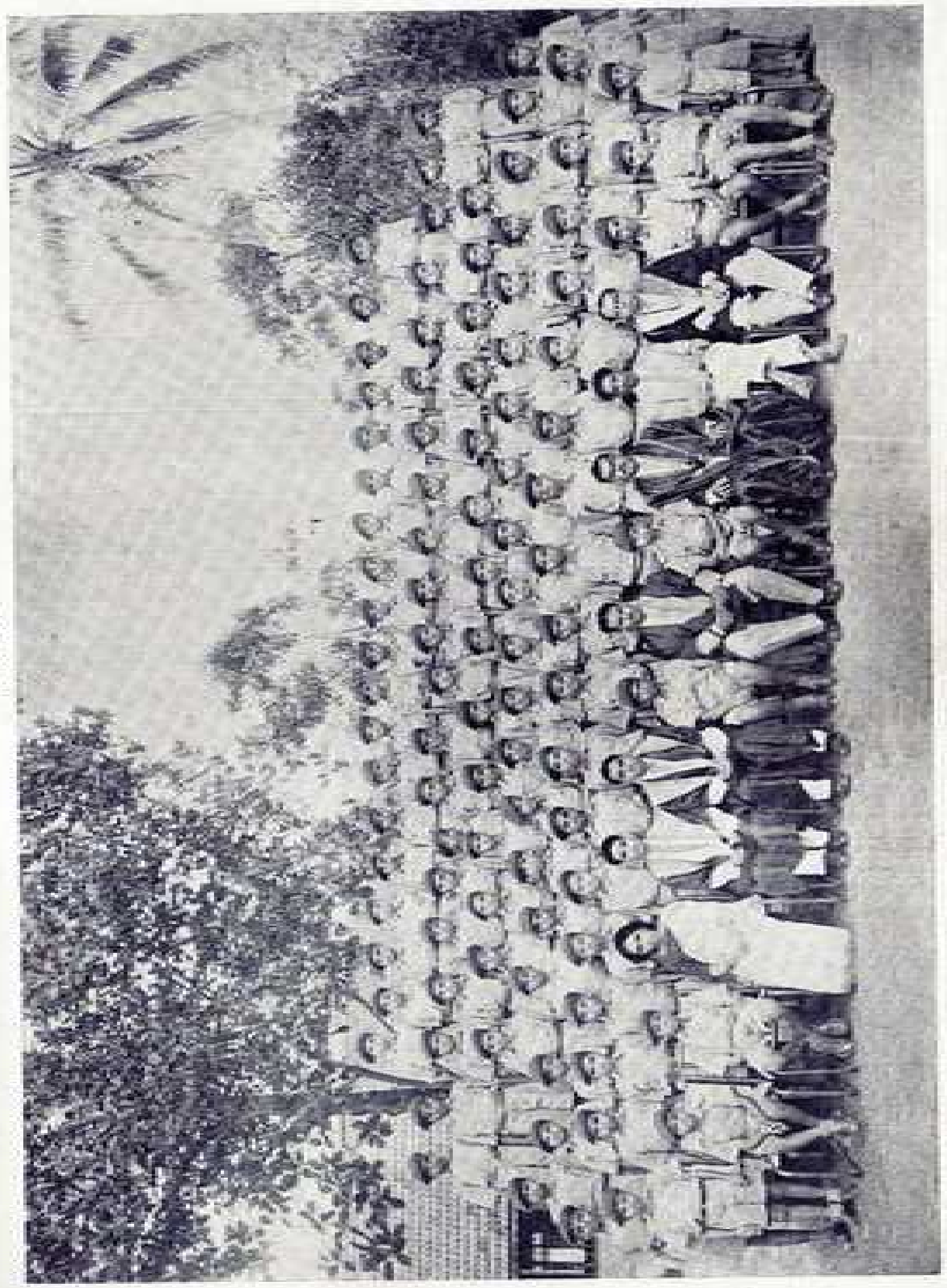

BLUE HOUSE
1962

RED HOUSE
1962

HOUSE ON FIRE

A. Balasubramonyam, Class IX

It was in the month of October that I went to my uncle's place at Kirkee for Diwali holidays. My uncle and his only son Ramesh, who was of my age, were waiting for me at the Station. I was extended a very hospitable welcome by them. It was our custom to explode crackers during Diwali, and my uncle did not fail in his duty of supplying us with enough crackers. Many of the friends of Ramesh joined us during the merry hours of Diwali. We were engaged until 10 p. m. in exploding various sorts of crackers. But little did we know about the tragedy that lay ahead.

There were some thatched houses on the ground where we lit the crackers. It was past midnight, when we were alarmed by some unusual cries of people. Confusion prevailed everywhere and the residents were creating much disturbance. My uncle rushed out, to find the cause for panic. He returned with the news that a thatched house nearby had caught fire.

The sight was very fearful. People were running hither and thither, not knowing what was to be done. The place was secluded and no conveyance was immediately available for contacting either a police station or a fire brigade station. There was a strong wind and consequently the fire was spreading rapidly. The only alternative was to strengthen the defence by organising the people available there. Two men were however speeded up to rush to the Fire Brigade Station, which was three miles away, as there were no telephones nearby. Some of the inhabitants were interested in safe-guarding their valuables and household articles rather than stopping the fire from spreading to their quarters. Some young men and boys like me, helped the organisers by supplying them with water which was the only essential weapon of the hour. Ladies prevented their children from going anywhere near the fire. The struggle went on for an hour or so, when our attention was diverted by the ringing of the bells of a fire engine.

It was advancing at high speed. I saw many sorrowful faces getting brightened by the timely arrival of the fire engines. The fire brigade went into action immediately and being experts they took only fifteen minutes to control the fire.

An enquiry was conducted into the accident and it was found that the explosion of crackers was the cause of such a calamity. Seldom did we realise the seriousness of the fire-play at the beginning.

This unforgettable experience was the first of its kind in my life.

BE TRUE

Mrs. Jessie John

You like to sing,
You like to run,
You like to have such lots of fun.

You like the birds,
You like the bees,
You like to climb upon the trees.

But you must not cheat,
You must not lie,
You must be true until you die.

So, for all the things you like to do
There are many more you must not do;
So every day you all must pray,
That you must go the correct way.

MY POEM

K. Radhakrishnan, Class V-A

Rats and cats you've often heard it said,
Are always enemies, never kind—
Does'nt it worry your little head,
How you can never find
Any answer to their bitterness?
Kong was a little cat,
Rats it loved to bite;
It loved to sit on the mat
Sipping its milk so white,
Hopping there came a wee mouse
Not far away from Kong who lurking lay.
Alas! the mousie went into a strange house,
Never to see the light of day.

CHEMISTRY AND FARMING

U. Sarathchandran, Class 7

"An army marches on its stomach", said Napoleon. By this he meant that good food is very important. Chemistry has helped farming very much. To-day, soil is analysed in laboratories. Then scientists calculate how much manure is needed. The farmer then buys manure and adds it to the soil.

In olden days even cow-dung, ash and leaves were used. But today pure manures are produced with the help of chemistry in big factories. Urea, Ammonium sulphate, Superphosphate, Potassium chloride etc. are some of them. Even in Kerala there is one big factory making chemical manures.

Besides this, chemistry has given the farmer many insecticides. There are some chemical compounds which kill insects that attack plants. D. D. T., Gammaxene, Folidol etc. are some examples. If the farmer is careless, it is terribly dangerous, for these insecticides can kill people also. Our Government are trying to make our people science-minded, for therein lies the way to progress.

REGAL

TILES
Chathanoor, Quilon
Phone No. 6.

CAFE
TRIVANDRUM
Phone No. 2278.

THE SEARCH

N. R. Rao

When light fades off like the memories of the past
And darkness like ignorance encroaches,
Whom do they search in the heaven vast
With numerous bright and wonderful torches?
When the night in torn clothes is found,
With bouquet in hand and on lips a smile
For whom does the Dawn blushing look around
And seems to stop and wait a while?
Whose absence does the heart of Nature burn,
As the sun the plants in summer days?
With sighs and sleepless nights for whose return
Does nature pass her perturbed days?
When the sky the rags of clouds wears
Nature's tears in torrents come down;
She, with the flickering lamp she bears
Searches for whom in dark and gloomy gown?
When dead hopes spring up in Nature's heart
As the scorched plants come to life again,
A thrill of delight shoots up like a dart
The search continues and forgotten is past pain,

THE PROBLEMS OF TEACHING ENGLISH

P. Purushothaman.

There is a crisis today in the teaching of English in India. Some hold the view that there has been a disastrous fall in standards of achievement in English in schools and colleges. But they conveniently forget the fact that they have learned English in entirely different circumstances. Therefore it is impossible for them to compare the standards achieved today with those achieved by them twenty years ago. They learned English largely because it was the medium of instruction in those days and achieved high standards, not necessarily as a result of greater application or greater intelligence, but through force of circumstances. The average Indian child of today learns English under much less favourable conditions, studying the language only for about five periods a week for only five or six years, in large classes. Under these conditions, even the relatively modest standard will be achieved only by a few children.

Therefore we have to recognise that we cannot have the leisurely way of teaching English that we had in the past. With the widening of the school curriculum, the teaching of English can occupy fewer hours in the weekly time table. New methods of teaching have, therefore, to be introduced to ensure quicker mastery of the spoken and written languages. We should decide what amount of English an Indian child should know by the time he takes the School Leaving Examination. This should be determined with reference to the use to which his knowledge of English is expected to be put in the university or in the society in which he lives and works. Structural approach has been recognised as the most efficacious way of teaching English as a foreign language. Teaching of a foreign language necessarily implies some process of selection, since it is impossible to offer a child the mass of a language without some attempt at arrangement-just as one begins the teaching of Mathematics with the simplest operations and not with quadratic equations. Grading will be possible, if only the teacher is convinced of the necessity for control. The acceptance of the necessity for control brings with it the necessity for recogni-

sing that in the course of five or six years a child can acquire mastery over only a limited area of English.

Experts usually say that a student should have a vocabulary of about 2500 words and should know 250 structures at least. But examination results show that very few have achieved this standard. I have tested the vocabulary of High School students in and around Trivandrum and found that they know somewhere about 800 words and less than 100 structures. Yet the child with this equipment passes the S. S. L. C. Examination and is expected at the University level to cope with materials well outside this range. He has to attend lectures in subjects, in which no consideration is shown towards the limitation of his knowledge. The college lecturer will be using a vocabulary of more than 5000 words and no wonder the student with the vocabulary of 800 words will not be able to follow such lectures.

This problem has to be attacked from two sides. Much care should be taken to expand the vocabulary of the students to say 1500 words. At the same time lecturers should learn to speak within a limited vocabulary of 1500 words. In order to expand the vocabulary of students, teachers in lower classes should be 'word' conscious. A strange word can be learned only after it has been encountered and used many times. Frequent repetition of teaching points at regular intervals is a very sound language teaching principle. For establishing a point, copious drill work is necessary. Ability to plan drill exercises with insight and imagination is an essential part of the teacher's equipment. Whenever the teacher faces with an essential new word, he must give sufficient drilling, so that it should be added to the pupil's vocabulary. Standard of English can be raised only by the conscious effort of the teacher, who tries to expand the vocabulary of the pupils.

It should be remembered that P. U. C. text books are not written within a limited vocabulary of 2000 words. Either text books should be simplified and rewritten or the students should be taught the frequently used essential words of the text books. Some research shoulb be conducted in this line. All agree in this fact that there is a wide gap between S. S. L. C. and P. U. C. To fill this gap some preparatory courses are conducted by Universities during vacation times. This course can

be made more useful, if some research in this line is done beforehand. All the text books prescribed for P. U. C. in Arts and Science should be analysed and arranged from the point of view of vocabulary. All the new words that the High School student does not know should be picked out. From that word list, words with a frequency of less than 5 occurrences should be eliminated. Purely technical words which form so much a part of the subject matter, that explanation by the lecturer would be inevitable, should also be eliminated. The mastery of the remaining words will help the student to read P. U. C. text books and follow lectures given on those subjects. During the preparatory course new words should be presented in meaningful contexts and must be well drilled.

There is no use in crying over falling standards. "Maintaining standards" is indeed a policy of frustration. It is necessary to accept a "contemporary standard." The criterion of a contemporary standard is that the university teacher's work shall be effective. If his work is to be effective, students with average attainment, average ability and average application must be able to pass the examination. Only then is there the possibility for contact to occur, through the Courses, between teacher and students; without this contact, there is no worthwhile learning. The second criterion for a contemporary standard is that the English should be felt to be useful. This means that English, for average students, can no longer be an end in itself. If English is still required, it is as a means to an end. The student should be told what use he is expected to make of English and the examination should test his ability to make that use of English.

[This article is based on the research work done by the author in some of the High Scools in Trivandrum District–Ed.]

There are four sorts of men:
He who knows not and knows not he knows not; he is a fool–shun him;
He who knows not and knows he knows not; he is simple–teach him;
He who knows and knows not he knows; he is asleep—wake him;
He who knows and knows he knows; he is wise—follow him.
—Arabian proverb.

THE LOCOMOTIVE

Cadet, George Antony Tharakan Class 7

Much has been written on trains and travel. In a way the train symbolises our own journey of life–all its trials and tribulations, pleasures and penalties.

At the age of seven, I joined St Joseph's European High School, Bangalore. During the last five years I had many occasions to go by train. Unlike a bus, a train allows us to stretch our legs and backs. In the upper class compartments we can even have the luxury of a bath as well. In Mail trains, a dining car is attached and so clean and tasty food is available. Fleeting visions of green trees, of sons of the soil in the lap of Mother Nature, cows grazing in the brown fields–all these are there to enliven our journey. We can also read books and magazines, sing songs and have word games.

Trains run on coal, diesel or electricity. Electric trains are the cleanest and the fastest. In our country most of the trains run on coal. But a great deal of coal is wanted by our newly started factories. Unfortunately we do not have enough of first grade coal in our country. So the Government are now trying to switch over to electric trains in the near future. Travel has always been a pleasure to us and it will become even more enjoyable in future.

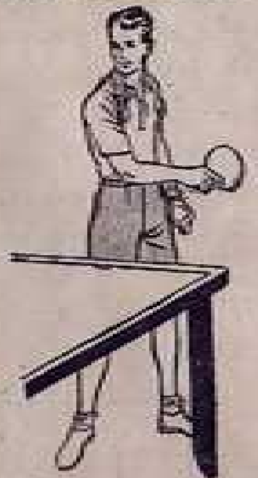

SPORTS GOODS MAY LOOK ALIKE BUT VARY IN PRECISION & PERFORMANCE.

All those who insist on the best go in for

Malabros Sports Goods

Malabros Sports Co.,

Main Road :: Trivandrum

TELEPHONE: 3200

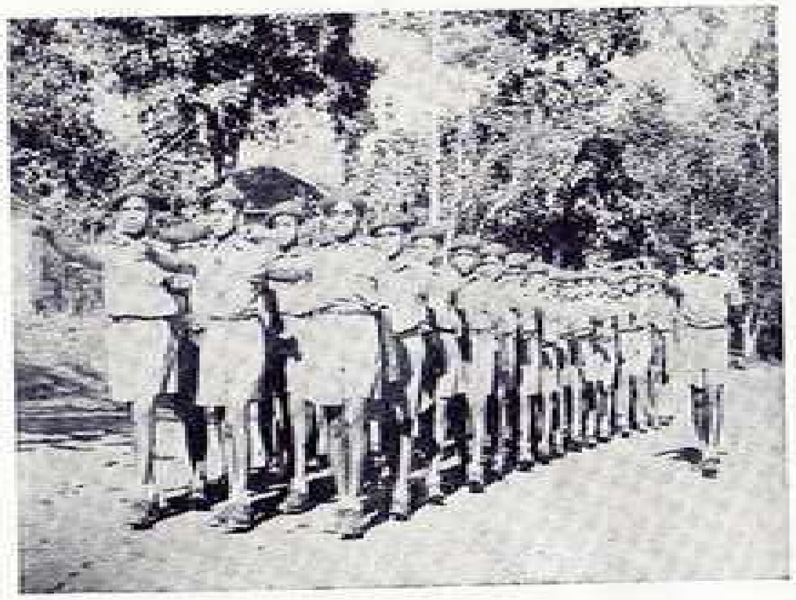

" TEZ CHAL ! "

SUPERVISED STUDY

CADETS AT DINNER

DUTY MASTER INSPECTING THE DORMITORY

IN TEACHER'S ABSENCE

Cadet, S. Gopinath, Class 8.

If a teacher a class does miss
The class will be in a state of bliss.
There's bound to be noise and fun,
Mono- acts and a good deal of pun.

Study books will be flung away,
While comics and novels hold the sway.
Everybody will be seeing
Fights that come into being.

But if a teacher should come,
The classes become silent and glum.
The children to the seats will rush,
And over the class comes a hush.

MY SADDEST DAY IN SCHOOL

Sajjan Jacob, Class 6

Usually people don't like to reveal their sad experiences. But I am going to tell about a sad day in my life.

When I came to school I used to behave very well And all the Masters liked me. But now, I myself don't know how I behave

On July 19th, I was issued a blue card which is the House master,s card. I did not know the disgrace of the blue card, and before getting it I was given many warnings. But when I really got it, I was very much surprised. I had to go to the House Captain for signatures. The card was with me for sixteen days. Many boys used to make fun of me. My blue card was taken away. But the boys still make fun of me.

From that day onwards I tried my best to behave well, and now I myself know that my behaviour has improved very much.

THE SUN

K. M. Nair

The sun belongs to a system containing some three thousand million stars. The sun is the source of an apparently never ending stream of light and heat energy without which life on earth will be an impossibility. It is a luminous star and astronomically speaking it is close at hand. It is a spherical body and subtends 32′ of arc to an observer on the earth. The earth and the other planets revolve round the sun in elliptic orbits and this causes variation in the angle subtended by the sun. The distance from the earth is about 93 million miles and its average diameter 863,000 miles. It has a volume, about 13,000,000 times of the earth and its average density is one fourth of that of the earth. Simple photographs of the sun show very well the dark bloches called sun sports, but otherwise they are rather flat and uninteresting.

The sun is a vast ball of gas which radiates into space vast quantities of light and heat energy, of which only a minute fraction is absorbed by the earth. The surface from which the energy is poured out is called the photosphere. Surrounding this is the atmosphere of the sun Astronomers divide the atmosphere of the sun into two parts-first the reversing layer which extends only a few hundred miles and second the atmosphere which extends to about 5,000 miles. The reversing layer contains most of the elements known to us in the excited state and the chromosphere mostly of Helium, Hydrogen and Calcium. Finally the sun is surrounded by a vast envelope which can be seen only when it is totally eclipsed and this is called the corona.

The photosphere gives rise to a continuous spectrum. But due to the presence of certain elements at a lower temperature in the chromosphere, certain lines are seen in the spectrum These are called absorption lines, or fraunhofer lines. The atmosphere is capable of absorbing light of certain wavelengths only, because it can itself emit exactly similar light. This helped the astronomers in analysing the reversing layer and the chromosphere. The moon, though it is small compared to the sun, can obstruct the whole of the sun to an observer on the earth, and this is called solar eclipse. During solar eclipse there

will be a stage when the moon completely obstructs the photosphere of the sun and allows radiation from the atmosphere of the sun to fall on the earth At this time the light was analysed and it was possible to get bright lines in place of the dark (relatively dark) Fraunhofer lines. The bright spectrum obtained in this way is called the flash spectrum. This method is used in determining the chemical composition and the physical conditions of the various levels in the atmosphere of the sun

Analysing the chromosphere, by means of the Spectroheliograph reveals certain baffling and curious things. Hydrogen and helium are found at greater heights than any other substance except calcium which seems to reach the very top of the atmosphere Bjeskenes, a Russian physicist explained that it was because of the bombardment of photospheric radiation, that calcium particles exist in the topmost layer. This phenomenon is called the radiation pressure and there is always an equilibrium found between radiation pressure and the force due to gravity.

M. N. Saha explained it in this way, "If at all, the element can exist over a light element, it is because the photospheric radiation buts at the calcium particles and the force of attraction due to gravity is overcome- Ionisation of calcium whose density is small takes place because of high temperature and pressure. In the atmosphere the temperature is low and hence calcium observed should be in a rarefied condition. Milne said that when calcium atoms are bombarded they are pushed up and they reach a point where they can exist in a balanced condtion against gravity. Under the balanced condition the outer two electrons of calcium are stripped off. The binding energy for this doubly ionised calcium is a maxim and no electron from the next 'M' shell can be thrown off. Ordinary photopsheric radiation is ineffectve, ie, it is not capable of producing any nuclear disintegration. Calciumions behave like spring and once again come to the ground state. Therefore in the topmost stage Calcium may be in the singly ionised state and we observe one absorption line due to this."

Dark spots are found in the photosphere and they are called sun spots. Some spots exist for a period of twenty six days and some even eleven years. Sun spots which occur in the equator of the sun are found to have a period of twenty seven days and those that occur at high altitudes have a period of twenty five days. From

this it can be inferred that the sun itself is rotating. Analysis of the sun spot spectrum by means of the Spectroheliograph, reveals the presence of Titanium oxide at about 3,000 degrees Centigrade. Usually temperature becomes lower when a gas expands. Hale suggested that sun spots are funnel shaped vertices in the outer regions of the sun. It may be due to charged particles spiralling upwards. Sun spots always occur in pairs. But one of this is visible and the other invisible due to diffused radiation. The charged particles may be protons and these affect the magnetic field and even affect the radio receivers on earth.

As many as sixty lines are seen in the spectrum of the corona. They do not correspond to any state of elements and compounds which can be produced under laboratory conditions. The outer layer of the corona emits the ordinary Fraunhoferic spectrum. These may be due to scattering of light by particles such as electrons found in the corona.

Prominences were first observed as red flames apparently projecting from the edge of the dark moon during a solar eclipse day. It was proved by Janssen and Lockyr in 1868 that prominences were masses of glowing gases mainly hydrogen, helium and ionised calcium. Just as sunspots are believed to be due to sudden uprushes of gases from the interior of the sun, so prominences may be described as sudden uprushes of the atmospheric gases. Of the two types of prominences one is massive and long lived while the other is smaller and short lived. The short lived prominences are usually associated with young sun spots.

Pyroheliometer is used in determining the solar constants. This is usually defined as the heat that is received on the surface of the earth, normally per unit area per unit time. Part of the heat radiation is absorbed by the atmosphere of the earth. Therefore, accurate determination of this is very difficult. As the temperature of the atmosphere varies, the thickness of the atmospheric layer through which the radiation has to pass varies. By taking readings several times during day time, the absorption can be estimated. Also heat received at higher altitudes is measured and from this the value of the solar constants is calculated. The value for solar constant is 1.93 calories per minute and from this the energy of the sun is estimated to be of the order of 5 million horse power.

If the sun is a perfect radiator it must obey Stephen's law, ($E \propto T^4$) but instead it is found to obey Wein's law ($E \propto T^5$). Also it is found that different surfaces radiate in different ways. Moreover it is found that solar light is stronger in green and weaker in red and violet as compared to a black body of equal radiation. This gives us an idea of the temperature of the sun at different regions of the sun. It is estimated that the temperature of the chromosphere is of the order of 6,000 degrees Centigrade and of the photosphere 20 million degrees Centigrade.

PUDDING LOST

Emmanuel Thomson,
Class VIII A.

It was on a Wednesday night,
When the moon shone bright,
That most of us at Sainik School
Were made to feel such a fool

There was a scraping of feet
And loud whisp' rings that sounded like the bleat
Of lambs and sheep hastening home
No more that day to roam.

One by one the boys streamed in,
There was the droning echo of a, din.
The Matron then thought it fit
To shut "NO PUDDING"—Oh! what a hit!

One by one the boys streamed out,
On every face there was a pout—
A sigh, a look at the dining hall,
Hoping in vain, for the Matron's call.
"COME BACK"!

Tagore the Apostle of Peace and Love

Mrs. M. Jacob

In moments of stress, God unfailingly sends down a ministering angel, who by the light of his guidance, will prevent the nation from sliding down into degradation.

Rabindranath Tagore - our Gurudev, is an example of such a guiding star. He did not ·eek to improve man through vielent methods; he did not wade through blood to achieve this purpose. His hopes for humanity and his dreams of releasing mankind from bondage, sprang from a conviction that man is not a snarling beast, but a noble creation of God, capable of the highest good.

Tagore's centinery was celebrated recently, and we heartily hailed the Peaceful Revolution set in vogue by our Gurudev to save his nation. The very institution he founded-the Cosmopolitan University of Viswabharati, bears the name of Santiniketan. Prof: Humayun Kabir's tribute, that "in Santiniketan one finds space and expansiveness, a sense of repose and freedom from restricting bonds", finds an answering echo in our hearts, when we contemplate what Tagore's "abode of Peace" means to us. It was started about 40 years ago, as a school, with scarcely half-a-dozen pupils. Today, it has grown into a great university of more than 500 pupils from all over the world, forming a centre for emanating cultural and emotional unity.

In Santiniketan, we have an expression of Tagore's ideals through different channels-through music, arts and crafts and literature, and pupils of all climes flock here, to catch a spark from his ideals, to radiate it to the rest of the world. His genius is so comprehensive, that it is impossible to cover him with a few strokes of the pen.

Tagore played his part in revolutionising the world through the force of his pen. It wasn't a bitter pen that sought to chastise man through lashing words and ominous invocations, but he dipped his pen in the love of man - as Love was his ruling motive, and through Love he wanted to work for the solidarity of man. His teachings stress that Love and Truth should be the guiding principles of Life - and that Love should level down all artificial distinctions between caste and creed, Power and Position, wealth and poverty. This is most effectively expounded in his Gitanjali He insinuates that love and kindness should not be mistaken for weakness, and true happiness comes from a feeling of kinship for others-regarding others as our own.

He was once provoked into humorously remarking "How helpless a creature is the educated unemployed!" He urged men to earn a living, not only through the profession of the white collar, but through working with his hands - through the different crafts.

There are a few, who contend, that Tagore is a visionary, but we should not forget that he is not merely a Dreamer or Visionary, but an Idealist, with sufficient sense of Realism. May be, his Dreams have not all come true, but our consolation is in Brownings' words:

"A man's reach must exceed
his grasp".

Perhaps, the world will be a better place, if men have a little more time to read good Poetry; to know and digest the works of men like Tagore. It isn't money alone that makes the world go round! And Science and Technology alone cannot bring about solidarity.

Tagore had urged India to shake off her shackles and rise as a free and noble nation, and he exhorted her not to be bound by narrow domestic walls. His spirit must be pleased today, at the national awakening and unity evinced, when her hard-won freedom is threatened by the unscrupulous aggressor from across our Borders. His spirit will however, be more than pleased, once we leave the water-tight compartments, into which we have allowed ourselves to drift, by confining ourselves within the Bonds of communalism, Provincialism and Linguism. These I SMS are bound to have a cramping effect on our Souls which are craving for self-expression.

We are proud, India has produced a Tagore, who has enriched our literature and enhanced the name of India, by gaining for himself an international reputation. Just as there is a Shakespeare, Chaucer, Milton, Dante, Homer and Virgil, etc, we have also a galaxy of literary luminaries, who have enriched the Pages of our History.

Here is a questionnaire, with Tagore's own answers against it, reproduced from his autographed manuscript which I proudly treasure in my collection. It does communicate to us the Tagore Pulse.

Here It Is!

1. What characterestic do you most admire in a man?
—loveof Truth.

2. What characterestic do you most admire in a woman?
—love of creature.

3. What do you consider, is your best quality?
—Inconsistency.

4. What do you consider, is your greatest failing?—The same

5. What is your favourite pastime?—Doing nothing.

6. What gives you most annoyance?—spiritual arrogance.

7. What foreign land would you like best to visit?
—all parts of the world.

8. Who do you consider has the greater Brain power, man or woman?—I decline to answer.

9. Do you think women should take part in public life?
—certainly, but their part is distinct.

10. Do you consider dress influences character?
—does when we are conscious of it.

11. Describe the "Girl of the Period"?—She is like the girl of any other period when truly known.

12. Describe the 'Young man of the Day?
—He has lost his youth.

13. What is your favourite motto?—Can't stick to one favourite, so I have no motto

14. Which is your favourite flower, and what is its meaning?
—Have too many favourites to specify one, and I love them, because they have no meaning.

15. Whom do you consider is the best sovereign in Europe?—
The people.

16. Whom do you consider is the greatest living Politician of Great Britain?—His name is not known.

17. Whom do you consider is the greatest artist of the present age?
18. Whom do you consider is the greatest musician of the peresent age?
19. Whom do you consider is the greatest orator of the present age?
20. Who is the greatest outhor of the present age?
21. Who is the greatest Poet of the present age?

} Nature hates superlatives We can be sure of the great, but not of the greatest.

22. Name to poems that have given you much pleasure
—No answer.

23. Name two books of fiction that have given you most profit.—I don't read books of fiction for profit.

24. Name your hero or heroine in life.—Ram Mohan Roy.

25. Name your hero or heroine in fiction.—No answer.

26 Name tbe composer whose music you most enjoy.
No answer.

(autographed)
Rabindranath Tagore

This not only makes us feel the impact of his Great Personality, but we also get apeep into Tagore, the Man. We feel, we have among us, a man who is humane and warm-a man who has loved and lived in this world of ours.

Enthusiasm is faith in action; and faith and initiative rightly combined remove mountainous barriers and achieve the unheard of and miraculous.

Anon.

MY TRIP TO ENGLAND

P. Suresh, Class 7.

It was ill-health that took me to England. As is often the case, life is indeed a mixture of pleasure and pain.

On 27th September 1959, my father, mothèr and myself took off from the Meenambakkam airport at Madras. The Air-India plane arrived from Singapore at 9. 30 p. m. Within an hour we were in the air. I fell asleep and didn't know anything till our Super-Constellation landed at the Santa Cruz aerodrome in Bombay. After a brief halt for refreshments, we took off. My father then said to me that we were leaving our Motherland. I must confess that I felt a furtive sense of elation in spite of my illness.

The air-hostess explained to us the "Air Sea Jacket" and even gave us an interesting demonstration. Then again I felt asleep, lulled by the excitement of my experience, over which was the sense of security, induced by the presence of my dear mother and father so close to me.

Breakfast next morning was served in the plane. At 9. 30 a. m. we touched down at Cairo. There was a fine museum at the air-port itself. We spent an interesting hour there, and again took off at 10. 35. It was then announced that we were flying over the famed pyramids of Egypt. They were indeed remarkable monuments-half human, half beast -the symbol of the past ages and cultures. The flight continued uneventfully till we reached Zurich at 3. 45 p. m

We saw watches and other wonders of miniature machinery for which the Swiss are so justly famous. Snow clad mountains were an unforgettable sight. After tea we continued our journey. We went over the Alps and in an hour Paris was in sight. The tall Eiffel tower was there just as I had seen in pictures. Then came the English channel and finally London itself. Shri Sunder Kabadi of the 'Indian Express' received us. After the customs formalities, we went to the Russel Hotel. The next day I was admitted to the hospital. Thanks to expert doctors and the blessing of God, I got well again and returned in December 1959. But that is a different story.

DISCOMFITURE

K. Velayudhan Nair, Class-7.

The wandering palmist was a welcome visitor during the Onam holidays. He studied our palms with a large hand lens and asked some of us to come only after washing our hands. But we were more interested in playing a practical joke than in knowing our future. We caught our little brother Dudu, put on my sister's frock over him and brought him to our wonder palmist. The oracle after a deep and prolonged study of his hand predicted "This girl has a bright future; the lines do not clearly say whether she will be a lady doctor or a lady engineer. But one thing is certain. She will get married at the age of seventeen and later have three or four children." This was too much for the boy. He let out a howl of protest, threw away his frock and ran away stark naked shouting "I am a boy! I am a boy!!"

The Role of Library in Education

BENEDICT PETER.

The popular notion of a library is that it is a room filled with books. A library is something more than that. Books, readers and the library personnel -these three consititute a good library. A well organised library and qualified staff are of no use unless the reader loves books. No matter how adequate and well selected the book collection and the readers may be, a library serves its purpose only if the person in charge is also interested in his profession. A library can smoothly function only with the happy alliance of these trinity- Books, Readers and the library staff.

Library is the cultural and information centre of an institution. Printed materials are storehouses of ideas. In them the wisdom and poetry of writers live long after the men themselves have vanished from this world. This wisdom gained from wide reading in the library produces a profound effect in the expansion of the readers' intellectual horizon and personality.

To the real lover of books, library is a paradise! What riches are here, what romance, what thrill, what roads to wander, what heights to ascend, what people to know! The real educational purpose can be served only

by leading the readers into this paradise of books; so that from the earliest stage readers and books are brought together in constant and happy association. The reader who has an access to good books has the opportunity to develop through reading.

Organised library service in India is only of recent origin. Our forefathers exchanged ideas and knowledge from mouth to ear. With the advancement of mankind these ideas and ideals also increased. It was impossible to preserve these ideas in human memory which fades easily. Hence the necessity to preserve these valuable ideas in a permanent form was greatly felt. The art of paper making and the invention of the printing press solved this problem.

Before the invention of the printing press, books existed only in manuscript form. Books were therefore rare and costly in those days. Only rich people could afford them, and to have a collection of books was considered as a sign of social prestige. In those days books were meant only for preservation. If a book was lost, it was difficult to replace it. Books were chained in the shelf and ordinary people could not afford to have them.

In the present age, library books are meant for all. The main problem that faces a library is to grasp the needs and tastes of its readers. Readers and their interests change from time to time. Books are informative, educative and recreative. Only a library can cater to these multiple needs of its readers.

A live library should be the nerve centre of the cultural, intellectual, artistic and recreational life of the community. Libraries have an important part to play in our democratic set up. Only a good library can cater to the intellectual hunger of its readers, by providing the right books to the right reader. We are living in a world of tension which is the result of conflict of ideologies. Wars have already proved that a wrong idea can be corrected only by a right idea; hence the concept of freedom of access to all information as a remedy to all wars that mar human civilization. In India we must build more and more libraries to serve as cultural and information centres to end misunderstanding. It is well for us to remind ourselves that food for the intellect is as important as food for the body and that an idle brain is a devil's workshop.

WHAT NEWS?

DISTRICT INTER SCHOOL ATHLETIC CHAMPIONSHIP

(Sub-Juniors)

WINNERS OF THE TROPHY

“ ഞാറ്റു ഞാറ്റു...... ”

By P. E. Thomas,
Art Master.

[illegible]

By P. E. Thomas,
Art Master.

MY HOBBY

Cadet, Vinod Somaiah, Class 5,

Stamp collecting is my hobby. I started collecting in 1962. I get stamps from postal covers. We can also buy them from shops. Most of my stamps are sent to me by friends.

I bought my first album after I had about a hundred stamps. I have stuck them in pages having their country's name. They look very pretty with different designs.

In my house almost all are collecting stamps. They give me plenty of stamps which I do not have. A friend in Singapore sends me rare stamps. I give my smaller brothers the stamps I do not need. My big brothers help me in my collection. I study hard to get a high rank in class, with the hope my mother will give me a packet of rare stamps. That is all the reward I want!

I put all my stamps in a box and sort them when I get time. I stick them in my album using hinges so that the stamps do not get ruined.

When I have duplicates I exchange them with my neighbours for some other stamps I do not have.

I find this hobby very interesting and it has taught me the names of many countries.

PHILATELY

Cadet. R. N. Pillai, Class 7

Stamps give me endless hours of instruction and entertainment. Today my precious treasures are my stamp albums. They give me a peep into a new world, adding a note of gaiety and meaning to a small boy's life.

It was really my brother who made me start in this line. For years have passed since then. I have now two albums almost full of stamps, of many countries and peoples, of many colours, shapes and patterns.

I had the honour of getting my albums displayed at the Model School Exhibition. Now that I am in the Sainik School, my hobby has assumed greater importance. I am a member of the Philatelic Club, and I have many good friends who exchange stamps with me.

In short, my life has become richer and more meaningful because of my hobby. Variety is the spice of life, and stamps provide that in plenty.

O Lord! Bless the Pilgrim.

M. S. Ananda Rao

O Lord! bless the pilgrim
On the sterile earth, in the sterile heart.
The endless desert spreads out the heart's hymn;
It longs for the Lord's blessings in the deep silent night
O Lord! bless the pilgrim.

Your light leads me on
In the deep silent night your gentle steps
Warp me in heavenly harmony.
My soul is caught in the endless ocean of kindness
O Lord! bless the pilgrim.

TRUTH IS STRANGER THAN FICTION

A. George Joseph

The human being is a proud animal. He considers his achievements as verging on impossibility. No doubt his intelligence is well developed, but the question is whether his ablities and achievements are comparable to those of other animals and plants. A study of Nature reveals that Man has to accept that his performances are not so superior.

The fastest man claims a speed of only 25 m p.h.where as Cheetah, fastest animal on land can run three times as fast. In water, Man, with his speed of 4 m p.h, comes no where near the sail Fish -(speed 65 m. p. h)! The fastest bird is the Swift which has crossed 200 m. p. h. In size we are dwarfed in by the massive whale, elephant, giraffe and other animals. The life-span of a human being is about 70 years Turtles live for more than 200 years. and the Blue whale is believed to live for more than 500 years. The giant Red Wood trees found in North

America today were small plants when Moses was leading Israel out of Egypt-that is 4000 years ago!

Animals of all sorts are accurate fore - casters of weather. When to the human eye everything is calm, wild animals detect approaching storms and scurry to safety Our ablity to survive under extreme conditions is limited. A Polar bear or seal is happy in the icy wastes The camel or desert lizard - Gila monster - is quite at home in the hot sandy deserts. The desert lizard, called Moloch horridus, found in Australia is a wonderful animal. It is similar to a blotting paper or sponge. When it rains, it absorbs water through the skin and stores it there for future use. Beetles found in grains and flour live without water. They can live without fresh air also.

The termite - commonly and wrongly called white ant - is a social insect. A single community may have a population of more than 70,000. They are the first animals to plant seeds and harvest their crops. They sow the spores of some fungi and later eat up the fungus plant when it is fully grown. The tallest building constructed by human hands is the Empire State Building in New York. The termite builds a multiple storied ant-hill, more than 40 feet above ground level. To equal the termite construction in comparative size, we will have to construct a building at least 23 times the hight of the EmpireState Building. This is not all, they dig tunnels deep in to the soil going as much as 80 feet below the ground just to get water A comparative water source for Man would be at least 12 miles deep.

The ants are equally wonderful. They have many firsts to there credit. Plant-lice (Aphids) are called ant-cows because ants look after them for the secretion that they get from the body of the lice. In return the ants will jealously protect their valuable 'livestock'. Another first is the fact that ants maintain slaves. They march into the nest of other species of ants and capture the larvae which are brought back to their own nests, where they are looked after during their infancy, but later on when grown up these become slaves to their captors. The Driver-ants of Africa which are about an inch long, are all blind, but the way they move about is a marvel. It is a ferocious animal with no respect for any one. Woe be unto the animal that is overtaken by an army of Driver ants, for only the bones will be left behind when the army

has walked over it. These ants have scouts who go ahead, spy into the enemy's territory, send back messages and the army marches on.

The most accurate construction perfect in all respects is the cell in the honey-comb of the bee. Made of wax, each cell is hexagonal. The cells are uniform and all angles are similar, a master of engineering skill. A defference of even 0·5 of a degree is enough to make the comb out of proportion. How these animals construct such a perfect comb out of proportion. How these animals construct such a perfect comb is a mystery. The dance of a bee means nothing to us, but it conveys an important message to other bees. This dance indicates the direction, distance and quantity of food available at a new place. The social life of the bees is a perfect example of a socialistic state from which Man can learn a great deal.

Man is not the first to manufacture paper. The paper wasps make their nests of delicate paper-like material made from pulp and other substances. This paper is water proof. The Potter-Wasps will paralyse its victim with a sting but will not kill it. The prey is carried to its nest and is imprisoned. It remains there helpless but alive to provide fresh food for the young one of the wash which hatch later. How much would a man give to preserve his live-stock similarly, and to maintain his animals alive without extra cost, so as to ensure fresh stocks of flesh for food.

"Walk into my parlour said the spider to the fly", so the nursery poem goes. The fly rightly refused, for the meeting in the spider's parlour is no picnic. Very few animals return from there. The spider's web is a masterpiece. In the matter of a couple of hours a spider can spin an excellent net to trap small animals. Any one watching a spider spinning a cob-web would be struck by the excellence of this workmanship. The silk threads are very strong.

Jet propulsion for aircraft is the pride of Man's achievements. This was invented by Frank Whittle less them 30 years ago, But the Cuttle Fish and its relations-animals without even a back bone-have been using jet propulsion for quick movement in water since millions of years.

Migration of animals has always been a mystery to Man. Salmon-a fish-lays its eggs in shallow streams in Canada, U.S.A. and some European countries. The young ones swim down-stream, and take a long time to reach the sea. They spend their adult life in the oceans. After five or

six years they go back to the rivers from which they came. Female Salmons, heavy with eggs swim up-stream despite numerous obstacles. They can even jump twenty feet across boulders on their journey to the breeding grounds. They lay their eggs in the sand in shallow streams. Experiments conducted in Scotland have shown that salmons keep to the same stream from which they came.

The migration of the eel is opposite to that of the Salmon. The adults live in the river and swim into the sea to lay their eggs. American and European eels swim to the Carribean sea to lay their eggs on sea-weeds. The elver-the baby eel- takes seven years to swim back across the Atlantic to the European rivers.

The migration of birds is most astonishing. Scientists have still to solve the mysteriés of bird migration. The Arctic Ternm, the Golden Plover and other migratory birds fly thousands of miles every year at the end of the hot season. They fly to warmer regions according to seasonal changes. How they fly to the correct places is a wonder. The Golden Plover flies non-stop from Alaska to the Hawaii Islands, a distance of more than 3000 miles. Some Plovers fly to Argentina from Alaska a distance of nearly 12000 miles. This journey is covered in about twelve days an extraordinary performance by any standard! How do they navigate during the journey? Some fly 40,00C feet above sea-level. Most of them fly during the night. Birds have been observed to arrive at the same place year after year and the strangest thing is that it is the same bird. The Arctic Tern from Siberia behaves strangely. The young ones fly off ahead, followed by their parents. The mystery is the young ones know the correct route although this is their first journey from home. The more one ponders over the mysteries of bird migrations, the more awe-struck he is by the strange ways of Nature.

The Weaver Bird weaves a nest abou 24 inches in length. A still more interesting bird is the Tailor Bird which stitches two or three leaves together with cobweb or any other fibre to make its nest. The eye of a bird is unique. It is a telescope which can be adjusted within a second. Eagles, kites and other birds flying a few thousand feet above the ground can spot a chick or a rat running on the ground. Then with sudden swiftness, they drop on the unwary victim and before he can realise what is happening, the

bird of prey is safe in the heavens. Vultures and other heavy birds make use of rising warm air currents to aid their flight.

Beavers cut down trees with their teeth, gnaw them into pieces which are rolled down in to the stream. With these logs they build dams across the streams. Tunnels built in the dams are their homes. This is a masterpiece of engineering skill. Once some farmers in Canada used dynamite to break up one such dam. They succeeded, but they got a shock of their lives when they saw a new dam in the same place the next morning. This duel went on for some days, and ultimately they gave up their fight against the beavers.

The bats fly about at great speed during the night. Still they do not touch or strike any object accidentally. Man invented radar only in 1939, but for thousands of years, bats have been using their own radars. They emit supersonic sounds which strike objects all around and the waves are reflected back to be caught by the highly sensitive nose-leaf-a small structure near the nostrils. These nose-leaves are able to record the intensity and thus locate the source. A bat is known to have flown between the revolving blades of a fan, without incurring any injury.

The story of the Pied Piper of Hamelin may have originated from a strange animal living in Scandinavia. This animal is called the Lemming. It is about the size of a small field rat. Due to some unknown reason the Lemmings gather together and begin a mighty march. Lemmings that meet them, join in the march, eating whatever they come across and distroying crops. During this march no obstacles can hinder their progress. They walk over stones, rocks, through ditches, through forests, over mountains, across streams, rivers and finally they blindly walk over cliffs and get drowned in the sea. The reason for this mad march is still a subject of much scientific research.

Who would ever think that plants also eat animals? These are the carnivorous plants; some of them eat animals to supplement their regular food supply from the soil. The traps set by these plants are wonderful structures. The Sundew found in Britain has a circle of tentacles at the flattened sticky tip of the leaf. When an animal alights on it, it gets stuck and the tentacles close over it, holding the unfortunate visitor. Digestive fluids are secreted and the animals consumed. In the Venus' Fly-trap the American 'model' of the Sundew,

GOD

Cadet, R. Balachandran, Class 6.

God is someone we cannot see,
He lives behind the clouds so high,
And looks down on us lovingly,
Until the day we must die.

He sees the evil deeds we do,
And all the good ones too.
We pray to Him for all we need,
He may listen, He may not heed.

But He knows best and we all agree,
There is a loving God to see.

the leaf-tip is flattended and hinged like a book, having three pairs of spines on its inner surface. The spines are sensitive and when touched, the trap closes like a book, imprisoning the unlucky explorer. The Nepenthes-pitcher plant is an interesting plant, found in tropical countries like Ceylon. It lives in marshy places. The tip of the leaf extends as a long stalk at the end of which is a pitcher-like trap, with a lid to keep out the rain. The pitcher is coated with wax to make it slippery and loop-holes for escape are reduced by having spines directed downwards. Hungry insects are enticed by the sweet liquid secreted at the rim of the pitcher. In the excitement of eating they forget everything else till they find themselves slipping down the waxy walls into the death-well. Attempts at escape are thwartad by the slippery, waxy, upright walls and the downwardly directed spines. Digestive enzymes in the pitcher complete the work.

These are but a few of the strange secrets of Nature, which ought to make us feel more humble. Let us join with the poet who says,

"All things bright and beautiful,
All creatures great and small,
All things wise and wonderful,
The Lord God made them all."

EVERY CLOUD HAS A SILVER LINING

Cadet, A. K. Azmat, Class 6.

It was the last Saturday of the month. Most of the boys were ready to go home. In the evening their parents came and took them home. My father is in Secunderabad, and so I knew that he would not be coming. I was feeling so sad, that I could not even play. When nearly all the boys had gone home, a snake-charmer came to our school gate. We told our Matron to call him in, but she did not, for she thought that the snake would bite us. We told the snake-charmer to come after a few days.

Suddenly, I heard a boy shouting out "Those who are coming for pictures, go and dress." I asked the boy what it was all about, and he said that the Matron had arranged for us to see a show. I quickly dressed. When I came out I saw all the boys lined up. I soon fell in one word to line, and our House-Captain took us to the busstop. We waited for atleast thirty minutes and I thought that we would notbe going to the picture after all. At last a bus came, and we were in the busy streets of Trivandrum city. We got down from the bus and walked a few yards and were soon in the theatre. When we got in, the news reels had started. The story was 'Around the world in eighty days'. In the picure we saw many places of the world and we all enjoyed it. When the picture was over, we came out of the hall, and walked to a bus stop and waited. The bus took nearly an hour to reach our dormitory. We all felt very sleepy, for it was 9·30 p. m. We went to the Mess and had our dinner. And then we ran to our Houses, tied our mosquito-nets and went to bed happy and contented.

A STREAM

Cadet, Sajjan Jacob, Class 6.

I murmur through grass and sand,
I come through thorns and muddy land,
At long last I join a river,
There I stay on safe for ever.
"Men may come and men may go,
But I go on for ever" though.

Sculpture by P. E. Thomas,
Art Master

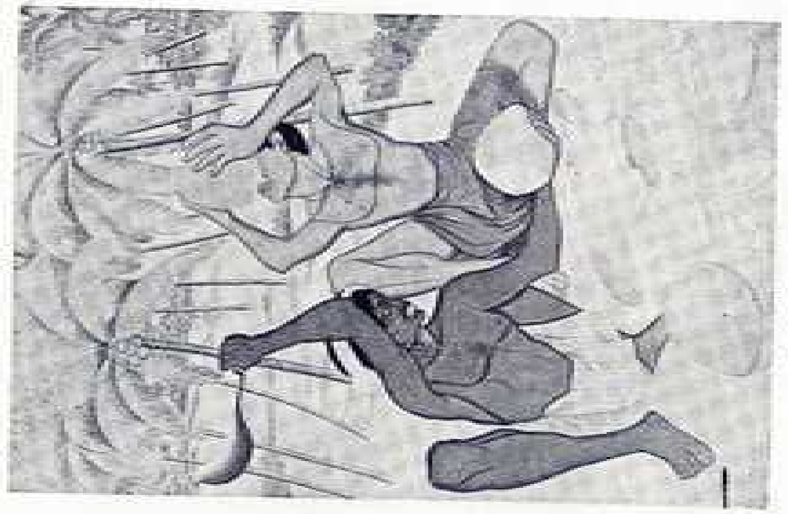

By P. E. Thomas,
ArtMaster

100 METRES DASH

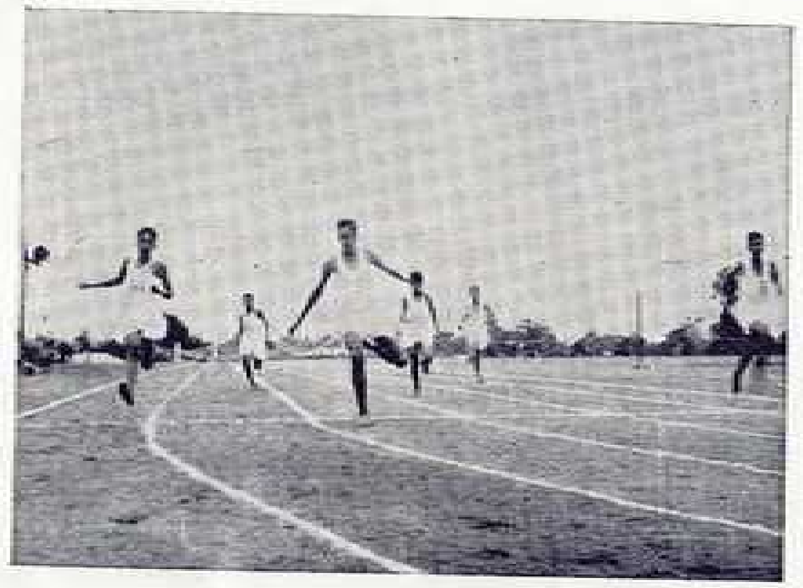

Breasting the tape

Sri Balan Pandit, N. I. S. Coach, with the cadets

GEEALE

THE NAME FOR FINE FURNITURE FOR CUSTOM BUILT HOUSE

are now under rate contract to

GOVERNMENT OF KERALA

for

STEEL

Almirahs
Racks
Safes
Office and
Hospital Furniture

Individual orders from Private Hospitals and other Institutions promptly executed

GEEALE METAL WORKS

INDUSTRIAL ESTATE

TRIVANDRUM

Phone: 4087 Grams: LAKMETAL

TROUBLE! TROUBLE!

K. V. Sukumar, Class 6.

I would like to tell how hard is the life of a fish. Just listen. One day, my sister and I were playing in the sea. Suddenly we found ourselves being chased by a whale. We were too fast for the whale and hid behind a rock and the silly whale went straight up and missed us. Then we heard a sound. We found a group of small fish swimming as fast as they could. So for fun we too joined them.

Suddenly we realised that dog fish were chasing us. We went up the west coast of South America and turned to the east of Chile. The dog fish went straight to north. We were saved. We were looking for something to eat, like orange peels and worms when we found ourselves in a net strongly made of rope. Two old men took us to a house and put us in a prison made of glass walls, and it is here that I live even now. Many people come to see us, but we do not understand their language. The people stare at us, and speak to each other. We stare back at them and talk among ourselves.

We have been here for a few days and lots of people came to see us. One day a little boy tried to put his hand into our prison, and catch my sister, but a man who was nearby stopped him. I wonder what is going to happen to us. May be we will get used to this life, and begin to like it. Anyway I wish I were back in the sea again.

If the whole of India could agree to give, say ten minutes, every evening at the oncoming of darkness, to think a single thought: "We are one, we are one nothing can prevail against us to make us think we are divided; for we are one. We are one, antagonisms amongst us are illusion" the power that would be generated can hardly be measured.

Sister Nivedita.

A LETTER TO MY DADDY

Red House, Sainik School
Trivandrum 6,
13-7-1962.

Dear Daddy,

You always wanted to know how we spend a regular day in the school. Here is our usual routine.

In the morning, we get up at 5·45, on hearing the bell. When the bell rings the boys jump up and sometimes the tape of the mosquito net breaks. Usually the chatter and laughter of the boys who get up early wake up the late risers.

The next thing we do is to fold our mosquito nets and rush to brush our teeth. Soon after that we drink hot tea. Some boys drink it quickly and burn their lips. They dare not be late, because the whistle blows for P. T., and they don't want to be late.

After tea we fall in for P. T. Our leader checks us. If our dress is dirty, we are sent back, to change into clean clothes. When we rejoin the rest, we are usually late and often get punishment.

After our P. T., we come back and change into our school uniform. Then a bell rings for studies. We rush to our study places.

After study a bell rings for breakfast and all the boys joyously fall in line to break their fast! Then we march to the Dining-hall. After breakfast we rush out to the dormitory, snatch our bags and hats and fall in again. Then we march to school. All cadets assemble in the auditorium, and recite a Common Prayer. A senior student reads out the head-lines in news and stresses the main events. We have a motto for every week, written boldly on a board in the Assembly Hall. The teachers, by turns, explain the motto to us. The Assembly winds up with the Principal's address and the National Anthem. Then come three Periods of lessons, followed by fifteen minutes' tea break. After two more periods, we come back to have our lunch. Then we change our uniform and put on our games dress for the afternoon classes. We rest till 2·40 P. M. Then again we go to the classes. At 4 we come back, have our milk and some snacks and go for games or N. C. C.

When we return from games we tie our mosquito nets and then have a nice bath and put on neat clothes and again go for study. After study, we have our dinner. After dinner we brush our teeth and change into our pyjamas. Because we have regular exerise and good food, we have sound sleep till the morning bell rings for us to begin a new day.

Your loving son,

R. Balachandran.

FRAGRANT THOUGHTS

K. V. Nair Class 7

Temple Trees, Blue Square,
Trivandrum, 12-10-62

Dear Sister,

I got your latest letter and I am glad to know that all are quite well. You had asked me to write about the Sainik School and what it can do to a boy. Well, my son Titoo is in the seventh class there. I wes very sad when he went away, and I could not hear the patter of his tiny feet all over the house any longer. Recently he came home for Onam and my God! What a change in the boy! Formerly I had to douse him with water to get him out of bed at 8 a. m Now he is up at 5. 30 all by himself. Immediately he rearranges his bed. Then he takes physical exercise saying that it was the best way to begin the day. He asked me also to do P. T. Formerly he used to grow his hair long saying that it was the fashion. Now he has cut it very short. "Crew cut" he explained to me.

It seems that he has developed a love for books, for I find him reading them avidly for half the day. I am glad that he has not turned a book- worm, for in the evening he plays as usual with our neighbours' children. But he no longer comes to me with complaints every half hour

I could not help laughing at some of his ways- He stands stiffly in attention (Sav...dhan!) when he meets his father's frtends. Later he told me that it is the way to greet a person. He attempted to stand like that when I took him to the temple. But I dissuaded him.

At the dining table he is very silent. But he wants eggs, meat or fish every day-'Balanced diet' he says. He wants knife, fork and spoon, and does not place his elbows on the table. He has learned all the table manners. He no longer beats his younger brother in quarrel, but awards him a "Black Mark".

We mothers know how taxing it is to run the house with four growing boys. I wonder how their House Masters and Matrons can manage a house of two hundred children, and still not go crazy. Perhaps it is the system or their mettle or both.

I know that, God willing, my tiny Tittoo will one day become a posh officer. Still I feel sorry at

RIVER

Binoy E Jacob, Class 7.

I flow through paths so wide and long,
As big as even Nile,
But all treasures on my way,
I take them not so long away.

Ships go over me so fast,
And I'm so quiet to them always;
But when the rain and storms prick me
I damage ships and towns.

I bring water from mountain tops,
Over thorns and stones I flow;
I'm happy when my path is clear,
I sing soft and happy songs.

I fall from high and steep falls,
With pain I cry aloud;
I'm happy when I pass the falls,
For then I am free from pain.

Now good-bye. I say,
For I am off to sea;
And no one will recognise me,
For my friends are similar to me.

times-when I think of him as a little kid whom I could always hug to my bosom and kiss to my heart's content. But that is the fate of all of us-mothers. I hope that when your Hari grows up, you too will send him to the Sainik School. Admission there I am told is frightfully difficult now.

Yours lovingly,

Rama Devi.

An incident which greatly annoyed me

S. Suresh Nair, Class 7.

I will never forget that day in my life. It was on that day that I received an invitation from two of my friends to accompany them to a restaurant that evening. Informing them of my consent by way of telephone, I reached the place exactly at the appointed time. They were waiting for me outside and upon my arrival, they warmly shook hands with me and then we went inside.

We sat around a marble table and then one of my friends ordered coffee and the other, the most expensive and sumptuous of pastries, cakes, biscuits etc., that were available in the restaurant. From the way my friends were gulping down the luxurious sweets, it seemed as if they hadn't had anything to eat for days. To my surprise the entire menu was repeated twice or thrice. The waiters stood staring at us, as we were sipping, eating and gossipping. Every now and then we would burst into uproarious laughter brought about by the amusing anecdotes which occasionally entered our conversation. It was undoubtedly one of the most pleasant evenings in my life. I was just imagining the value of such generous and kind friends, when suddenly one of them left us on pretext of going to the lavatory. We continued our conversation and waited for Rama to return. Hardly two minutes had passed since Rama's departure when a servant came towards our table and told my friend that he was wanted outside by a gentleman. I did not expect in the least what was going to befall me a little later.

I was sitting alone anxiously waiting for my friends. Time gradually passed as the bill reading Rs. 9-99 nP lay unpaid on the gleaming silver tray. The Bearer was gazing vacantly at me, as I recollected with the agony of unpleasant surprise that it was the first of April. My hands entered the inner money-pocket of the coat only to come out with a shiny 25 nP piece meant for my homeward journey by bus. As Manager eyed me with a strange suspicion I once again reconnoitered all my pockets but to no avail whatsoever. I was put to great shame and began to think of a way in which to settle the bill. My vexation and amaze-

FOUNDATION OF LIFE.

C. V. S. N.

"Ability with Aspiration
Efficiency with Enthusiasm
Industry with Imagination
Obedience with 'Onesty
Universality with Unity"

With

Crystal Clear Character and Conduct
Form the Freshness and Fragrance of
Flower of Fruitful life, and Foundation;
Securing succession of successes.

---

ment knew no bounds. Just at this juncture, as Providence would have, a class fellow of mine entered and took his seat by my side, his first question being why I looked so perplexed and worried. I related to him the whole story. He was kind enough to lend me the necessary amount and thus I got out of the awkward situation in which I was placed, cursing those true friends to my heart's content.

P. MADHAVAN THAMPY

Government Conrtactor, Manufacturer & Dealer in Guaranteed

BRASS, COPPER, STAINLESS STEEL,

BELL METAL & ALUMINIUM VESSELS.

(Phone: 2583)

H. O. CHALAI, :: TRIVANDRUM-I.

BRANCHES:

ATTINGAL & SARASWATHI

METAL STORES

Main Road, Trivandrum.

Phone: 2060.

FACTORIES:

KOMALA VILASOM,

Karamana, Trivandrum-2.

Phone: 2138

Kumari Metal Industries,

Kunnathur P. O. Madras State.

The Role of Sanskrit in Indian Life.

G. D. Tekale.

Sanskrit is the classical language of India. Unlike Greek and Latin, Sanskrit still plays an important part in the life, thought and expression of the people and is full of the cultural heritage of this country. It is still spoken in learned assemblies, and continues to be used as a medium of original literary composition. It is one of the fourteen main languages enumerated in Indian Constitution. There are quite a number of prominent persons including politicians who have even advocated the claim of Sanskrit as the National Language.

The vogue of Sanskrit is Pan-Indian. Excepting the four main South Indian Languages, all the other Indian Languages have originated from it. Even the South Indian languages have been greatly influenced by it. As culture is considered to be the strongest force for unity, the value of Sanskrit and the part it can play can be very great indeed. Sanskrit has a long literary history of nearly four thousand years. It begins with Vedas which are the very foundations of Indian Culture. Then come Upanishads which contain the highest form of metaphysical thought recognised all over the world. Schopenhauer, the great German philosopher has remarked, "Upanisads have become the solace of my life and they will be the solace of my death".

Ramayana and Mahabharatha are not only great epics, but may be rightly considered as the two feet on which Indian culture stands. Even today Rama is the ideal for men, right from Kashmir to Kanyakumari. Lord Krishna, through Geeta, gives a message on the art of life. Arjuna stands foremost among the brave warriors. Sita and Draupadi are ideals for Indian womanhood. Puranas play an important role in moulding Indian ways of life. Vishnu Brahma and Siva form the trinity of Indian gods.

If we scan the literature of modern Indian languages, the influence of Sanskrit is easily visible. As Himalaya is our National mountain, Ganga our National river, so also Kalidasa is our national poet. The five Sanskrit Mahakavyas or court epics- Raghuvamsa and Kumarasambhava of Kalidasa, Sisupalavadha of Magha, Kiratarjuniya of Bharavi

and Naishadha of Sri Harsha give a vivid picture of Indian life in their days. The roots of Sanskrit have gone so deep into Indian life that its influence can be noticed even in the folklore.

It can be easily said Sanskrit is the fountain head of Indian life and culture. In this present hour of emergency the following Rig-vedic prayer will give inspiration to our brave Jawans fighting on the Himalaya, the King of Mountains:

'प्रेता जयता नर इन्द्रो वः शर्म यच्छतु ;

उग्रा वः सन्तु बाहवोऽनाधृष्या यथासथा ।'

"Go forward and conquer,
ye heroes!
May God give you protection.
Valiant be your arms, so that you may remain unwounded.

In post- independent India, Sanskrit is again receiving its due place of honour in the national Life. Its study is encouraged by establishing such Sanskrit Universities as at Kurukshetra in Punjab, Darbhanga in Bihar and Varanasi in U. P. Sanskrit, in fact, has become the part and parcel of Indian life. It stands as the best medium of national integraton today. For even Hindi, the offical language of India, will enrich herself by borrowing vocabulary form Sanskrit. It is the grand inheritence left for us by our wise seers. India is proud of Sanskrit and Sanskrit is proud of India. Let our sacred motherland attain its glory once again as in the past, by inculcating the spirit enshrined in this great language, into our national consciousness.

Here is a Mantra, a short one, that I give. You may imprint it on your hearts and let every breath of yours give expression to it. The Mantra is 'Do or Die'. We shall either free India or die in the attempt; we shall not live to see the perpetuation of our slavery.

Mahatma Gandhi
Aug. 8, 1942

THE STORY OF RUBBER

Emmanual X. Thomason, Class 8.

In this century the world is progressing at a rapid speed. Industrial and scientific researches are taking long strides. Man has achieved unexpected victories over nature by his knowledge He is untiringly exploring the universe. In all these enterprises rubber is an unavoidable companion. Rubber, as everybody knows, plays an important role in everyday life of man. There is natural rubber and artificial rubber.

Everybody, young and old, needs rubber in one form or other. The new born babe requires a rubber sheet to keep his bed neat and clean. He is given a hot water bottle to keep him warm during cold weather. He is fed with a feeding bottle which has a nipple made of rubber. When he is able to walk he has a rubber shoe to wear, and has rubber balls and toys to play with. A piece of rubber is essential in the class room. Later, he rides a cycle, motor cycle, a car, or flies in a plane. The tyres and tubes of these vehicles are made of rubber. The uses to which rubber is put, are so wide, that it may be interesting to know how it is grown, produced, and manufactured.

In the months of August and September, the rubber seeds are collected. If there is too much of rain, the seeds are decayed. After selection, the seeds are put in a bed of sand, four to six inches thick. We should see that the sand bed is always wet. Within three to four weeks all the seeds will germinate and the seedlings begin to shoot up. Then they are transplanted in the nursery.

Preparation of a nursery:-Select a flat spot where it is easy to get water for irrigating the nursery. Plough the area to a depth of three feet thoroughly. Remove all the weeds, roots and even stones. Then level the ground, and make beds of about four feet broad, and fifty feet long. The edges of the beds should be somewhat higher, so that the rain water does not wash away the manure from the sand bed.

Spread some chemical manure, and mix it with the soil. Then make a hole for each seed at a distance of nine to twelve inches. Then replant the germinating plant with the roots down, four in a row. If the roots are not downwards, the taproots will get twisted. Then cover the sand bed with dry leaves so that the rain will not harden the sand bed. If there is no rain, the nursery should be watered. From time to time, the weeds around the plant should be cleared. The small

plant should be manured at least thrice a year. By the second year, the plant will be ready for replantation in another field.

Replanting:- Prepare the field where the plants are to be planted. Make pits eight feet in depth. Then cover the pit with compost manure, and surface soil. In July and August, cut the plants in the nursery at a height of three feet. Then carefully uproot the stem without spoiling the taproot. Then cut the taproot at the length of two feet, and put tar at the cut ends. Thrust an iron rod or a stick in the middle of the covered pit to depth of two feet. Carefully insert the taproot of the stump and fix it firmly. We should be careful to see that at planting the nursery soil level of the root is kept up. The pits should be at distance of 16×16 feet or 18×18 feet or 30×16 feet as each planter likes. When the stump begins to sprout up, the ground should be levelled so that soil erosion is checked. Twice a year the plants should be manured. Three or four weedings should be done in the estate during the year. It is better to give a cover crop throughout the estate. The bottom of each plant should be kept clean at a radius of about three feet. In summer for the first four years, it is better to whitewash the trunk of the tree to safeguard the bark from sunburn.

In seven to eight years as the trunk gets a girth of 16" or more at a height of 18 to 24" we can begin to tap a tree. Trenches or pits should be taken throughout between four plants to manure and to prevent soil erosions.

When tapped we get rubber as a milk white liquid to collect, coconut shells are used. The quality varies according to different varieties of rubber plants. Ordinary budded plants give more milk. This milk is diluted with equal quantity of water. Gradually it is added and stirred well. Then about one gallon of this mixture is poured into alluminium dishes. After four to five hours this milk condenses and we get a thick pad of white rubber. This is pressed in a press machine to a thin rectangular sheet of two feet long and 1½ feet broad. Then this is pressed in another roller with diagonal rectangulars engraved on it. This sheet is then put in the smoke house and dried for five to seven days. Then we get gold coloured rubber sheet ready for the market.

The plantation of rubber is a matter which requires years and a good amount of investment. Ordinary people cannot afford it. So rubber plantation was generally done by big companies, firms and rich people.

LAYING THE FOUNDATION STONE

Sri. V. K. K. Menon laid the foundation stone at Kazhakootam on 5-2-1962.

INAUGURATION OF OUR SCHOOL

Sri. V. K. K. Menon lighting the *Nilavilakku*.

Kerala Governor, Sri. V. V. Giri taking the salute at the final march past of the athletes.

Mrs. GIRI GIVING AWAY THE PRIZES

Cadet Isac John Koshy, our senior Champion, receives the prize

REPORTS

MUSIC CLUB

Masters-in-Charge	...	**George Joseph** (Western Music)
-	...	**G. D. Tekale** (Indian Music)
President	...	**P. V. Hariharan**
Vice President	...	**Joseph Jewel Joy**
Secretary	...	**S. Ram Mohan**
Asst. Secretary	...	**Askok Kumar Kosal**

"If music be the food of love, play on," said Shakespeare. Did not Ulysses plug the ears of his valiant sailors with wax and was he not tied to the mast of a ship, just to make sure that he and his brave men would not be enticed by the sweet music of the Sirens? Yes. Music soothes the ear. It is a balm to the troubled mind. It can be an expression of joy or sorrow. Music is international. Neither language nor race nor creed bars the appreciation of music. It has broken down numerous barriers.

Music as such is a regular feature of our life in the School, right from the moment the cadets step into the School. But the Music Club was born much later. As the musical talents were unearthed one by one, we have improved our quality. Variety entertainments on holiday nights are the cradles from which the club unearthed talent. Western Music and Eastern music are a regular feature. The interest of the club members could be gauged from the fact that an empty biscuit tin and a stick, a couple of spoons and an empty powder tin with a few pebbles in it would make an excellent band which would keep the audience spell bound. The latest addition to this special band is the comb and paper which would put a Nagaswaram in the shade. It is hard to believe but "the proof of the pudding is in the eating". Instrumental music is in its infancy, but vocal music has reached adolescence. It will not be long before the latter reaches maturity and we could provide it to your heart's content. An important feature of the club's activities has been to train the cadets to sing the National Anthem correctly in every way. At a public function connected with the Territorial Army Day, our club members contributed a few items.

The musical talents of the staff members are as much as one could wish for. Their interest

has always been an encouragement to the cadets.

We hope to purchase a pick-up and some records for Club use. A tape recorder is one of our dreams, and we hope that the Club could be the proud owner of a tape recorder.

Who does not like music? Who will not stop to listen to good music? Music is universal.

RADIO CLUB

Master-in-charge	...	K. Madhavan Nair
President	...	M. Pratap Babu
Vice-President	...	Jacob Mathew
Secretary	...	Ranjit Sadasivan
Assistant Secretary	—	V. Krishna Kumar

It is the intention of this club to impart to its members some ideas about the transmission and reception of radio waves and make them familiar with the various components of the radio and their uses without attempting to go into complicated theories and calculations. It also aims to help the cadets in locating very simple faults in a radio and other household electrical appliances and their rectification. This is one of the most popular clubs in the School.

Admission to this Club had to be restricted as it involved the use of High Voltages and costly equipment. A few simple lessons have been given on the components of a radio. Practical training would commence as soon as the necessary equipment is received.

HISTORY CLUB

Master-in-charge	—	A. Samuel Raj
President	...	Manikantan Nair
Vice-President	...	K. S. Rajan
Secretary	...	Varghese Samuel
Assistant Secretary	...	Jacob P. Chacko

The History Club of our School was inaugurated on 14th October 1962, at 6 p.m. in the Assembly Hall. There was a discussion on the subject "The British Impact on India". Cadet

Balasubramoniam was in the chair. Cadets Madhavan Nair, Ramesh Chandran, Chacko Abraham, Jacob Mathew, Diwakar and Varghese Samuel participated in the discussion. Mr. Tekale and Mr. Pande from among the staff members took part in it.

We have a monthly News Review and Seminars on topics of historical importance and publish two Manuscript Journals every year.

PHILATELIC CLUB

Master-in-charge	...	M. S. Ananda Rao
President	—	S. Suresh Nair
Vice-President	—	Vinod Somaiah
Secretary	—	R. Narayana Pillai
Assistant Secretary	...	G. Sthanu Dutt

One of the most popular hobbies among the boys is stamp collecting. Among the cadets there are a number of enthusiastic philatelists. Some have good collections while others are beginners

At once of the meetings a general discussion on "The usefulness of stamp collecting, in increasing the horizons of knowledge", was conducted. Hints on stamp collecting were given to the 'infant philatelists'. Arrangements have been made for the exchange of stamps among the cadets. Cadets have been encouraged to have pen pals in other countries. Some have already received replies and stamps from pals from the United Kingdom, United States and Malaya.

Members of the staff have encouraged the cadets in every way specially by giving stamps.

DEBATING SOCIETY

Master-in-charge	...	N. B. Nair
President	—	V. K. Madhava Das
Vice-President	...	Sonny K. Varkey
Secretary	...	Antony P. Tharakan
Assistant Secretary	...	N. Chandrasekharan

This Society was formally inaugurated by the Principal at a function held in the Assembly Hall on 5th September 62. This was followed by a debate. Cadet Udayachandran moved a resolu-

tion which stated "Scientific Inventions do not tend to create security for mankind." The Opposition was led by Cadet Divakar. Cadets Antony Tharakan, Jewel Joy, Issac John Koshy, Ramesh Chandran, Madhava Das and Hariharan spoke in favour of the motion. Cadets Girija Sankar, Thomas Mathew, Balasubramoniam, Suresh Nair, Manikantan Nair and S. Gopinath opposed it. The resolution was put to vote and declared lost.

During the third term another debate was staged. "We are wiser than our forefathers" was the topic this time. Cadet Jayachandran opened the debate and was supported by Binoy Jacob, Hariharan, Girija Sankar and Manikantan Nair. Cadet Balasubramoniam followed by Varghese Samuel, Ramesh Chandran and Sonny Varkey contended that the resolution was not acceptable. The motion was rejected by the House.

DRAMATIC CLUB

Master-in-charge	—	Mrs. Myrtle Jacob
President	...	Cadet S. Gopinath
Vice President	....	,, Thomas Mathew
Secretary	...	Udaya Chandran
Asst. Secretary	....	,, Girija Shankar

It is gratifying to note that our cadets are very much interested in staging one-act plays. In addition to the School concert, they organised many other cultural functions during the academic year. We have, among our cadets, many, who are blessed with histrionic talents. They contributed a few items at the Variety Entertainment on the Territorial Army and N. C. C. Day.

The Court scence from "The Merchant of Venice" and an excerpt from "The Bishop's Candle-sticks" are being rehearsed for enactment, before the school closes. We wish our enthusiastic young actors all success.

In all our efforts we have been helped by our extremely gifted Art Master, who, with a few deft touches, can add years to our young cadets, or depict them as typical aliens. We also thank all the Staff members, whose suggestions and help are freely given.

PHOTOGRAPHIC CLUB

Master-in-charge	....	Sri. U. K. Rajendran
President	—	Cadet Sham Sundar
Vice President	....	,, Ramesh Chandran
Secretary	...	,, P. Suresh
Asst. Secretary	—	,, Bindu Madhav

Even before the Club was formally inaugurated the members had been using their cameras with dexterity. Lecture demonstration classes are a regular feature of our Club intended to acquaint our junior members with the finer points of this fascinating pastime. As soon as laboratory facilities become available we intend to have a series of projects to teach our cadets developing and fixing techniques.

SPORTS REVIEW—1962.

The development of the body and the ability to play different games are as extremely important in moulding the character of any boy. With this end in view we have provided facilities to all cadet to take part in the differents games.

A regular time-table ensures that every cadet gets a chance to play all the games at regular intervals. To inculcate the spirit of sportsmanship and healthy rivalry the cadets are divided into six platoons. In addition the cadets are also divided into three divisions - Seniors, Intermediate, and Juniors. This division is mainly based on age though other factors have also been taken into account. Thus each platoon has three divisions. Inter-Platoon competitions in games and athletics were conducted on the basis of these divisions.

During the third term we began the inter-platoon tournaments in Foot-ball, Hockey and Cricket- These games were played in a healthy competitive spirit. To complete the tournaments 120 matches were played. Holidays and Sundays came in useful specially for Cricket. The weather was not always friendly and games were completely washed off. But the dull weather did not dampen the high spirits of the cadets who were ready to - I should say eager to - play in the rain

despite the warnings of Mrs. Joy, the Nursing Sister. The School Athletic Meet was conducted successfully on the 8th and 9th of November.

The school was admitted as a member of the Trivandrum District Schools Athletic Association. We sent teams to participate in the Inter-School games and athletics conducted by the above Association. The details of the competitions are given separately. In the Inter School competitions our teams did well, despite the fact that they were competing for the first time as a group. The absence of the division of teams according to ages was a handicap to our cadets in Cricket and Hockey and it was the only reason for our defeat in these games. But as the school reaches full strength within the next few years and our cadets reach the maximum age, I presume most of the Trophies will be ours!

Our cadets were fortunate to be coached in Cricket and Athletics by expert coaches. We express our thanks to the Kerala Cricket Association and the Kerala Amateur Athletic Association for tending to us the services of these experts. Mr Balan Pandit coached our budding Cricketers and Shri A. Raghavan Nair our junior athletes. To these two coaches I express my thanks for taking the trouble to coach our boys early in the mornings.

Special diet was provided to the School Teams during the period of special training prior to the tournaments. This was supervised by Mrs. Jessie John who took extra care to ensure that the cadets got the best fare.

The presence of the First Aid Box on the grounds is a symbol of the care taken by the Nursing Sister to ensure maximum on-the spot medical aid to injured cadets. I can assure you that much Tincture Benzoine flowed out of the bottles. To these two Matrons I express my deep gratitude for helping me throughout the year.

The successful completion of the Inter-platoon games and athletics was only possible because of the help extended to me by my colleagues. In conducting games, supervising them and in conducting the athletic meet, I had the ready help of all. The success of the sports programme for the year was due to the co-operation of all Staff members. To them a big Thank you.

I owe much to the Principal, the Headmaster and the Registrar for their valuable advice and help at all times, and for their keen interest in Sports. To them I express my thanks.

HOCKEY

Master-in-Charge ... Mr. A. Samuel Raj
,, C. V. Sankaranarayanan
,, G. D. Tekale

The game which has been India's strength in international contests has many enthusiasts here. Our performance however in the Inter-School Tournament was poor, because our cadets were at the disadvantage of having to play against boys much older than themselves. Our team lost in the first round, beaten by St. Joseph's School.

In the Inter-Platoon Hockey championship for the Trophy awarded by the Chief of the Army Staff, matches were keenly fought. 45 matches were played to complete the tournament. The Championship was won by the Prasad Flatoon which had a big lead over its nearest rivals.

FOOTBALL

Masters-in-charge Mr. N. B. Nair
,, K. M. Nair
,, P. Purushothaman
,, B. Peter.

Most of the cadets play foot ball fairly well. A very popular game in the State, it is the most keenly played game in the School. The Scholl Foot ball XI gave a good account of themselves in the Inter-School Matches. The first two matches were comfortably won by our boys, but in the Semi-finals we were beaten by the only goal of the match, and that too a penalty in the closing moments of the match.

Beat Chalai High School 5-0
Beat St. Joseph's High School 1-0
Lost to Kanjiramkulam High School 0-1

In the Inter-Platoon matches 45 matches were played. The keen competition is evident from the fact that at the time of the last match 3 platoons had equal points. The foot ball trophy presented by the Chief of the Naval Staff was won by the Bharathi Platoon. A feature of the Platoon's performance was that the Intermediate team won all the five matches.

CRICKET

Masters-in-charge	....	Mr. A. George Joseph
	....	,, B. C. Pande
	....	,, N. R. Rao
	....	,, Ananda Rao
	....	,, P. E. Thomas

Cricket is the most popular game in the School. Our teams are fairly well balanced but lack match-practice. The Seniors received expert coachiag from Mr. Balan Pandit. Two practice matches were played against mixed teams from the town. In the Inter-School Tournament our team fared badly, having lost to St: Joseph's High School Team.

For the cricket trophy presented by the Chief of the Air Staff, 30 matches were played. The championship was decided only at the completion of the last match in the programme, and it was won by Tagore Platoon.

ATHLETICS

The first Annual Athletic Meet was inaugurated on the 8th of November by Mr. T. K. B. Marar I. P S., the D. I. G. of Police. He took the salute at a colourful march past and declared the Meet open. Cadet Mathew Kottam took the oath on behalf of the competitors. The Police Band was in attendance by courtesy of Mr. V. P. Nair I. P. S., the I. G. of Police. All Heats and some Finals were worked off on the first day.

On the 9th, the final day, the Chief Guest was His Excellency the Governor who took the salute at the concluding march past. The remaining finals were completed and a special Mass P. T Display was conducted. Additional attractions of the Meet were the Musical Chairs for Lady Guests, the Bandsmen's race, Staff Race, and the Class IV employees race. Mrs. Giri gave away the certificates and other trophies to the winners. The athletic championship Shield awarded by Mr. K. Ananthan Pillai was won by the Prasad Platoon with 56 points.

Our Sub- Junior athletic Team did well at the Zonal Meet of the Inter-School Tournament. They swept the board winning all the five events and also securing 4 second places and one third place. At the Finals held on the 16th & 17th they once again covered themselves with glory and brought credit to the School by winning the Shield for Relay. The P. K. Sankaran Nair Rolling Cup for the Sub- junior Championship.

RESULTS OF THE ANNUAL ATHLETIC MEET

Juniors:-	50 Metres	1. J. Sudhi 2. Vinod Somaiah
	100 Metres	1. J. Sudhi 2. Vinod Somaiah
	High Jump	1. M. S. Pavithran 2. J. Sudhi
	Long Jump	1. M. S. Pavithran 2. Anil Chandran
	4 X 50 Metres Relay	1. Prasad Platoon 2. Bharathi Platoon
	Individual Champion	J. Sudhi
Intermediates:-	100 Metres	1. Suresh Bhaskar 2. Gopalakrishna Pillai
	200 Metres	1. Suresh Bhaskar 2. Gopalakrishna Pillai
	High Jump	1. N. Jayachandran Nair 2. Binoy Jacob
	Long Jump	1. Girija Shankar 2. Gopalakrishna Pillai
	Hop Step and Jump	1. Bindu Madhav 2. Girija Shankar
	4 X 100 Metres Relay	1. Ashoka Platoon 2. Prasad Platoon
	Individual Champion	Suresh Bhaskaran
Seniors:-	100 Metres	1. Mathew Kottam 2. Udayachandran
	200 Metres	1. Isaac John Koshy 2. Mathew Kottam
	400 Metres	1. Mathew Kottam 2. K. G. Sasi Kumar
	High Jump	1. Isaac John Koshy 2. K. G. Sasi Kumar
	Long Jump	1. Isaac John Koshy 2. Mathew Kottam

Hop Step and Jump	1. Issac John Koshy 2. Udayachandran
4 X 100 Metres Relay	1. Tagore Platoon 2. Prasad Platoon
Individual Champion	Isaac John Koshy
Best All Round Sportsman	Mathew Kottam
Musical Chairs:-	1. Mrs. C. J. Mathew 2. Miss Miranda
Band Race:-	1. Mr. Nesamony 2. Mr. Charles 3. Mr. Francis
Staff Race:-	1. Mr. Sankarasubramonya Iyer 2. Mr. A. Samuel Raj 3. Mr. C. V. Sankaranarayanan
Class IV Race:-	1. Mr. Appukuttan 2. Mr. Sridharan Nair 3. Mr. Kesavan Kutty

Annual Report of the Blue House

In a modest corner of the crowded cradle of the metropolis of Trivandrum, a new educational campus, a sanctuary, a training ground for future leaders has been added with the starting of the Sainik School. Tucked under its wings are two hundred young energetic boys, ages 9 to 13, lodged in various dormitories called Blue and Red Houses. Aware perhaps of the fact, that they have joined the Sainik School, with a distinct aim and purpose; realising that the future of India depends on their ability and character, and confident that when the national call comes, they will be able to shoulder their responsibilities, with honour and dignity, these young cadets have started shaping themselves, cheerfully performing the tasks set before them. The general impression created is that the best available talents have been mustered here. Whether it is the academic studies or literary discussions and debates,

in the play grounds or on the stage for the display of histrionic talents, the cadets of this house have shown wonderful originality and rare and unsurpassed ability.

Cadet R. P. Manikantan Nair was given accelerated promotion for his brilliant performance in the examination. Six of the cadets of this house have been made monitors in the various classes for securing the first rank. Our system of education helps to create leadership in Society and profession. This house has set up an enviable record by contributing the captains as well as the maximum number of participants in Cricket, Hockey and Foot-Ball. The all round championship trophy was won by Cadet Mathew Kottom of this house. The junior championship too was won by cadet J. Sudhi of this house. In the ceremonial parades for the Independance day and the NCC. Day celebrations, our Platoons were adjudged the best and the credit for it goes naturally to this house which provided the maximum number of cadets and even their captains. It is a matter of pride and gratification to us to feel that we possess all the six platoon leaders and six of our cadets are given equitation training.

The Blue House Consists mostly of senior boys. This has certain natural advantages. The seniors generally set the face. Naturally the Radiating energy, enthusiasm and self confidence wherever they went, the cadets fill the air with peels of laughter. Bits of paper, pieces of bamboo, lids of biscuit tins and clay were suitable, materials for them for making intercom sets and models of the latest types of air-crafts or ocean-liners, Illyusham, the Avro 748 or models of Abraham Lincoln and Tagore. The African and European dances, classical and instrumental music, pooja celebrations and the like have made life fuller and richer, dearer and happier for them in the Sainik Campus.

House meetings are a regular feature. Common problems are discussed where cadets take an active part. Cadets take up the responsibility for enforcing discipline and ensuring effective control over the innocent mischiefs of their juniors. The house prefect system in this house works remarkably well and every cadet in the house is made to feel that he has an important part to play in the administration and activities of the School.

Rigid discipline and unflinching loyalty are true essence of Blue House life. The sense of order and discipline and loyalty are its

distinctive gifts to the youngsters of tomorrow. It is indeed a pleasure to work under the inspiring guidance of our revered Principal Col. Somaiah and bask in the sunshine of his paternal care. His close and constant association and devoted service have made an indelible imprint on this institution. I express our respectful salutations and sincere thanks to him.

Sqn. Ldr. Babu Lal, our Headmaster has been taking a personal interest in our academic life and in the administration of the mess. His indefatigable efforts in this direction have contributed much to the smooth and successful working of the house. Our Registrar Captain T. V. S. Nair has also been very helpful in instilling the sense of discipline amongst the cadets and in solving the administrative problems of the house. To them the Blue House owes a deep debt of gratitude.

As the guardian of one of our cadets Mrs. Somaiah has also evinced keen interest in the activitices of the house and has helped us with valuable suggestions regarding the layout in dormitories etc.

The house staff consists of the following:-

Mr. K. Madhavan Nair	...	House Master
,, A. Samuel Raj	...	Resident Master
,, Ramananda Rao		Masters
,, B. C. Pande		Masters
,, U. K. Rajendran		Masters
,, G. D. Tekale		Masters
Mrs Jessie John	...	Matron

Cadet Appointments are:-

House Captain	...	Philip Ranjit Ninan
House Sr. Prefect	...	P. V. Divakar
House Jr. Prefect	...	C. K. D. Tampi

Mrs. Jessie John has been exclusively in charge of the cadets of the Junior Dormitory of this house. She has been looking after them with the love and care which they require at their tender age. Quarter Master M. V. V. Thampy has also been very helpful in providing us with the various amenities in time. I would like especially to place on record my high appreciation of the earnestness and sincerity with which Mr. Samuel Raj has discharged his duties as Resident Master.

The understanding fraternity of the staff and cadets of the Blue house, has helped us in maintaining high standard, their characteristic poise and diginity on all occasions. This spirit of understanding, service and sacrifice has been the most significant contribution to the success of the activities of the house and for that my thanks are due to each and every one of the house.

25-11-1962

K. MADHAVAN NAIR
HOUSE MASTER, BLUE HOUSE

Annual Report of the Red House.

I consider it a great privilege to present to you the maiden Report of the activities of the Red House.

It would not be inappropriate if I were to open this Report with a quotation from Leigh Hunt, "Abou Ben Adam, may his tribe increase," for the Red House has been gathering strength in number. Starting with sixty cadets we are only two short of a 'century', a coveted figure in cricket.

We welcome the cadets from the distant Punjab, and this House has its fair share of Punjabis. The three Sikh cadets with their maroon turbans break the monotony of maroon berets and jungle hats. The Red House Dormitory is a single building which reminds one of a large liner in which are housed eighty one cadets with the Matron and the House Master stationed at the 'stern' and the 'bow' respectlively. The other seventeen Reds are sheltered in the New House.

The staff members attached to this House are Mrs. Marykutty Joy, the Matron, Mrs. Jacob, Messrs. N. Divakaran Nair (who left us in Sept), Ananda Rao, N. B. Nair, P. Purushothaman, C. V. Sankaranarayanan and P. E. Thomas. The Cadet Office-bearers are

1. House Captain	V. Krishnakumar
2. House Prefects	(i) U. Chandran
	(ii) K. V. Sukumar

In addition, other cadets have been selected as Group-Leaders, since House administration is decentralised.

The cadets of this House belong to the middle age- group of this School, where one is not too small to be looked after by the motherly Matron or big enough to fend for themselves and the House Master has to hold the baby, the exception being a few Class 9 cadets who tower head and shoulder above the other cadets (and even the House Master). But still, it goes to the credit of these cadets that they withstood and came out successfully and cheerfully too from all the teething troubles of the School and House in general. And I can assure you that this baby had many teeth coming out at the same time.

The presence of the Punjabi cadets does give the House a national atmosphere. Their presence has enabled the local cadets to understand their northern neighbours better. I am sure that this close association will help to promote emotional integration which is the country's greatest need. This is specially so, as we hear across our Northern frontier the echoes of the war drums of the Mongolian hordes.

The spiritual needs of the cadets are met by sending them to their respective places of worship. This is in addition to the facilities extended to hold group prayers in the Dormitories.

Underneath the mercury lamp sit the cadets attending to their studies. Supervised and guided by the Masters they work in the mornings and evenings. There is no doubt that the cadets are keen enthusiasts of games and sports. A piece of plank or a foot ruler and a wild fruit are enough to start a first class test match and the only thing that dampen their enthusiasm is a bugle at the Quarter Guard wich "tols the knell of the passing day". This statement would be wholeheartedly supported by the nursing sister who has to capture acres of skin with Benzoine and Acroflavine. Broken bones are a regular feature with our cadets.

A few variety entertainments of impromptive nature have unearthed an abundant store of histrionci and musical talents. This augers well for the school where we consider "that all work and no play makes Jack a dull boy".

We have enthusiastic band of gardeners. But their interest had been curbed because of lack of suitable land in the immediate

vicinity of the House where they could have a garden of their own. But a few weeks ago they started one which is in the embryonic stage. But the dangers are great and I hope it will not end in still-birth.

The life of the cadets in the House is a hearty one and very few would like to remain long in their homes during their vacation. I am sure some parents wish we had shorter holidays. The old maxim "spare the rod and spoil the child" holds true even today though psychologists would frown at it. But it is with regret that I wield the Calamus rotang. The training of the cadets to follow a regular routine and to look after their own clothes, make their beds and other such course would stand them in stead in every walk of life. With all this the cadets are a happy lot, about which I am proud.

If you should consider from this Report that we have had a successful year, it is greatly due to the hard work of my colleagues attached to the House and to the cadets, specially those who hold responsible positions. The Matron with years of experience behind her, did much to make the House run smoothly. Shri Ananda Rao the Resident Master has always helped me and to him I am sincerely grateful".

"An army marches on its stomach" and we are no exception. The excellent work of Mrs. Jessie John goes a long way in keeping the cadets happy, contented and in good health with a varied and well balanced diet. My thanks are also due to the Masters for their valuable help at all times. Special mention must be made of the Quarter Master who had to work hard to provide us with all our necessities ranging from small pins to massive iron cots.

The regular visits of the Principal, Headmaster and the Registrar to the House have always been useful and on many occasions as good as a "wonder drug". To them I express my deep gratitude for their advice, encouragement and help.

It has been our privilege to be visited by Mrs. Somaiah on a number of occasions. I must express our thanks to her for honouring us by her presence and I do hope that she will visit us more frequently.

And finally to the cadets of the House for the pleasant time I have had looking after them.

A. George Joseph
House Master.

Telegrams: "STERLING"

Tele: { Shop: 2288 / Resi: 2311 }

Branch: KOTTAYAM

Tele: { Shop: 2518 / Resi: 2656 }

Bhima & Brother

Air Conditioned

JEWELLERS & DIAMOND MERCHANTS,

ALLEPPEY.

(KERALA STATE)

Ladies & Gentlemen,

May we invite you to give us the pleasure of your visit to our Show-Rooms?

Especially for you, we have now opened a **'DIAMOND CORNER'**

in our **AIR CONDITIONED** show-room at **ALLEPPEY** wherein will be found several varieties of new **BELGIUM CUTTING DIAMOND ORNAMENTS.**

We are certain that should you be good enough to visit us once, you will find your shopping easier, quicker and **CHEAPER.**

'WITH BEST WISHES'

Yours faithfully,
K. Bhima Bhatter,
(Managing Partner)

P. S. Every sale is backed by our Guarantee

Don't say JEWELLERY, Say BHIMA & BROTHER.

Await Announcement of opening of our Trivandrum Branch.

MALAYALAM SECTION

CONTENTS

1.	[illegible]	എഡിറ്റർ (മലയാള വിഭാഗം)	1
2.	[illegible]	ഉമേഷ് ചന്ദ്രൻ	2
3.	വേദന	എൻ. ബി. നായർ	4
4.	ഏട്ടത്തമ്പുരാനി	എം. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരക്കുറുപ്പ്	6
5.	പ്രബന്ധം	പി. എം. ഏബ്രഹാം	7
6.	യുവജനമഹോത്സവം	ജോസഫ് മാത്യു	9
7.	ഊട്ടി: ഒരു സുഖവാസസ്ഥലം	എൻ. ജയചന്ദ്രൻനായർ	10
8.	ഒരു നയാപൈസയുടെ ആത്മകഥ	കെ. വി. വർഗ്ഗീസ്	11
9.	രണ്ടുകവിതകൾ	എം. ആർ. സി. കുറുപ്പ്	13
10.	[illegible]	എം. എസ്. ഷാജഹാൻ	14
11.	നമ്മുടെ കയർവ്യവസായം	എം. പ്രതാപ്ബാബു	15
12.	[illegible]	എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ	17

കൈരളിയോട്

കൈരളീ! ഇതു ദേവി-
ശ്ശ്രീവിദ്യാക്ഷേത്രത്തിലെ-
കൊച്ചുകുഞ്ഞുങ്ങൾ നൽകും
തുച്ഛമാമുപഹാരം
ഭാവനാസുഗന്ധിയാം
സൂനങ്ങളിതിലില്ല,
പുഞ്ചിരിക്കുവാൻ വെമ്പും
കൊച്ചുമൊട്ടുകൾ മാത്രം.
പ്രൗഢഗംഭീരങ്ങളാം
ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാനില്ല;
ശൈശവാധരങ്ങളിൻ
തേനൂറും കൊഞ്ചൽ മാത്രം
വിദഗ്ദ്ധകരംതീർത്ത
ചിത്രമല്ലിതു; പിഞ്ചു-
കരങ്ങൾ വരച്ചിട്ട
കൊച്ചുരേഖകൾ മാത്രം
വിഭവസമൃദ്ധമാം
സദ്യയല്ലിതു; പാക-
പ്പിഴകൾ കാണാം, പക്ഷേ
രുചിക്കാമമ്മയ്ക്കെല്ലാം
പിച്ചവച്ചുണ്ണികളിവ-
ർപ്പിക്കുമിക്കാണിക്ക
സ്വീകരിച്ചിവർക്കാശി-
സ്സരുളീടണമമ്മേ!

ഒരു തീർത്ഥയാത്ര

കേഡറ്റ് ഉമേശ് ചന്ദ്രൻ, ക്ലാസ്സ് VIII

"സ്വാമിയേ," "അയ്യപ്പോ," "സ്വാമിയേ," "അയ്യപ്പോ" എന്നു വിളിച്ചു് ഞങ്ങൾ ശബരിമലക്കുള്ള പള്ളിക്കെട്ടു് തലയിലേറ്റി എറണാകുളം ശിവക്ഷേത്രത്തിനു മൂന്നു പ്രദക്ഷിണം വച്ചശേഷം കാറിൽ കയറി. ഞങ്ങളുടെ കാർ ആ ഏഴുമണി സമയത്തു് ശബരിമലയെ ലക്ഷ്യം വച്ചു് കോട്ടയം ഡിസ്ട്രിക്ടിലേക്കു് പാഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ കാറിൽ ഞാനടക്കം ഏഴുപേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശബരിമലകാണാനുള്ള ആകാംക്ഷയോടുകൂടി ഞാൻ തലപൊക്കി പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി ഇരുന്നു. ഉറക്കം കൺപോളകളിൽ ഇഴുകി നിന്നിരുന്നു. എന്നാലും ആ പാതിരാസമയത്തു് ശ്രീ അയ്യപ്പന്റെ വാസസ്ഥലമായ ശബരിമലയെപ്പറ്റി ഞാൻ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഏകദേശം ഒരു മണി ആയതോടുകൂടി ഞങ്ങൾ തേയില എസ്റ്റേറ്റുകളിലെത്തി. ഞങ്ങളുടെ കാർ ആ തേയില തോട്ടങ്ങൾ നിറഞ്ഞ മലയെ ചുറ്റിച്ചുറ്റി മുകളിലെത്തി. ആ സസ്യശ്യാമളമായ മലകൾ ആ സമയത്തു് കണ്ടു ആസ്വദിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഞങ്ങൾ മുകളിലേക്കു കയറുന്നതോടുകൂടി തണുപ്പും കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവസാനം ഞങ്ങളുടെ കാർ സത്രത്തിൽ നിറുത്തി. അവിടെ നിന്നങ്ങോട്ടു് കാറുകൾക്കു പോകുവാൻ വഴിയില്ലായിരുന്നു.

സത്രത്തിൽ നിന്നു സ്വാമിസന്നിധിയിലേക്കു് പത്തു മൈലുണ്ടു്. ആ ദൂരം കാൽ നടയായി വനാന്തരങ്ങളിൽക്കൂടി വേണം സഞ്ചരിക്കുവാൻ. ഞങ്ങൾ സത്രത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ സമയം വെളുപ്പിനു മൂന്നു മണിയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ദേഹമെല്ലാം കമ്പിളിവസ്ത്രം കൊണ്ടു മറച്ചു് മലകയറുവാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യമെല്ലാം ആ മല വലിയ കാടായിത്തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ അകത്തേക്കു കേറുംതോറും അതു് ഭയാനകമായിത്തോന്നി. ഏകദേശം ഒരു ഫർലോങ്ങു് അകത്തേക്കു് കയറിയപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പാതയുടെ മുമ്പിൽ വലിയ വലിയ വേരുകളും വള്ളികളും പ്രത്യക്ഷമായി. ആ പ്രദേശത്തുകൂടി കുറെ സഞ്ചരിച്ചു കഴിഞ്ഞു് സമയം ഏകദേശം ആറു് ആയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ പുല്ലുമേടു് എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. നാലുപുറവും കത്തിക്കരിഞ്ഞ പുല്ലിന്റെ കുറ്റികളായിരുന്നു. ഇവിടെയാണത്രെ സാധാരണ പുലികൾ ഒളിച്ചിരിക്കുക. ഒരാൾ പൊക്കത്തിലും അധികം പുല്ലുവളരുമെന്നാണു് ആളുകൾ പറയുക. എന്നാൽ ആദ്യമായും പോകുന്ന അയ്യപ്പസേവാസംഘക്കാർ അവയെ കത്തിച്ചു കത്തിച്ചു മുന്നോട്ടു പോകും. അതുകൊണ്ടു് പിന്നീടു വരുന്നവർക്കു് അവിടെ ഉണ്ടാകാവുന്ന ക്രൂരമൃഗങ്ങളെപ്പറ്റി ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. എന്തെന്നാൽ അവറ്റക്കു് ഒളിച്ചിരിക്കാൻ വേണ്ട പുല്ലു് ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ഇതുമാതിരിയുള്ള കുറെ മലകൾ കയറി ഇറങ്ങി വരുമ്പോൾ വീണ്ടും കാടുകളിലേക്കു് കേറേണ്ടതായി വരുന്നു. അപ്പോൾ സമയം ഏകദേശം എട്ടായിരിക്കും. ഇപ്പോൾ കിഴക്കു വശത്തേക്കു നോക്കിയാൽ കടലും പുതിയപോലെ ആകാശം കാണപ്പെടുന്നു. താഴോട്ടു നോക്കിയാൽ മററു മലകളിലെ പ്രകൃതിഭംഗികണ്ടു് ആസ്വദിക്കാം. പുൽമേടുകൾ നിറഞ്ഞ മലഞ്ചരിവുകളും കുറ്റിക്കാടുകളും, അരുവികളും, മലരികളങ്ങളും

കടുംനിറമണിഞ്ഞ അംബരത്തിന്റെ മുമ്പിലായിക്കാണുമ്പോൾ നയനങ്ങൾ നിർവൃതി അടയുന്ന അനുഭവം ഉണ്ടാകും. മുന്നോട്ടു നടക്കാൻ നമ്മളെ സമ്മതിക്കയില്ല എന്നഭാവത്തിൽ മുമ്പിൽ മഞ്ഞു കാണപ്പെടുന്നു.

വീണ്ടും കാടുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ലഘുവായ പ്രാതൽ കഴിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു് ഞങ്ങൾ അവിടെ ഇരുന്നു. അതിനടുത്തു് അണക്കെട്ടുപോലെ വെള്ളം തടഞ്ഞു നിറുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഈ വെള്ളം കുടിക്കാൻ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. അതിശൈത്യംമൂലം എന്തെങ്കിലും ആപത്തു സംഭവിക്കുമെന്നു ഭയം തോന്നും. പക്ഷെ ഈ തണുപ്പു് എപ്പോഴും ഉണ്ടാവുകയില്ല.

പ്രാതലിനുശേഷം ഞങ്ങൾ വീണ്ടും മല ചവുട്ടി. ഈ പാത വെളിച്ചം കടക്കാത്ത, ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ കാട്ടിൽ കൂടിയാണു്. സൂര്യരശ്മികൾ വളരെ വിഷമിച്ചു് വൻമരങ്ങളുടെ ഇലച്ചില്ലകളുടെ ഇടയിൽക്കൂടി വരാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ കാട്ടുപാതകളെ വൻമരങ്ങൾ അകമ്പടി സേവിക്കുന്നതു കണ്ടു കണ്ടു ഞങ്ങൾ മുന്നോട്ടു നടന്നു. ശൈത്യം ക്രമേണ കുറഞ്ഞുവരുന്നു. പ്രകാശം കാണുമാറാകുന്നു. ഇവിടെ കൂർത്തകല്ലുകൾ നിറഞ്ഞ കേറ്റങ്ങളും ഇറക്കങ്ങളും ഉണ്ടു്. അവ കടന്നു മലയുടെ ഏതു ഭാഗത്തു നിന്നു നോക്കിയാലും കണ്ണെത്താത്ത ആ സ്വാമിസന്നിധിയിൽ ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങൾ വന്നുചേരുമ്പോൾ മലകൾ കയറി ഇറങ്ങിയ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അവർ വിസ്മരിച്ചുപോകുന്നു. അയ്യപ്പന്റെ ആ വാസസ്ഥലത്തേക്കു് ശരണം വിളിച്ചുകൊണ്ടു് അവർ കടന്നു ചെല്ലുന്നു.

PHONE No. **2819**

FOR QUALITY FABRICS

Visit

THE BOMBAY AGENCY

CHALAI :: TRIVANDRUM.

വേദന

എൻ. ബി. നായർ

കൂർത്തു്, നല്ല മൂർച്ചയുള്ള വാൾ ദേഹത്തു എവിടെയും കുത്തിക്കയറിയാൽ വേദനയോ അപകടമോ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുക! എത്ര അത്ഭുതാവഹമായ കഴിവാണിതു്! കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഇത്തരം സിദ്ധികളുള്ള ഒരു ആഫ്രിക്കാക്കാരന്റെ കഥ പത്രങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും സഞ്ചരിച്ചു് തന്റെ അമാനുഷമായ ശക്തി പ്രകടിപ്പിക്കയുമുണ്ടായി. പക്ഷെ കേവലം ഒരു ഇൻഫ്ളുവൻസ പിടിച്ചു് അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി. എന്നുള്ളതു അതിലും അത്ഭുതമായിരിക്കാം. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തന്നെ ആഴിയിൽ ചാടുന്ന അയ്യപ്പന്മാരും 'ശരശയനം' നടത്തുന്ന സന്യാസിമാരും ദുർല്ലഭമല്ലല്ലോ. പുരാതനകാലങ്ങളിലാവട്ടെ അവനവന്റെ മതവിശ്വാസങ്ങൾക്കും മറ്റും വേണ്ടി കഠിനയാതനകൾ ശാന്തമായി അനുഭവിച്ചു മരിച്ചവരുടെ കഥയും നമുക്കറിയാം.

എന്താണു് ഇതിന്റെയൊക്കെ രഹസ്യം? തീവ്രമായ മതവിശ്വാസത്തിനു വേദനയിൽ നിന്നു നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിവുണ്ടോ? അതോ, ഇതെല്ലാം എന്തെങ്കിലും തരം മായാജാലമാണോ?

വേദനയെപ്പറ്റി വളരെയധികം ഗവേഷണം പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ ചെയ്തു വരുന്നുണ്ടു്. ഇവയുടെ ഫലമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുവാൻതന്നെ നമുക്കു വിഷമം തോന്നും. ഉദാഹരണമായി, "അധികം വേദനയുണ്ടാക്കുന്നതെങ്കിൽ വലിയ കേടു പറ്റിയിട്ടുണ്ടു്, വേദന കുറച്ചേയുള്ളുവെങ്കിൽ ഭയപ്പെടാനില്ല" എന്നു പറയുന്നതു തെറ്റാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേദന, മിക്കവാറും ആത്മനിഷ്ഠമാണു്, അല്ലാതെ പദാർത്ഥനിഷ്ഠമല്ല. അതായതു്, പത്തുപേരെ ഒരേതരത്തിൽ ഉപദ്രവിച്ചാൽ തന്നെയും ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ വിധമാണു് ആ വേദന അനുഭവപ്പെടുക. അതു് അവരുടെ മനസ്ഥിതിയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും.

ജന്തുക്കളെക്കൊണ്ടുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളും ഈ നിഗമനത്തിൽ തന്നെ ചെന്നെത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ചെറിയ നായ്ക്കുട്ടികളെ, വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു്, ഒട്ടും തന്നെ വേദന അനുഭവപ്പെടാതെ വളർത്തിയെടുത്തു കുറെ മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു അവയുടെ മൂക്കിനടുത്തു തീപ്പെട്ടിക്കൊള്ളി കത്തിച്ചു പിടിച്ചാലും, മൊട്ടുസൂചികൊണ്ടു കൈവെള്ളയിൽ കുത്തിനോക്കിയാലും അവ കരയുന്നതായിക്കണ്ടില്ല. വേദന തട്ടിയ ഭാവമേ അവയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. അതേ സമയം തന്നെ, അവയോടൊപ്പം ജനിച്ചു് സാധാരണരീതിയിൽ വളർന്ന നായ്ക്കുട്ടികൾ വേദന സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ കരയുകയും ഓടിപ്പോവുകയുമുണ്ടായി.

മറ്റൊരുതരം പരീക്ഷണങ്ങളിൽ വേദനയും സന്തോഷവും ഒന്നൊന്നായി ഉടനെ അനുഭവിക്കാൻ ജന്തുക്കൾ പഠിച്ചു. ഉദാഹരണമായി, ഒരു സ്വിച്ച് സ്വയം അമർത്തി ഒരു ഷോക്കു് ഏറ്റതിനു ശേഷം ആഹാരം ലഭിക്കുമെങ്കിൽ ഒരു പൂച്ചക്കു് അതു സഹിക്കാൻ മടിയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പല രാജ്യങ്ങളിലും പൈപ്പു വഴി വീട്ടിലെത്തുന്ന ജലത്തിൽ കുറച്ചു് ഫ്ളൂറയ്ഡ് കലർത്തുക എന്ന പതിവുണ്ടു്. പല്ലിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനു ഇതു ഗുണകരമാണെന്നു കണ്ടിട്ടാണു് ഇപ്രകാരം ചെയ്തു പോരുന്നതു്. അമേരിക്കയിൽ ഒരു പട്ടണത്തിൽ ജലത്തിൽ ഈ വിധം ഫ്ളൂറയ്ഡ് ചേർന്നതാണു് ഇന്നലെ മുതൽ അയക്കുന്നതു് എന്നു അധികാരികൾ പത്രം മുഖേന പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിച്ചു. അടുത്തദിവസം മുതൽ പല്ലുവേദന, തലവേദന, ഛർദ്ദി, വയറുവേദന തുടങ്ങി പല തരം വിഷമങ്ങളും ഈ പുതിയ രീതി ജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കുന്നുവെന്നുള്ള പരാതികളുടെ ബാഹുല്യമായിരുന്നു. പൊതു ജനാഭിപ്രായത്തെ മാനിച്ചു് ഈ പദ്ധതി മാറ്റി വച്ചിരിക്കുന്നു, എന്നു മേയർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. സുഖക്കേടുകളും പരാതികളും പെട്ടെന്നു ശമിച്ചു. രണ്ടു കഴിഞ്ഞു ആരെയും അറിയിക്കാതെ ഫ്ളൂറയ്ഡ് വീണ്ടും ജലത്തിൽ ചേർക്കാൻ തുടങ്ങി. അത്ഭുതമെന്നു പറയട്ടെ, ഇത്തവണ ആർക്കും സുഖക്കേടോ പരാതിയോ ഉണ്ടായില്ല.

ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾക്കു മാനസികമായി മാത്രമല്ല, ശാരീരികമായും എന്തെങ്കിലും അടിസ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നു് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു് അറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടായി. വേദനയെ കൂടുതലായോ കുറവായോ തോന്നിക്കാൻ നല്ലവണ്ണം ഒരു ശക്തി മസ്തിഷ്കത്തിനുള്ളതായി അവർ കണ്ടുപിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മസ്തിഷ്കത്തിൽ നിന്നു സ്പൈനൽ കോർഡിലേക്കു പോകുന്ന ഗ്രന്ഥികളിൽക്കൂടിയാണു് ഇതു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. വളരെ ചെറിയ ഇലക്ട്രോഡുകൾകൊണ്ടു് ശിരസ്സിന്റെ ഉള്ളിൽ സ്പർശിക്കുമ്പോൾ വേദനക്കു പകരം ആഹ്ലാദവും തോന്നുക, ശൈശവകാലത്തിലെ അനുഭവങ്ങൾ സ്വപ്നം കാണുക, എന്നിവയെല്ലാം ഉണ്ടാകുമെന്നു ഗവേഷണങ്ങളിൽ നിന്നും അറിവായി.

ഭൗതികമായ പ്രകൃതിയേക്കാൾ ശക്തിയേറിയതു മനസ്സാണു് എന്ന തത്വചിന്തകന്മാരുടെ നിഗമനത്തിൽ തന്നെ ശാസ്ത്രീയഗവേഷണവും എത്തുന്നില്ലയോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ഇനി ആഴിയിൽ ചാടിയതിനെപ്പറ്റിയും മറ്റും പത്രങ്ങളിൽ വായിക്കുമ്പോൾ, അതെല്ലാം ഏതോ കൺകെട്ടുവിദ്യകളാണെന്നു പറഞ്ഞു പുച്ഛിക്കുന്നവരോടു നമുക്കു പറയാം, ഇതിനെല്ലാം കുറെയൊക്കെ ശാസ്ത്രീയമായ അടിസ്ഥാനംതന്നെയുണ്ടെന്നു്.

[പെൻഫീൽഡ്, സ്റ്റോ മൽസാക്, ലിവിങ്ങ്സ്റ്റൺ എന്നിവരുടെ ഗവേഷണങ്ങളെ അവലംബിച്ചു് എഴുതിയതു്]

ഏഴരാണ്ടശ്ശനി

കേഡററ്, ഏ. ആർ. ചന്ദ്രശേഖരക്കുറുപ്പ്.
ക്ലാസ് VI

"ഢും!ഢും!ഢും!!" "ഛെ! എന്തൊരു ശല്യമാണിതു്? ഇനി അധികം ഇളകിയാലേ നിന്റെ ചെണ്ട തീരിലാവും", അനുജന്റെ ചെണ്ടയുടെ ശബ്ദത്തിനിടയിലൂടെ എന്റെ കനത്ത ശബ്ദമുയർന്നു.

രാവിലെ പുതപ്പിനടിയിൽ നിന്നും ഞാൻ ചാടിയെഴുന്നേററു. "അയ്യോ!" ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. നോക്കിയപ്പോഴാണു മനസ്സിലായതു്, കാലെടുത്തുവച്ചതു സിഗററുകുററിയുടെ മുകളിലാണെന്നു്. എന്തായാലും പല്ലുതേയ്ക്കുവാനായി ഉമിക്കരിക്കലത്തിനടുത്തുവന്നു. ഉമിക്കരിക്കു പകരം ഒരു പാററയാണു് കൈയിലകപ്പെട്ടതു്. ഞാൻ കലിതുള്ളി, ഉമിക്കരിക്കലം തറയിലിട്ടുപൊട്ടിച്ചു. അതുതറയിൽ വീണപ്പോഴും കഷ്ടകാലം തുടങ്ങിയതിനു ഒരു മുന്നറിയിപ്പു നൽകണമെന്നമട്ടിൽ കിലുകിലാരവത്തോടെപൊട്ടുകയാണു് ചെയ്തതു്.

എടാ, പോയി "പഞ്ചസാരവാങ്ങിക്കൊണ്ടുവാ" എട്ടണയും കൈയിൽ തന്നുകൊണ്ടു അമ്മപറഞ്ഞു. എട്ടണയ്ക്കു പഞ്ചസാരയും രണ്ടണയ്ക്കു മിഠായിയും വാങ്ങാമെന്നുള്ള സുന്ദര സ്വപ്നവുമായി കടയിലേക്കു തിരിച്ചുപോയ വഴികല്ലിൽ തട്ടി മറിഞ്ഞുവീണു. കാലിലെ തൊലി പൊളിഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഞാൻ നക്ഷത്രമെണ്ണി. തിരിച്ചു വീട്ടിൽചെന്നു അമ്മയോടുപറഞ്ഞു. അതുകേട്ട അമ്മ ചെന്നബെൻസോയിൻ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. ഒരു തുള്ളി കാലിൽ വീണപ്പോഴും എന്റെ പകുതിജീവനും പോയി.

അതുകഴിഞ്ഞു ഞാൻ നേരെ ആഹാരംകഴിക്കാൻ ചെന്നു. "ദോശ. ദോശ." എന്നു വിളിച്ചപ്പോഴും "തയാറായില്ല" എന്നമറുപടിയാണു് അമ്മയിൽനിന്നും കിട്ടിയതു്. എന്തായാലും കരഞ്ഞു പിഴിഞ്ഞപ്പോഴും വേകാത്ത രണ്ടു ദോശകളും കിട്ടി. ആർത്തിയോടെ ഞാൻ പകുതി ദോശ പഞ്ചസാരയിൽ മുക്കി വായിലാക്കി. "അയ്യോ, അമ്മേ" ഞാൻ അറിയാതെ തന്നെ ബഞ്ചിൽ നിന്നുംചാടിപ്പോയി. ആദോശ തൊണ്ടയ്ക്കു നല്ലചൂടുനൽകി. കഴിച്ചതുപാതി, കഴിക്കാത്തപാതി, ഞാൻ ടൈംടേബിളിനനുസരിച്ചു പുസ്തകമെടുത്തുസഞ്ചിയിലാക്കിയശേഷം സ്കൂളിലേക്കുപുറപ്പെട്ടു. എന്റെ ഉടുപ്പു കേടുപാടില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അനുജന്റെ ഉടുപ്പിട്ടുകൊണ്ടാണു് പോയതു്.

'വീട്ടിലെ കഷ്ടതതീർന്നു,' എന്നു പാഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ സ്കൂളിലെത്തിയതു്. ഒന്നാമത്തെ പീരീഡു ഞാൻ തട്ടി ഒഴപ്പിക്കളഞ്ഞു. രണ്ടാമത്തെ പീരീഡിൽ ഞാൻ കിടന്നുറങ്ങി. മൂന്നാമത്തെ പീരീഡിനു മണി അടിച്ചപ്പോഴും ഞാൻ എഴുന്നേററു. കോട്ടുവായിട്ടപ്പോഴും തന്നെ എന്റെ ഇറുക്കമുള്ള നല്ല സിൽക്കടുപ്പിന്റെ പുറകുഭാഗം എന്നോടു യാത്ര പറഞ്ഞു. 'ടർർർ' എന്ന ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടു ആ ഉടുപ്പു കീറിയപ്പോഴുംതന്നെ സാറു ക്ലാസിൽ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതു മലയാളം പീരീഡാണു്. നോക്കിയപ്പോഴാണു് ബുക്കെടുത്തിരുന്നില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം മനസ്സിലായതു്. പുസ്തക പരിശോധനയുംതുടങ്ങി. എന്റെ അടുത്തിരുന്ന കുട്ടി വായിച്ചു തീർന്നു. ഇനി എന്റെ മുറയാണു്. "ബുക്കെടുത്തില്ല"

പ്രബന്ധം

കേഡററ്, പി. യു. ഏബ്രഹാം
ക്ലാസ് VIII

പുരാതന മനുഷ്യലോകത്തിൽ മനുഷ്യർ ഗുഹകൾ അധിവസിച്ചിട്ടും അര പട്ടണിയിൽ ആയിരുന്നു കഴിഞ്ഞു കൂടിയതു്. മനുഷ്യർക്കു് പഠിക്കാനും അറിവു വളർത്തുന്നതിനും ചിന്തിക്കാനും സമയമില്ലായിരുന്നു. ആ കാലം കഴിഞ്ഞു. അറിവിന്റെ ആമന്ദമാരുതൻ വീശി. മനുഷ്യർ അവരുടെ വേലകൾ നിശ്ചിതസമയങ്ങളിൽ ചെയ്യുവാൻ സമയം ക്രമപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ അവർക്കു ചിന്തിക്കുവാൻ സമയം കിട്ടി. അതിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ അറിവു് ക്രമേണ വർദ്ധിക്കുവാനും തുടങ്ങി. അതു് എഴുതുവാനുള്ള അറിവിലേക്കു പരിണമിച്ചു. അവസാനം എഴുതുന്നതിനു ഒരു ക്രമവും രൂപവും ഉണ്ടായി. അതു പതിനെട്ടാംനൂററാണ്ടിലായിരുന്നു.

രസികത്വവും ജ്ഞാനവുമുണ്ടെങ്കിൽ അതു ആർക്കും എഴുതാമെന്നുള്ള മട്ടായി. അതാണു് "എസ്സേ" അല്ലെങ്കിൽ പ്രബന്ധം എന്ന രൂപത്തിൻ വികസിച്ചതു്. അനുഭവവും ആത്മാർത്ഥതയും ഇതിനാവശ്യമാണു്. ഇന്നത്തെ പ്രബന്ധമെഴുത്തുകാർക്കുവരുന്നപരാജയത്തിന്റെ കാരണം എന്താണു്? ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കും ശാസ്ത്രീയ പ്രബന്ധങ്ങളിലെ വിഷയപ്രതിപാദന രീതി വിട്ടു് എങ്ങു വഴിക്കും സഞ്ചരിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്ത്യക്കാരാകട്ടെ സാഹിത്യനിബന്ധനകൾ വിട്ടു സഞ്ചരിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നില്ല. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഗദ്യരീതിയിൽ മാത്രമേ എഴുതുന്നുള്ളു. സ്വന്തം ചിന്തകൾക്കും അനുഭവങ്ങൾക്കും നിറം കൊടുത്തു ആകർഷകമാക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലം രസികത്വവും ആത്മാർത്ഥതയും ഇല്ലാത്ത ലേഖനങ്ങളാണു്.

പ്രബന്ധം എഴുതുന്ന ആർക്കും മനുഷ്യരാശിയോടു വെറുപ്പും നിന്ദയും ഉ

എന്റെ പതുക്കെ ശബ്ദം പുറത്തു വന്നു. "എന്താ ബുക്കെടുക്കാത്തതു്?" സാറിന്റെ ചോദ്യം ഉയർന്നു. "ഞാൻ തിങ്കളാഴ്ചത്തെ ടൈംടേബിളിനു പകരം ചൊവ്വാഴ്ചത്തെ ടൈംടേബിളനുസരിച്ചാണു് പുസ്തകം എടുത്തതു്," ഞാൻ പറഞ്ഞു. കുട്ടികൾ ചിരിതുടങ്ങി. "മതി" സാറിന്റെ ആ ശബ്ദം കൊണ്ടുതന്നെ ചിരിനിന്നു. സാറടുത്തുവന്നു. "കൈനീട്ടു." സാറാജ്ഞാപിച്ചു. 'ബെൻസോയിൻ' 'കൈയിലും പുരട്ടേണ്ടിവരുമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടു കൂടി മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ കൈ നീട്ടി. 'ചളിൻ, ചളിൻ' ആ ചൂരൽ അന്നു് ആദ്യമായി എന്റെ കൈയിൽ പതിച്ചു. ആദ്യമായി ആ ചൂരലിന്റെ രുചി ഞാനറിഞ്ഞു.

'പാപി ചെല്ലുന്നിടം പാതാളം', ഞാൻ പിറുപിറുത്തു. സ്കൂൾവിട്ടു നാലുമണിക്കു ഞാൻ ബസ്സിൽകയറി.അതുവീട്ടിലെത്തിയപ്പോഴും ഞാൻകളിക്കാനോടി. എന്തായാലും അതുതന്നെ ആയിരുന്നു ആ ഏഴരാണ്ടശ്ശനിയുടെ അവസാനം.

ണ്ടാവുക, സ്നേഹമുള്ള ഹൃദയം ഇല്ലാതിരിക്കുക; അവർ തന്നെ ഗർവ്വവും, പുച്ഛവും ഉള്ളവരാണെന്നു ഭാവിക്കുക; അനകമ്പരുടെ കണ്ണുനീർ സ്വപ്നം കാണാൻ പോലും കഴിയാതിരിക്കുക; ഈ സംഗതികളാണ് നമ്മുടെ പ്രബന്ധകർത്താക്കളെ ഇന്നും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്.

ഇനിയും നമുക്ക് പ്രബന്ധങ്ങൾക്ക് വേണ്ട ഗുണവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാം. ഒരു പ്രബന്ധമെഴുത്തുകാരന് ഗദ്യത്തിലാണെങ്കിലും പദ്യത്തിലാണെങ്കിലും ഒരു കവി ഹൃദയം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഉള്ളതൊന്നും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ സത്യമായി എഴുതുന്നവനായിരിക്കണം പ്രബന്ധ കർത്താവ്. വായിക്കുന്നവർക്ക് വളരെ രസവും തോന്നണം.

ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങളെല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിയ ഗദ്യമാണ് ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റേതു്. അദ്ദേഹം ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനായിരുന്നെങ്കിലും ഇംഗ്ലണ്ടിനോടെന്നപോലെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളോടും അദ്ദേഹത്തിനു ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ചീനക്കാരൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ കണ്ട വ്യത്യസ്ത ജീവിതരീതിയെക്കുറിച്ചു പരിഹസിച്ചും, വർണ്ണിച്ചും, വിമർശിച്ചും, തന്റെ രാജ്യത്തുള്ള മറ്റുള്ളവർക്ക് എഴുതുന്ന രീതിയിൽ ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ചീത്ത പ്രവൃത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ സമാഹാരത്തിന്റെ പേര് "ലോകപൗരൻ" എന്നായിരുന്നു.

നമ്മുടെ മലയാളഭാഷയിൽ പ്രബന്ധം ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആകാത്തതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നു ചിന്തിക്കാം. സംസ്കൃതമാതൃകയിലെ രചനാ നിബന്ധനകളിൽ ബദ്ധരാണ് മലയാളികൾ. നിയമവും മര്യാദയും വിട്ടു എഴുതുന്നതു് അന്തസ്സിനു കുറവാണെന്നാണ് മലയാളികളുടെ വിചാരം. പ്രബന്ധത്തിന്റെ [illegible] എല്ലാം ബാധകമാകാതെയാണ് ഇംഗ്ലീഷ് എസ്സയുടെ പോക്ക്. സ്വന്തമനുഭവങ്ങളെ ഉപന്യസിക്കുവാനാണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വാസന. എന്നാൽ നമുക്ക് അതില്ല. ഇതാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ പ്രബന്ധം ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആകാതിരിക്കാൻ കാരണം.

I am an Indian; every Indian is my brother....... The ignorant Indian, the poor and destitute Indian, the Brahmin Indian, the pariah Indian is my brother.........The Indian is my brother, the Indian is my life. India's society is the cradle of my infancy, the pleasure garden of youth, the sacred heaven, the Varanasi of my old age...The soil of India is my highest heaven, the good of India is my good.

Swami Vivekananda

യുവജനമഹോത്സവം

[illegible], ജോസഫ് മാത്യു, ക്ലാസ് VIII

ഭാരതമൊട്ടുക്കുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിലും വർഷംതോറും ആഘോഷിക്കുന്ന ഒരു ചടങ്ങാണ് യുവജനോത്സവം. അതിന്റെ കാരണം എന്താണ്? ഇന്ത്യയുടെ ഐക്യവും ഭദ്രതയും വളർന്നുവരുന്ന യുവതലമുറയിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നതു്. മഹത്തായ കർത്തവ്യം സ്തുത്യർഹമായി നിറവേറ്റാൻ അവർക്ക് പരിശീലനം സിദ്ധിക്കണം. ഉത്തരേന്ത്യയിൽ ഉഗ്രമായി അനുഭവപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വർഗ്ഗീയകലാപങ്ങൾക്കും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സംസ്ഥാനവിഭജന കലഹങ്ങൾക്കും പ്രധാനകാരണം, ജാതി, മതം, ഭാഷ, ഇവയെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ചിന്തകളാണ്. വളർന്നുവരുന്ന തലമുറയ്ക്കു മാത്രമേ ഈ വിഭാഗീയ ചിന്തകളിൽ നിന്നു മുക്തിനേടുവാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ ഭാരതത്തിന്റെ സാർവ്വകാലികമായ ഐക്യം ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമായ ഒന്നല്ല. എന്നാൽ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ട യുവജനങ്ങൾ ബോധപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കുകയും നിരന്തരസമ്പർക്കം പുലർത്തുകയും ചെയ്താൽ അചിരേണ അതുളവാകുന്നതാണ്. വിശാലമായ ഭാരതഭൂമിയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന എങ്കിലും നാമെല്ലാം ഒന്നാണെന്നുള്ള ബോധം നമുക്ക് ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വം ദർശിക്കുവാൻ ഇതുപോലെയുള്ള പൊതു സമ്മേളനങ്ങൾക്കു കാരണമാകയെങ്കിലും സാധിക്കും.

കഴിഞ്ഞവർഷം ഡൽഹിയിൽ വച്ചു നടന്ന അഖിലേന്ത്യാ സർവ്വകലാശാലാ യുവജനോത്സവത്തിൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞ തത്വമാണ് പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റു വിദ്യാർത്ഥികളോടു പറഞ്ഞതു്. ബാംഗ്ലൂരിൽ വച്ച് കഴിഞ്ഞപ്രാവശ്യം ആഘോഷിച്ച യുവജനോത്സവത്തിൽ ചില അനിഷ്ടസംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായതിനെത്തുടർന്ന് രണ്ടുമൂന്നു വർഷങ്ങളായി അതു നിറുത്തിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. അതു പുനരാരംഭിക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റ് തീരുമാനിച്ചതു മുകളിൽ പറഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ്.

ഓരോ കുട്ടിയുടേയും ഹൃദയത്തിൽ ചില കലാവാസനകൾ ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പുണ്ട്. അതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാതെയിരുന്നാൽ അതു മുരടിച്ചു പോകും. ഇതിന്റെ ഭവിഷ്യത്ത് എന്തായിരിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഉദാഹരണമായി ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതിയിൽ പ്രസംഗകലയ്ക്കുള്ള സ്വാധീനം നമുക്കറിയാം. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മത്സരിക്കുന്ന ഓരോ സ്ഥാനാർത്ഥിയുടേയും ജയാപജയങ്ങളിൽ അയാളുടെ ഊർജ്ജസ്വലതയ്ക്കു വലിയ സ്ഥാനമുണ്ട്. ആ ഊർജ്ജസ്വലത ലഭിക്കുന്നതിനു പരിശീലനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. യുവജനോത്സവങ്ങളിൽ പ്രസംഗമത്സരത്തിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് അതനായാസമായും ലഭിക്കും. ഇതുപോലെയുള്ള കലകളിൽ കുട്ടികൾക്ക് പ്രോത്സാഹനവും പരിശീലനവും നൽകുന്നതിന് യുവജനോത്സവങ്ങൾ സ്കൂളുകളിൽ സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്കൂൾ മത്സരത്തിൽ വിജയിക്കുന്നവർ ഡിസ്ട്രിക്റ്റടിസ്ഥാനത്തിലും സ്റ്റേറ്റടിസ്ഥാനത്തിലുമുള്ള മത്സരങ്ങ

ഊട്ടി: ഒരു സുഖവാസസ്ഥലം

കേഡററ്, എൻ. ജയചന്ദ്രൻനായർ, ക്ലാസ് VI

ഇൻഡ്യയിലെ സുഖവാസ സ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ച് പ്രഥമഗണനീയമായ ഒരു സ്ഥാനം ഊട്ടി അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്നും ഏഴായിരം അടി ഉയരത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. തേയില കൃഷിചെയ്യുവാൻ വേണ്ടി സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചു കൊണ്ടു നടന്ന യൂറോപ്യൻ തേയില വ്യാപാരികൾ ഈസ്ഥലം കണ്ടുപിടിക്കുകയും ഊട്ടിഎന്ന നാമകരണം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ഊട്ടി ഒരു സുഖവാസകേന്ദ്രം മാത്രമല്ല മദ്രാസ് ഗവൺമെന്റിന്റെ വേനൽ കാല തലസ്ഥാനം കൂടിയാണ്. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഈ സ്ഥലത്തിന്റെ നന്മക്കു വേണ്ടി പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഊട്ടിയിലെ ബൊട്ടാണിക്കൽ ഗാർഡനും നക്ഷത്രബംഗ്ളാവും അതിന്റെ മകുടോദാഹരണങ്ങൾ തന്നെയല്ലേ? പല തരത്തിലുള്ള ചെടികൾ കൊണ്ടും വർണ്ണോജ്ജ്വലങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങൾ കൊണ്ടും നിറഞ്ഞ ഈ പൂന്തോട്ടത്തെ ദേവലോകത്തോടു പോലും ഉപമിക്കാവുന്നതാണ്.

ഏപ്രിൽ മേയ് മാസങ്ങളിലാണ്, സന്ദർശകർ ഈ സ്ഥലത്തു വരാറുള്ളത്. ഇവിടെ താമസിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ട്. നിങ്ങൾ പക്ഷേ ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമായ തോടരെപ്പറ്റി കേട്ടിരിക്കും. അവരിൽ കുറച്ചു പേർ ഇവിടെ നിവസിക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ ആചാരങ്ങൾ വളരെ ക്രൂരവും കർക്കശവുമാണ്. യുവദമ്പതികൾക്കു ആദ്യമായി ഒരു പുത്രി ജനിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ കുട്ടിയെ കൊല്ലണമെന്നുള്ളതു അവരുടെ ആചാരങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. അവരുടെ കുടിലുകൾ വളരെ കൗതുകകരങ്ങളാണ്.

ഈ സ്ഥലത്തെ പ്രധാനകൃഷി തേയിലയാണ്. ഉരുളക്കിഴങ്ങ്, കാരററ്, ക്യാബേജ് എന്നീ പച്ചക്കറികൾ ഇവിടെ സമൃദ്ധിയായി വളരും. ഇവിടെ നൗകാവിഹാരത്തിനു വേണ്ടി ഒരു തടാകം ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ എല്ലാം കൊണ്ടും പ്രകൃതി ദേവി കനിഞ്ഞരുളിയ ഒരു പ്രദേശമാണ് ഊട്ടി എന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ളിൽ പങ്കെടുക്കാം. വിദ്യാർത്ഥികൾ യുവജനോത്സവത്തെ ഫലപ്രദമാക്കാൻ ഇനിയും നന്നായി പരിശ്രമിക്കണം.

മികച്ചപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു രണ്ടുവശങ്ങളുണ്ട് നല്ലവശവു ദുഷിച്ചവശവും. കലയിൽ അമിതമായ താല്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മഹത്തായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ വിസ്മരിക്കുവാൻ വിദ്യാർത്ഥികൾ സന്നദ്ധരാവുന്നതാണ് യുവജനോത്സവത്തെ സംബന്ധിച്ച ദൌർഭാഗ്യവശം. വിദ്യാഭ്യാസമാണ് മനുഷ്യനെ സംസ്കാരമുള്ളവനാക്കിത്തീർക്കുന്നത്. സംസ്കാരമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അവൻ കലാവാസനയുള്ളവനായിരിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസവും കലയും പരസ്പര വിരുദ്ധമാണോ? അവ അന്യോന്യ പൂരകങ്ങളാണ്.

ഒരു നയാപൈസയുടെ ആത്മകഥ

കേഡററ്, കെ. വി. വർഗ്ഗീസ്, ക്ലാസ് VIII

ഞാൻ ജനിച്ചതു 1951 ജൂൺ 22-ാം-ആണ്. എന്റെ ജന്മദേശം ഹൈദരബാദിൽ നയാപൈസ നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു കമ്മട്ടമാണ്. ജനിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ എന്റെ പുറത്തു പലതും അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചിലതെല്ലാം ഹിന്ദിയിലും ചിലതു ഇംഗ്ലീഷിലുമായിരുന്നു അച്ചടിച്ചിരുന്നതു്. ജനിച്ചു കുറച്ചു സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ ഞാൻ എന്നെപ്പോലെയുള്ള മററു പലരുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. അവരും അപ്പോൾ ജനിച്ചവരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

ഞാൻ ജനിച്ചതു ഒരു ഇന്ത്യാക്കാരനായിട്ടാണ്. അതിൽ ഞാൻ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം എന്നെയും കൂട്ടുകാരെയും പെട്ടിയിലാക്കി എങ്ങോട്ടോ അയച്ചു. ഞങ്ങൾ പല വാഹനങ്ങളിലും സഞ്ചരിച്ച് അവസാനം ഒരു ബാങ്കിൽ എത്തി. അവിടെ എന്നെയും കൂട്ടുകാരെയും പുറത്തെടുത്ത് ബാങ്കിലെ അലമാരിയിൽ സൂക്ഷിച്ചു. ആ സമയം എന്റെയും കൂട്ടുകാരുടെയും പുതുമ നശിച്ചിരുന്നില്ല.

അടുത്ത ബുധനാഴ്ച രാവിലെ ഞാനും കൂട്ടുകാരും കഥകൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പുറത്തു ഒരു പുതിയ ശബ്ദം കേൾക്കാനിടയായി. കുറച്ചുസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഇരുന്നിരുന്ന അലമാര തുറന്ന് ഞങ്ങളെ ബാങ്ക് മാനേജർ പുറത്ത് എടുത്തു. ഞങ്ങളെ എല്ലാവരെയും ആ പുതിയ മനുഷ്യനു, മാനേജർ കൈമാറി. ഒരു "ലോകം ചുറ്റിക്കാണ"ലിന്റെ പ്രാരംഭമാണതെന്ന് അന്നെനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. ആ പുതിയ മനുഷ്യന്റെ പേർ പീറ്റർ എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഞങ്ങളേയും കൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ പീറ്ററിന്റെ മകൻ എന്നെയും കൊണ്ട് പെൻസിൽ വിൽക്കുന്ന കടയിലേക്കു പോയി. ആ കുട്ടി എന്നെ ആ കടയുടെ ഉടമസ്ഥനു കൊടുത്തു. ഞാൻ ഒരു ഇന്ത്യാക്കാരനായി ജനിച്ചുവെങ്കിലും, മറ്റൊരു സംഗതിഎന്നിൽ ദുഃഖമുളവാക്കി. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ ഒരു നയാ പൈസയായാണ് ജനിച്ചതു്. എനിക്കു ധനികരുടെ വീടുകളിൽ പ്രവേശനമില്ല. എനിക്കത്ര വില കല്പിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ. ഞാൻ പാവപ്പെട്ടവരുടെ കുടിലുകളിൽ പലപ്പോഴുംസന്ദർശനം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവരെല്ലാം എന്നെ വളരെ ആദരവോടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. പാവപ്പെട്ട കർഷകന്റെ കൈയിൽ ഞാൻ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരുപക്ഷേ ധനികന്റെ പൂമെത്തയേക്കാൾ ദരിദ്രന്റെ കൈകളായിരിക്കാം നല്ലതു്. പലപ്പോഴും ഞാൻ പല വൃത്തികെട്ട കൈകളിലും അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

അടുത്ത തിങ്കളാഴ്ച രാവിലെ ആ കടക്കാരന്റെ മകൻ എന്നെ മാർക്കറ്റിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി. അവിടെ നിന്നും അവൻ പല സാധനങ്ങളും വാങ്ങിച്ചു ശേ

ഷം എന്നെ ഒരു മത്സ്യവ്യാപാരിയുടെ കൈയിലേക്കു മാറ്റി. വളരെ വൃത്തികെട്ടവയായിരുന്നു അയാളുടെ കൈകൾ. അയാൾ എന്നെ ഒരു തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു വൈകുന്നേരം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി. വഴിക്കു വച്ചു ഞാൻ പൊതിയിൽ നിന്നു് റോഡിൽ വീണു പോയി. പക്ഷേ അയാൾ ഞാൻ പോയതു് അറിഞ്ഞതേയില്ല.

ഞാൻ ആ റോഡിൽ വീണതിൽ പിന്നെ വളരെ അധികം ജനങ്ങൾ ആ വഴിയിൽ കൂടി നടന്നു പോയി. പക്ഷേ ആർക്കും എന്നെ ആവശ്യമില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നി. എന്തെന്നാൽ ആരും എന്നെ എടുത്തതേയില്ല.

അടുത്ത ഞായറാഴ്ച ഒരു ഭിക്ഷക്കാരൻ ആ റോഡിൽ കൂടി നടന്നു വരികയായിരുന്നു. ഒരു കീറിയ വസ്ത്രവും കാച്ചു ദിവസങ്ങളായി കുളിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അയാളുടെ ദേഹവും എന്നെ വളരെ ചിന്താധീനനാക്കി. ലോകത്തിൽ വളരെപ്പേർ ദ ണിമത്തയിലിരുന്നു സുഖിക്കുമ്പോൾ വേറൊരു കൂട്ടർ ദിവസം മുഴുവനും കൂലിവേല എടുത്തിട്ടും അപ്പട്ടിണിയിൽ കഴിയുന്നു. എന്തൊരു ലോകം!

ഇതെല്ലാം ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴേക്കും ഭിക്ഷക്കാരൻ എന്റെ അടുക്കലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അയാൾ പെട്ടെന്നു് എന്നെക്കണ്ടു. എന്തെന്നില്ലാത്ത സന്തോഷത്തോടുകൂടി എന്നെ പെറുക്കിയെടുത്തു. ഓ! ആ വൃത്തികെട്ട കൈകളിൽ ഞാൻ അകപ്പെട്ട നിമിഷം! എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഭയങ്കര നിമിഷങ്ങളിലൊന്നായി അതെനിക്കു തോന്നി. ദുഃഖം കൊണ്ടു് എന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും രണ്ടിറ്റു കണ്ണുനീർ റോഡിൽ വീണു. പക്ഷേ അതു കാണാൻ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ബാക്കി കഥ പറയാൻ എന്റെ നാവു തളരുന്നു. വാക്കുകൾ വിഷമിച്ചേ പുറത്തു വരുന്നുള്ളു. ഇനിമേലിൽ ഒരു അവസരം കിട്ടുമ്പോൾ ഞാൻ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരോടു് എന്റെ ബാക്കി കഥ പറയാം. ഇപ്പോൾ എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. ആ അവസരത്തിനു വേണ്ടി കാത്തിരിക്കണം.

I am an Indian; every Indian is my brother.......The ignorant Indian, the poor and destitute Indian, the Brahmin Indian, the Pariah Indian is my brother; India's Society is the cradle of my imfancy, the pleasure garden of youth, the sacred heaven, the Varanasi of my old age. The soil of India is my highest heaven, the good of India is my good.

രണ്ടു കവിതകൾ

കേഡറ്റ്, എ. ആർ. സി. കുറുപ്പ്

ഗ്രാമം

സൂര്യകിരണങ്ങൾ തട്ടിമിന്നുന്ന
നല്ലൊരു കാട്ടാറു ഉണ്ടവിടെ,
പാലൊളി പ്പുഞ്ചിരി തൂകിനിന്നീടുന്ന
കൊച്ചു പൈതങ്ങളുണ്ടവിടെ,
ഏഴ് നിറത്തിലെ തത്തികളിക്കുന്ന
നല്ല മഴവില്ലുണ്ടവിടെ;
കേരങ്ങളിട തൂർന്നു വളരുന്ന
കായലോരങ്ങളുമുണ്ടവിടെ;
ഇത്രയും ഭംഗിയിൽ വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന
ഗ്രാമത്തിനെ പ്പറ്റിയെന്തുചൊല്ലാം!
ഇങ്ങനെ ഭംഗിയിൽ മുമ്പിട്ടു നിൽക്കുന്ന
ഗ്രാമത്തിൻ മുമ്പിൽ ഞാൻ കുമ്പിടട്ടെ.

ബാലൻ

സുപ്രഭാതത്തിലെ സ്നാനം കഴിഞ്ഞിട്ടു്,
തോട്ടത്തിലേക്കു നടന്നു ബാലൻ.
തോട്ടത്തിൽ പൂക്കളും കണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടു,
പാഠം പഠിക്കാനിരുന്നു ബാലൻ.
വീട്ടുകണക്കുകൾ ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടു,
പ്രാതൽകഴിക്കുവാൻ പോയിബാലൻ.
ആപ്രഭാതത്തിലെ പ്രാതൽ കഴിഞ്ഞിട്ടു,
നല്ലവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചുബാലൻ
വസ്ത്രങ്ങളൊക്കെ ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടു,
സഞ്ചിയുമായി നടന്നുബാലൻ.
ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിലിങ്ങനെ ഭംഗിയായ്
മുന്നേറും നല്ലൊരു ബാലനെന്നു്.

ഊളൻെറ കൗശലം

കേഡററ്, എ. എസ്. ഷാജഹാൻ, ക്ലാസ് VI

വളരെ വളരെ വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഒരിടത്തു ഒരു കച്ചവടക്കാരനുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കൃഷിക്കാരനും കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിനു രണ്ടു മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരാള് അപ്പനെ അനുസരിച്ചിരുന്നില്ല. അയാൾ തൻെറ വീതം വാങ്ങിച്ചു കൊണ്ടു വീടുവിട്ടു പുറപ്പെട്ടു.

മറ്റേയാൾ എല്ലാക്കാര്യത്തിലും അപ്പനെ അനുസരിച്ചിരുന്നു. അപ്പൻെറ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് അയാൾ ദിവസവും രണ്ടുകാളകളെയും കൊണ്ട് വയലിൽ ഉഴുന്നതിനു പോകമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഒരു കാളകുഴഞ്ഞൊരു ചെളിയിൽ താണുപോയി. അയാൾ കാളയെ കേറ്റിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു; പക്ഷെ പറ്റിയില്ല. മറ്റേക്കാളയേയും കൊണ്ട് അയാൾ തിരിച്ചുപോയി. അപ്പൻ പറഞ്ഞു. "പോയതുപോകട്ടെ, ഇനിയുവയലിൽ പോകണ്ട". പിന്നീടു അയാൾ അവിടെ പോയില്ല.

ചെളിയിലകപ്പെട്ട കാളഏതാനും നാൾ ചാവുമെന്ന് പുല്ലുപറിച്ചുതിന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടി. ചെളിയെല്ലാം ഉണങ്ങിയപ്പോൾ അതിനു അവിടെ നിന്നുരക്ഷപ്രാപിക്കാൻ സാധിച്ചു. അവിടെ അടുത്തുവന്യമൃഗങ്ങളുള്ള ഒരു സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാള അവിടെ ചെന്നു. അവിടത്തെ സുലഭമായ ആഹാരംകൊണ്ടു അതു കൊഴുത്തു തടിച്ചു.

ഒരു ദിവസം ഉച്ചക്കു പതിവുപോലെ ആ കാട്ടിലെ മന്ത്രിസഭ സമ്മേളിച്ചു. സിംഹമായിരുന്നു രാജാവ്; ഊളൻ ഒന്നാമത്തെമന്ത്രിയും മററു മന്ത്രിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. സഭകൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവർ ഒരു ഭയങ്കരശബ്ദംകേട്ടു. ആഹാരത്തിനുശേഷം കാളപുറപ്പെടുവിച്ച ശബ്ദമായിരുന്നു അതു്. സിംഹം അതുകേട്ടു ഭയന്നു. ഊളനു കാര്യം മനസ്സിലായി. ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചതു് ഒരു കാളയാണെന്നും അതിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു് വരാമെന്നും ഊളൻപറഞ്ഞു. സിംഹം സമ്മതിച്ചു. ഊളൻ കാളയെ രാജാവിൻെറ ഉത്തരവു അറിയിച്ചു. വിറച്ചുവിറച്ചു അവൻ സിംഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ചെന്നു. സിംഹത്തിനു അവനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അതിൻെറ ഫലമായി ഊളനു മന്ത്രിസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുകയും കാളക്കു ആസ്ഥാനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൗശലക്കാരനായ ഊളനുഇതു അസഹ്യമായി. എങ്ങനെയെങ്കിലും കാളയെ സിംഹത്തെക്കൊണ്ടു കൊല്ലിക്കുന്നതിനും അതിൻെറ ഇറച്ചി ഭക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉള്ള മാർഗ്ഗം ഊളൻ ആലോചിച്ചു. വിശ്രമിക്കുന്നതിനും കാളയും സിംഹവും സ്വന്തം വാസസ്ഥലങ്ങളിൽ പോകമായിരുന്നു. ഊളൻ കാളയെ സമീപിച്ചു സിംഹം അവനെ കൊല്ലാൻ വട്ടംകൂട്ടുകയാണെന്നും അതുകൊണ്ടു സൂക്ഷിച്ചിരിക്കണമെന്നുംപറഞ്ഞു. സിംഹത്തേയും ചെന്നു കണ്ടു ഊളൻ ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു. "കാള അങ്ങയെ വധിക്കാൻ തയ്യാറെടുക്കുകയാണ്,. സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം." ഇങ്ങനെ ഊളൻ രണ്ടു പേരോടും മാറിമാറിപ്പറഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ മൂന്നുമാസം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം കാള വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഊളൻ ചെന്നു ഒരു മുന്നറിയിപ്പു നൽകി, "നിങ്ങളെ കൊല്ലാൻ സിംഹം ഇപ്പോൾവരും. സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം." പിന്നീടു ഊളൻ സിംഹത്തിനോടു ചെന്നുപറഞ്ഞു," കാള അങ്ങയെ ഒരു യുദ്ധത്തിനുക്ഷണിക്കുന്നു." സിംഹത്തിനു ഭയമായിരുന്നെങ്കിലും വെല്ലുവിളിസ്വീകരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

നമ്മുടെ കുടിൽവ്യവസായം

കേഡററ്, എം. പ്രതാപ് ബാബു ക്ലാസ്. VIII

ചെറിയ തോതിൽ പരസഹായം കൂടാതെ നടത്തുന്ന വ്യവസായങ്ങളെ കുടിൽവ്യവസായങ്ങളെന്നു പറയുന്നു. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പുള്ളകാലത്തുപോലും ഭാരതം കുടിൽവ്യവസായത്തിൽ പുരോഗമിച്ചിരുന്നു, എന്നുള്ളതിനു ചരിത്രലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇൻഡ്യയിലെ കൈത്തറിവസ്ത്രങ്ങൾ ലോകപ്രസിദ്ധിയാർജിച്ചവയായിരുന്നു. ഡാക്കാമസ്ലിൻ കാശ്മീർഷാൾ, ബനാറിസ് സിൽക്ക് തുടങ്ങിയവ യൂറോപ്പിലെ കൊട്ടാരങ്ങളിൽ പോലും പ്രിയംകരങ്ങളായ കാഴ്ചവസ്തുക്കളായിരുന്നു. റോമനഗരത്തിലെ പ്രഭുകുടുംബിനികൾ ഡാക്കാമസ്ലിൻ പരിമടക്കകളായി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുപോലും ശരീരമാനം വേണ്ടവണ്ണം സാധിക്കാതെ ക്ലേശിച്ചുവത്രെ. കട്ടത്ത ശിലകളിലും അനർഘങ്ങളായ രത്നങ്ങളിലും കാണികളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്ന കൊത്തുവേലകൾ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള പാടവം ഇൻഡ്യയിലെ കുടിലുകളിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിനു ആയിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു ഇൻഡ്യയിലെ കൈത്തറി വസ്ത്രങ്ങൾ മായാത്ത ചായങ്ങളിൽ മുക്കി വർണ്ണശബളിതമാക്കിയിരുന്നു. അതോർക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ എവിടെ!

ഇരുമ്പുരുക്കി ശുദ്ധിചെയ്യുന്നതിൽ ഭാരതീയർക്കുള്ള കഴിവ് മഹാനായ അലക്സാണ്ടറെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഭാരതത്തിലുണ്ടാക്കിയ വാളും കഠാരിയും ആ "ലോകജേതാവ്" കിട്ടാൻ കൊതിച്ചിരുന്നുവത്രെ. കളിമൺ പാത്രങ്ങളിലെ ചിത്രവേലകൾ സുന്ദരകലകളുടെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായിരുന്നു. നിസ്തുലങ്ങളായ ഈ കലാവസ്തുക്കൾ വിദേശ വിപണിയിൽ ഒരു ഉന്നത നിലവാരം പുലർത്തിയിരുന്നു എന്നതു് ഏതുഭാരതീയനേയാണ് പുളകം കൊള്ളിക്കാത്തതു്?

യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായ വ്യവസായ വിപ്ലവം അതിനെത്തുടർന്നു ഇൻഡ്യയിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം എന്നിവയുടെ ഫലമായി നമ്മുടെ കുടിൽ

സിംഹം കാളയുടെ വീട്ടിലെത്തി കാള സിംഹത്തിനെക്കണ്ടുപേടിച്ചു. വാലും തലയും കാലും പൊക്കി തന്നെ കാള കൊല്ലാൻ തയാറായി നിൽക്കുന്നു എന്നു ധരിച്ച് സിംഹം അവൻെറ പിടലിയിൽ ചാടിക്കയറി, ശക്തിയേറിയ ഒരു പ്രഹരം അവൻെറ ശിരസ്സിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. കാള ചത്തുവീണു. ഊളനു സന്തോഷമായി. സിംഹം തിരികെപ്പോകുമ്പോൾ ചിന്തിച്ചു: "ഞാൻ! ഞാൻ! എൻെറ സ്നേഹിതനെ കൊന്നു. ഇതിനെല്ലാം കാരണം ആ ചതിയൻ ഊളനാണ്."

സിംഹം തിരിച്ചുചെന്നു സഭവിളിച്ചുകൂട്ടി. പട്ടാളക്കാരോടു ഊളനെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരാൻ പറഞ്ഞു. അവർ ഊളനെപ്പിടിച്ചുജയിലിലിട്ടു പട്ടിണികിടന്നുഊളൻ എല്ലും തോലുമായി. ഒരു ദിവസം സിംഹം എല്ലാജീവികളെയും വിളിച്ചുസഭകൂടി. ഊളനെ സഭക്കു മുൻപിൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഊളനെക്കുറിച്ചു ഒരു വിധി എഴുതാൻ സിംഹം സഭയോടാജ്ഞാപിച്ചു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു സഭവിധി പ്രസ്താവിച്ചു. ഊളനെ കഷണം കഷണമായി അരിഞ്ഞു പക്ഷികൾക്കു ആഹാരമായി കൊടുക്കണംഎന്നായിരുന്നു വിധി. അതു അതുപോലെ നിർവഹിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

വ്യവസായങ്ങൾക്ക് മാന്ദ്യം സംഭവിച്ചു. ഇൻഡ്യ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വ്യവസായോല്പന്നങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുവാനുള്ള കമ്പോളമായി മാറിയതോടുകൂടി ഇൻഡ്യൻ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ നശിച്ചു. തൊഴിൽക്കാർ അർദ്ധപട്ടിണിക്കാരായ കൃഷിക്കാരായിമാറി. ഭാരതമൊട്ടുക്ക് ദാരിദ്ര്യവും പട്ടിണിയും നടമാടി.

ഏവംവിധമായ സാമ്പത്തികാപചയത്തിൽ നിന്നു ഭാരതീയ ഗ്രാമീണരെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യകത നമ്മുടെ പിതാവു മനസ്സിലാക്കി, അതിനു വേണ്ടിയത്നിച്ചു. അടിമത്ത ശൃംഖലപൊട്ടിച്ചെറിഞ്ഞു് മോചനം നേടിയ ഭാരതമാതാവിന്റെ പിഞ്ചു പൈതങ്ങൾ കുടിൽ വ്യവസായം ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യകത മനസ്സിലാക്കി. സഹായധനം, സാമഗ്രികൾ, തുടങ്ങിയവനൽകി കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്ക് ഉത്തേജനം നൽകി.

നമ്മുടെ ഇന്നത്തെപ്രധാന വ്യവസായങ്ങളാണു് നൂൽ നൂൽപ്പും നെയ്ത്തും. അനേകലക്ഷം ആളുകൾ സ്ത്രീപുരുഷഭേദമെന്യേ ഇതുകൊണ്ടു ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നു. ഇതിനെ വളർത്തികൊണ്ടു വരുന്നതിലേക്ക് ഗവണ്മെന്റു സഹായധനം നൽകുന്നുണ്ടു്. വട്ടി, കുട്ട, മുതലായ ഗൃഹോപകരണ സാധനങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്ന കുടിൽ വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നമുക്ക് നല്ലവനസമ്പത്തുണ്ടു്. ഈ വനങ്ങളിൽ നിന്നും ഈ വ്യവസായത്തിനാവശ്യമായ മുള, ഈറ, ചൂരൽ എന്നിവ ലഭിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഈ വ്യവസായം ഉത്തരോത്തരം പുരോഗതി പ്രാപിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ടു്. കോഴിവളർത്തൽ, തേനീച്ച വളർത്തൽ മലക്കറിത്തോട്ടങ്ങൾ എന്നിവ വളരെ അധികം സാമ്പത്തികപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നവയാണു്. കമ്മ്യൂണിറ്റി പ്രോജക്ടു്, നാഷണൽ എക്സ്റ്റെൻഷൻ സർവീസ് എന്നിവ ഇതിൽ വളരെ ശ്രദ്ധചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. നല്ലയിനം കോഴികൾ, തേനീച്ചകൾ, വിത്തുകൾ എന്നിവ വിതരണം ചെയ്തും ധനസഹായം നൽകിയും ഈ ചെറുവ്യവസായങ്ങളെ പോഷിപ്പിച്ചു ഗ്രാമീണ ജനതയെ സാമ്പത്തികമായി ഉദ്ധരിക്കുവാൻ അത്യന്തപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പാത്രനിർമ്മാണം, ആഭരണനിർമ്മാണം, കൊത്തുപണികൾ, ചിത്രവേലകൾ മുതലായവയും നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പ്രധാനവ്യവസായങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

ഒരു രാജ്യത്തു് എത്രമാത്രം വൻകിട വ്യവസായങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും വിഭവങ്ങൾ ശരിക്കു വിനിയോഗിച്ചു് സാമ്പത്തികഭദ്രത കൈവരുത്തുവാൻ ചെറുകിട വ്യവസായങ്ങൾ ആവശ്യമാണു്. ഭിലായ്, റൂർക്കല തുടങ്ങിയ ഉരുക്കുവ്യവസായ ശാലകൾ. ഭാരതത്തിലെ വ്യവസായിക പുരോഗതിയുടെ വെന്നിക്കൊടി നാട്ടിയ ചരിത്ര സംഭവങ്ങളാണെങ്കിലും സഹകരണാടിസ്ഥാനത്തിൽ കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തുവാൻ നമ്മുടെ ഗവണ്മെന്റു പ്രോത്സാഹനം നൽകുന്നതിൽ നിന്നുതന്നെ കുടിൽ വ്യവസായത്തിന്റെ മാറ്റു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. ജപ്പാൻ, സ്വിറ്റ്സർലൻഡ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലെ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയുടെ പ്രധാനകാരണം അവിടത്തെ കുടിൽ വ്യവസായമാണു്. നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന വാച്ചിന്റെ മിക്ക ഭാഗവും സ്വിറ്റ്സർലൻഡിൽ കുടിൽ വ്യവസായമായി നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു.

ഐശ്വര്യസമ്പൂർണ്ണമായ ഭാരതം അഥവാ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രപിതാവു വിഭാവനം ചെയ്ത രാമരാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഇനിയും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ കുടിൽ വ്യവസായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതോടുകൂടി കർഷകരാജ്യമായ ഭാരതം ഐശ്വര്യദേവതയുടെ കേളീരംഗമായി മാറും എന്നതിനു സംശയമില്ല.

മത്സരവും കുറേ നാശങ്ങളും

കേഡറ്റ്, എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ, ക്ലാസ് VIII

വീരൻ! ആ ബസ്സിന്റെ പേരുകേട്ടാൽ ബാക്കി ബസ്സുകളെല്ലാം വഴിമാറിക്കൊള്ളും. എല്ലാവർക്കും ഓർമ്മയുണ്ടു്, അവനും 'രാജനും' തമ്മിൽ നടന്ന കൂട്ടിയിടി. രാജൻ ആ പട്ടണത്തിലെ ഒരു ബസ്സായിരുന്നു. പട്ടണത്തിന്റെ നടുവിൽക്കൂടി ഓടുന്ന തീവണ്ടിക്കുപോലും അവനെ ഭയമാണ്. നാണപ്പൻ ആണു് ആ ബസ്സിന്റെ ഡ്രൈവർ. പോർട്ടർ ഗോപാലൻ വന്നു് കാലത്തെ ബസ്സു പൊടിതുടച്ചു കഴുകും. പിന്നെ തിരക്കേ പിടിച്ച ഓട്ടമാണ്. നാണപ്പൻ ആ ബസ്സ് ഓടിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു കൊല്ലം അഞ്ചായി. പക്ഷെ ആ പഴയസംഭവം അയാൾ മറന്നിട്ടില്ല.

ഒരു കാലത്തു ആ നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വേഗതകൂടിയ ബസ്സു രാജനായിരുന്നു. പക്ഷെ അവനു അഹങ്കാരം ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാ ബസ്സുകൾക്കും അവനെ ഇഷ്ടമാണ്. പല ബസ്സുകളും കിഴക്കേ കുന്നുകയറുമ്പോൾ നിന്നു പോകാറുണ്ടു്. പലപ്പോഴും രാജൻ അവരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആയിടക്കാണ് വീരൻ ആദ്യമായി ആ നാട്ടിൽ വന്നതു്. അവന്റെ നിറവും മറ്റും കണ്ടു മററു ബസ്സുകൾ അവന്റെ സേവ പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ ബസ്സുകളെല്ലാം വീരന്റെ വശത്തായി. അന്നും പതിവുപോലെ ഡ്രൈവർ നാണപ്പൻ രാജനെ വെളിയിലിറക്കി. വീരനും തൊട്ടു പുറകിൽ തന്നെ ഇറങ്ങി. ആളുകൾ കേറാൻ തുടങ്ങി. ബസ്സുകൾ രണ്ടും നീങ്ങി. ബസ്സുകൾ നാല്ക്കവല തിരിഞ്ഞു കിഴക്കോട്ടോടാൻ തുടങ്ങി. ഒരു മത്സരം ആരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ ബസ്സുകൾ കിഴക്കേകുന്നു് കയറുകയായിരുന്നു. പെട്ടെന്നു് രാജന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു കുട്ടി ചാടിവീണു. ബ്രേക്ക് പിടിച്ചതും പിന്നിൽ വീരൻ വന്നിടിച്ചതും ഒരേസമയത്തായിരുന്നു. ബസ്സിലുണ്ടായിരുന്ന ഇരുപതോളം പേർ പരുക്കേററു. ബസ്സു താഴേക്കുമറിഞ്ഞു. പക്ഷെ, അതു വീരനെ ഒരു താക്കീതുകൊടുത്തു. "വീരാ ഞാൻ മരിക്കുകയാണ്. പക്ഷെ, നിന്റെ അഹങ്കാരം നിനക്കു നല്ലതല്ല."

രാജൻ മറിഞ്ഞതോടുകൂടി വീരൻ ആ പട്ടണത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ബസ്സായി. അവൻ എപ്പോഴും തിരക്കിലാണ്. പക്ഷെ അഹങ്കാരം മാത്രം കുറഞ്ഞിരുന്നില്ല. ബാക്കിയുള്ള ബസ്സുകൾ ആ വിവരം കേട്ടറിഞ്ഞു. "പാവം, രാജൻ!" എന്നു എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവർ വീരനെ പേടിക്കാൻ തുടങ്ങി. അന്നു സ്റ്റേഷനിൽ വന്ന തീവണ്ടിയും വിവരം അറിഞ്ഞു. പ്രതിഷേധത്തോടെ പുകതുപ്പിക്കൊണ്ടു അതു പാഞ്ഞുപോയി. പാവം നാണപ്പൻ! ഇനി അയാൾക്ക ജോലി ചെയ്യാൻ പററുകയില്ല. അയാൾ വീട്ടുമുററത്തു നിന്നു പുറത്തോട്ടു നോക്കും. അപ്പോൾ വീരൻ പാഞ്ഞുപോകുന്നതു കാണാം. അസഹ്യതയോടുകൂടി അയാൾ മുഖം തിരിക്കും. മിക്കദിവസവും വൈകുന്നേരം അയാൾ പാർക്കിൽ പോയിരിക്കും. വണ്ടികൾ പാഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ ഓർത്തുപോകും, താനും എത്രപ്രാവശ്യം ഇതുവഴി വണ്ടി ഓടിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അവിടെ നിന്നാൽ

രാജന്റെ പഴയഭാഗങ്ങളും തല്ലിപ്പൊളിച്ചിട്ടിരിക്കുന്നതു കാണാം. വേദനയോടെ അയാൾ നോക്കി നിൽക്കും. ആ പഴയ തീവണ്ടി മാത്രം തന്നെനോക്കി സഹതപിക്കുകയാണ്.

ആയിടക്കാണ് വീരൻ ആ തീവണ്ടിയുമായി വഴക്കായതു്. ഒരു ലെവൽ ക്രോസിംഗിൽ വച്ചു് ബസ്സിനു തീവണ്ടി കടന്നുപോകുന്നതുവരെ നില്ക്കേണ്ടി വന്നു. വണ്ടിപോയി ഗേററു തുറന്നപ്പോൾ ഒന്ന മറികൊണ്ടു വീരൻ പാഞ്ഞുപോയി. അതു താക്കീതായിരുന്നു. ബസ്സു പാഞ്ഞു തുടങ്ങി. അവസാനം റെയിലും റോഡും അടുത്തടുത്തു സമാന്തരമായിപ്പോകുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. ഒരു മത്സരം ആരംഭിച്ചു. അതു ആ കിഴവൻ തീവണ്ടിയുടെ അവസാനമത്സരമായിരുന്നെന്നു ആരും അറിഞ്ഞില്ല. പിറ്റേദിവസം തിരിച്ചുപോയ ബസ്സു തീവണ്ടി എഞ്ചിൻ ഷെഡ്ഡിൽ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു ആ തീവണ്ടിഎഞ്ചിൻ പറഞ്ഞു "വീരാ! ഇന്നലത്തെ മത്സരത്തിൽ ഞാൻ ജയിച്ചു. പക്ഷേ തിരുവല്ലാസ്റ്റേഷനിലെത്തിയ ഞാൻ നിന്നുപോയി. അവർ എന്തുചെയ്തിട്ടും അനക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ഉപയോഗശൂന്യനാണെന്നു അവർക്കു മനസ്സിലായി. നാളെ അവർ എന്നെ തല്ലിപ്പൊളിക്കും. എന്നിട്ടു ഉപയോഗമുള്ള ഭാഗങ്ങളെടുക്കും. എന്റെ അസ്ഥികൂടം ഈ പഴയ വർക്ക്ഷോപ്പിലിടും. നീ നിന്റെ അഹങ്കാരം നിറുത്തണം."

ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടു വീരൻ ഒന്നു ചിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തതു്. ആയിടക്ക് നാട്ടിൽ ഒരു ബസ്സുവന്നു. വന്ന ദിവസം തന്നെ രണ്ടു ബസ്സുകളുമായി ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നു. ബ്രേക്കു പിടിച്ചു നിറുത്തിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കൂട്ടിയടിച്ചുപോയേനേ! ഒരു പുതിയ തീവണ്ടി അതുവഴി ഓടുന്നുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ആ തീവണ്ടി വീരനെ ഒരു മത്സരത്തിനു വിളിച്ചു. പോകാതിരിക്കാൻ പാറ്റുമോ? പക്ഷേ ഇപ്പോൾ പണ്ടത്തെപ്പോലെ ഉണർവു തോന്നുന്നില്ല. ആ ഓട്ടത്തോടുകൂടി വീരൻ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചുപോയി. അതു അവനെ പാഠം പഠിപ്പിച്ചു. പലപ്പോഴും അവൻ വഴിയിൽ നിന്നു പോകും. പഴയ ബസ്സു കിടക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ വീരൻ പഴയ കാലത്തെപ്പററി ഓർത്തു പശ്ചാത്തപിക്കും. ആ പഴയ തീവണ്ടിയും രാജനും പറഞ്ഞതു കേട്ടിരുന്നെങ്കിൽ, ഇതു വരികയില്ലായിരുന്നു. കിഴക്കേക്കുന്ന് ഇറങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നു വേഗത്തിൽ പോകാൻ തോന്നും. പക്ഷേ പെട്ടെന്നു ഓർത്തുപോകും. "ഞാൻ പഴയ ആളല്ല."

നാണപ്പൻ പലപ്പോഴും കാണാറുണ്ടു്, വീരൻ പതുക്കെ പോകുന്നതു്. അയാൾ ഓർക്കും അതിന്റെ പഴയ അഹങ്കാരം എവിടെപ്പോയെന്നു്. പുതിയ ബസ്സു കാണുമ്പോൾ അയാൾ രാജനെ ഓർക്കും. പിന്നെ അയാൾ അതിലേക്കു് നോക്കില്ല. ഒരു ദിവസം വീരൻ കിഴക്കേകുന്നുകയറുകയായിരുന്നു. 'ക്ലിംഗ്'' എന്നൊരു ശബ്ദം കേട്ടു. കുറച്ചു ചെന്നപ്പോൾ എഞ്ചിനിൽ നിന്നു പുക ഉയരാൻ തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നു തീ ആളിക്കത്തി. കിളിയും ആളുകളും ചാടിയിറങ്ങി. കത്തിയെരിഞ്ഞുകൊണ്ടു അതു താഴേക്കു മറിഞ്ഞു. അതു ബസ്സിന്റെ അവസാനമായിരുന്നു. ഒരു നീലവെളിച്ചം ബസ്സിൽ നിന്നു പൊങ്ങി. അതു ആകാശത്തിന്റെ അനന്തതയിലേക്കു ഉയർന്നു.

Hindi Section

दो शब्द

छात्रों ने हिन्दी के प्रति जो उत्साह दिखाया है वह अत्यन्त प्रशंसनीय है। उनकी रचनाओं का मेरी मेज पर ढेर सा लग गया। परिस्थिति-वश कुछ रचनाएँ प्रकाशित न हो सकीं। फिर भी मुझे पूर्ण आशा है कि छात्र दूने उत्साह से अगले अंक के हिन्दी-खंड को समृद्ध बनाने में अभी से जुट जाएँगे।

सहृदय पाठकों से निवेदन है कि वे हमारे इस प्रयास का मूल्यांकन हिन्दी भाषा-भाषी क्षेत्रों के स्तर पर न करें। कारण हमारे छात्र अभी हिन्दी सीख ही रहे हैं।

जय हिंद।

संपादक (हिन्दी-खंड)

इस खंड में पढ़िये :—

			Page
हिन्दी—			
1.	सच्ची सफलता (कहानी)	कैडेट के. गोविन्दन कुट्टी (VIII)	1
2.	एक कविता	कैडेट के. पी. भास्करन (V)	2
3.	मेरी त्रिवेन्द्रम यात्रा	कैडेट अशोक कुमार (VI)	3
4.	हमारे राट्र ते	श्री एन. रामानन्द राव	4
5.	आया फिर मानसून (कविता)	श्री. भुवन चन्द्र पांडे	6
6.	आज का लोकयुग	श्री गोविन्द टेकाले	9
संस्कृत—			
	जगति भातु भारती	श्री गोविन्द टेकाले	10

सच्ची सफलता

कैडेट के. गोविन्दन कुट्टी, क्लास VIII

1

एक लड़का था। वह बहुत आलसी था। एक दिन उसकी सौतेली मां ने उसे घर से निकाल दिया।

चलते चलते वह एक बहुत बडे नगर में पहुँचा। वहां उसे एक आदमी मिला।

आदमी ने कहा—क्यों, बच्चे! तुम कहां से आ रहे हो!

लडके ने उसे सब सच सच बता दिया।

इस के बाद आदमी ने कहा—यदि तुम मुझे खूब मेहनत करने का वचन दो तो मैं तुम्हारी मदद कर सकता हूँ।

लड़का राजी हो गया।

आदमी ने कहा—बहुत अच्छा। मेरे साथ चलो।

2

वह आदमी एक मूर्तिकार था। उसने लडके को अपनी बनाई हुई मूर्तियां दिखायीं। लड़का बहुत खुश हुआ।

उसने कहा—मैं भी ऐसी ही मूर्तियां बनाऊँगा।

वह बहुत मेहनत से काम करने लगा। मूर्तिकार की हर आज्ञा का वह पालन करता था।

3

पांच वर्ष बीत गये। दस वर्ष भी बीत गये। परन्तु उस लडके को सफलता नहीं मिली। वह बहुत रोया। उसने मूर्तिकार से कहा—मैंने इतना परिश्रम किया। फिर भी मेरी बनाई हुई मूर्तियों की कोई प्रशंसा नहीं करता। मैं अब कोई अन्य काम करूंगा। मैं मूर्तियां नहीं बनाऊंगा।

मूर्तिकार ने कहा—तुम्हारे परिश्रम को देखकर मैं प्रसन्न हूँ। सफलता दृढ निश्चय से मिलती है। अब तुम सफल मूर्तिकार बनने का निश्चय कर लो और फिर परिश्रम करो।

लडके ने वैसा ही किया। एक दिन उसने एक मूर्ति बनाई। मूर्तिकार ने उसे देखा और देखता ही रह गया। उसने लड़के की बहुत तारीफें की।

लडका, जो अब जवान हो गया था इतना प्रसन्न हुआ कि उसने काम करना ही छोड दिया।

उसने गर्व से कहा—मैं अब एक महान मूर्तिकार बन गया हूँ। मेरी यह मूर्ति आपकी मूर्तियों से भी सुन्दर है।

मूर्तिकार ने कहा— यह ठीक है। पर तुम्हें अभी सच्ची सफलता नहीं मिली है। ऐसी सफलता से क्या लाभ है जो तुम्हें फिर से आलसी बना दे।

लडका बहुत लज्जित हुआ। उसने दूने उत्साह से काम आरंभ कर दिया। वह अपने काम में खो गया।

कहते हैं कि वह मूर्तिकार संसार का सर्वश्रेष्ठ मूर्तिकार है।

एक कविता

कैडेट के. पी. भास्करन, क्लास V

मेरा स्कूल
सैनिक स्कूल
सबसे आगे मेरा स्कूल ।

मेरा प्रान्त
केरल प्रान्त
छोटा सा यह सुन्दर प्रान्त ।

मेरा देश
भारत देश
सबसे सुन्दर भारत देश ।

मेरी माता
भारत माता
जय माता जय भारत देश ।

मेरी त्रिवेन्द्रम यात्रा

कैडेट अशोक कुमार, क्लास VI

रविवार का दिन था । अगस्त का महीना । जाना था त्रिवेन्द्रम । साथ में था सैनिक स्कूल का सपना ।

नई दिल्ली का रेलवे-स्टेशन और तीसरे दर्जे की टिकटों वाली खिड़की । भीड़ का कोई ठिकाना नहीं और क्यू का कोई पता नहीं । इधर देखा, उधर देखा । एक भले आदमी के हाथ जोड़े । कुली की मिन्नत की । थोड़ी देर बाद देखा तो टिकट हाथ में था । पर बाकी रेजगारी नदारद । चलो कोई बात नहीं । ऐसा तो होता ही है । काम बन गया, यही क्या कम है ?

प्लैटफार्म नम्बर 6, कुली नंबर याद नहीं । गाड़ी का नाम जी. टी., बहुत लंबी । फुफकारती दबी दबी सी सीटी देती किनारे आ लगी । यात्रियों की भागदौड़ इतनी कि मेरे होश उड़ गये । कुली ने दादस बंधाया । पांच रुपये ले लिए । स्लीपिंग-कार में जो बैठाया था ।

गार्ड ने सीटी बजाई । गाड़ी आगे बढ़ी । दिल्ली पीछे खिसकते गई । आंसू निकलने लगे । रूमाल निकालकर आंसू पोंछे । बाहर देखने लगा कि एक कोयला आंख में गिरा जो मद्रास पहुँच कर ही निकला ।

सारा मजा किरकिरा हो गया । फिर भी एक आंख को रूमाल से दबाये, दूसरी आंख से बाहर का दृश्य देखता रहा ।

दिल्ली के बाद मथुरा और मथुरा के बाद आगरा । आगरा के बाद मैं सो गया । सुबह जब आंख खुली तो गाड़ी भोपाल स्टेशन पर खड़ी थी । 'चाय गरम, गरम चाय' 'पान बीड़ी सिगरेट' 'ठंडा पानी' 'पूरी, गरम पूरी' के नारों से स्टेशन गूंज रहा था ।

नागपुर के संतरे खाये । वर्धा में दूध पिया । वहां से गांधी जी का सेवाग्राम निकट ही है ।

यहां से मुझे एक नया अनुभव होने लगा । मैंने देखा कि लोगों के पहनावे में अन्तर आ गया है । कई भाषाएँ भी सुनने को मिलीं । काज़ीपेट, बेजवाड़ा और मद्रास पहुँचते पहुँचते हिन्दी किसी कोने में छिप सी गई थी ।

तीसरे दिन मद्रास सेन्ट्रल पहुँचा । वहां से टैक्सी द्वारा एगमूर स्टेशन आया । यहां से त्रिवेन्द्रम को छोटी लाइन जाती है ।

चौथे दिन रात के आठ बजे त्रिवेन्द्रम पहुँच गया ।

कितने नगर, कितने प्रान्त, कितने पर्वत और कितनी नदियां मैंने पार कीं । कितने अनुभव मुझे हुए । कितना ज्ञान बढ़ा । इसका वर्णन मैं नहीं कर सकता ।

भूगोल में पढ़ा करता था कि भारत बहुत बड़ा देश है, इसकी सत्यता को मैं आज जान पाया ।

हमारे राष्ट्रपति

एम० रामानन्द राव

दर्शन के क्षेत्र में भारत अन्य देशों के लिए मार्ग-दर्शक रहा है। वैदिक काल से लेकर हमारे दार्शनिकों ने सारे संसार में ज्ञान का प्रकाश फैलाया है। आधुनिक काल में भी वही परम्परा जारी रहती है। इस समय के कुछ दार्शनिकोंने राजनीति के क्षेत्र में भी काम किया है। उनमें हमारे राष्ट्रपति डॉ० राधाकृष्णन को एक मुख्य स्थान प्राप्त है। वे दार्शनिक और राजनीतिज्ञ ही नहीं, सफल अध्यापक और समर्थ वक्ता हैं।

डॉ० सर्वेपल्लि राधाकृष्णन का जन्म सन 1888 ई० में पांच सितंबर को तिरुत्तनी गाँव में हुआ। वह गाँव आन्ध्र प्रदेश के चित्तूर जिले में है। तिरुपति और वेल्लूर के स्कूलों तथा मद्रास क्रिश्च्यन कॉलेज में उन्होंने शिक्षा पाई। 1909 में कालेज की शिक्षा समाप्त होते ही वे मद्रास सरकार के शिक्षा विभाग में अध्यापक नियुक्त हुए। 1916 में वे प्रेसिडन्सी कॉलेज के प्रोफसर बने। कलकत्ता विश्वविद्यालय में भी वे बहुत समय तक प्रोफसर रहे। फिर वे काशी, हिन्दू विश्वविद्यालय के उपकुलपति बने। दो बार वे भारतीय दर्शनिक कॉंग्रस के अध्यक्ष चुने गए। आक्सफोर्ड विश्वविद्यालयों में पूर्वी धर्मों के प्रोफसर नियुक्त हुए। 1931 से 1939 तक लीग ऑफ नेशन्स की बौद्धिक सहकारिता समिति के मेंबर रहे। 1943 में दिल्ली विश्वविद्यालय के कुलपति बनाये गये। कई बार युनेस्को में भारतीय प्रतिनिधियों के नेता बनकर गए। 1949 से 1952 तक वे रूस में भारत के राजदूत रहे। 1952 से 1962 तक वे हमारे उपराष्ट्रपति थे, अब हमारे राष्ट्रपति हैं।

दर्शन शास्त्र पर उन्होंने कई ग्रंथों की रचना की। उन्होंने भारतीय और पाश्चात्य दर्शन का गाढ अध्ययन किया। वर्तमान वातावरण की ओर ध्यान देकर उसकी व्याख्या की। भारतीय दर्शन, रवीन्द्रनाथ ठाकुर का दर्शन, जीवन के प्रति आदर्श दृष्टिकोण, धर्म का दर्शन, प्रधान उपनिषद् आदि उनके ग्रन्थ हैं। दार्शनिक होने पर भी विज्ञान के प्रति उनकी घृणा नहीं है। विज्ञान के तथ्यों से बचने की कोशिश भी वे नहीं करते। प्रत्युत वे उनको भी स्वीकार करते हुए यथार्थ के दृष्टिकोण से दार्शनिक तत्वों की व्याख्या करते हैं। पश्चिमी देशों को उन्होंने भारतीय दर्शन का ज्ञान प्रदान किया और भारतीयों को देशी और विदेशी दार्शनिकों से परिचित कराया। स्वामी विवेकानन्द के बाद डॉ० राधाकृष्णन ही अमेरिका और योरप का ध्यान भारतीय दर्शन की ओर आकृष्ट करने में सफल हुए हैं। उन्होंने जो प्रभाव उन लोगों पर डाला वह अधिक शक्तिशाली है क्यों कि उन्होंने केवल भाषण ही नहीं दिए, दार्शनिक तत्वों को सुन्दर रीति से अपने ग्रन्थों में भी

व्यक्त किया। वे हिन्दू धर्म के ही समर्थक नहीं, उस तत्व के भी समर्थक हैं जो सारे धर्मों ने स्वीकार किया है। वे कहते हैं कि एक आध्यात्मिक पुनरुत्थान आधुनिक संसार के प्रश्नों को हल कर सकता है।

अध्यापक के रूप में डा० राधाकृष्णन ने पहले ही प्रसिद्धि पाई। विद्यार्थी प्रोफसर राधाकृष्णन को बहुत चाहते थे। उनका अध्यापक केवल पाठ्य ग्रंथों पर ही आधारित नहीं रहता था। सामयिक प्रश्नों पर भी वे प्रकाश डालते थे। उनकी पढाने की रीति ऐसी थी कि विद्यार्थी उनके विचारों को स्पष्ट समझ पाते थे। भारतीय सिविल सर्विस में काम करनेवाले उनके एक भूतपूर्व शिष्य ने उनसे कहा कि यदि वे आक्सफोर्ड या कैंब्रिज में जाकर पढते तो बहुत अच्छा होता। डा० राधाकृष्णन ने उत्तर दिया, "मैं वहां जाऊँगा तो पढाने के लिए"। इस घटना के कुछ ही वर्षों के बाद 1926 में वे भाषण देने के लिए आक्सफोर्ड में निमंत्रित हुए। इसी वर्ष शिकागो में भी उन्होंने भाषण दिया। भारत के विभिन्न विश्वविद्यालयों में उन्होंने जो काम किया उसके बारे में ऊपर कहा जा चुका है।

डा० राधाकृष्णन का भाषण 1926 में हुआ, जब वे आक्सफोर्ड से लौटे। मद्रास प्रेसिडेन्सी कॉलेज का हाल उनका भाषण सुनने केलिए उत्सुक लोगों से भर गया। फिर भी लोग आते ही रहे। अन्त में भीड इतनी अधिक हुई कि उनका भाषण उस कमरे में नहीं खुले स्थान पर हुआ। उस भाषण ने लोगों पर जादू का काम किया। नवंबर 1960 में रवीन्द्रनाथ ठाकुर पर उन्होंने जो भाषण दिया उसे सुनकर वहां उपस्थित पंडित मंत्र-मुग्ध हो गये। उन्नत विचारों को वे सुन्दर भाषा में व्यक्त करते हैं। उनके भाषण की शैली अकृत्रिम है। पार्लिमेंट में विदेशी नेताओं का स्वागत करने में भी वे इसी शैली और भाषा का प्रयोग करते हैं। अपने विचारों को सबसे कम शब्दों में अभिव्यक्त करने की क्षमता उनमें है। रस हीन समझे जाने वाले दर्शन जैसे विषयों को भी वे अपनी भाषण रीति से आकर्षणीय बना सकते हैं। वार्तालाप में भी उनके ये गुण स्पष्ट दिखाई देते हैं।

राजनीति से भी वे दूर नहीं रहे। पहले महायुद्ध के समय लंदन के 'एस्याटिक रिव्यु' में उन्होंने 'भारत और युद्ध' शीर्षक एक लेख प्रकाशित किया। उसमें उन्होंने बताया कि भारत को स्वतंत्र करने का वादा किए बिना उसे युद्ध में भाग लेने की प्रेरणा सफल रूप से नहीं दी जा सकती। उन दिनों से ही उन्होंने अपने ग्रन्थों तथा लेखों में भारत के प्रश्नों पर विचार करना शुरु किया। पश्चिमी देशों को भी उन्होंने गान्धीजी का नेतृत्व स्वीकार करने का उपदेश दिया। 1921 में गान्धीजी और रवीन्द्रनाथ ठाकुर पर उन्होंने जो लेख लिखे उनमें इन नेताओं का मूल्यांकन किया है। 1939 में "महात्मागांधी: उनके जीवन पर विचारात्मक लेख" शीर्षक ग्रन्थ का संपादन किया और वह गान्धीजी को समर्पित किया। इसमें उन्होंने गान्धीजी को वीरता और परिशुद्धि से करोडों पर प्रभाव डालने वाला स्वतंत्रता का संदेश वाहक कहा है।

आया फिर मानसून

भुवन चन्द्र पांडे

आया फिर मानसून
क्लांत श्याम मेघों ने
चूम लिया पर्वत के मस्तक को
अतिशय आह्लाद से चू पड़ा नयन-जल
मिले जब बिछुड़े दो
नदी, नद, झरने सब गाने लगे गीत मधुर
लहरों के साथ साथ बज उठे घुंघरू भी
झनन झन, छुन छुन। आया फिर....।

छाती कुछ कोमल पड़ी,
माँ की उदारता से
बालक स्वच्छंद हुए

1949 से 1952 तक डा० राधाकृष्णन रूस में भारत के राजदूत के रूप में रहे। वहां भी उन्होंने लोक-प्रियता प्राप्त की। स्तालिन से दो बार उनकी मुलाकात हुई। उस समय स्तालिन कम लोगों से मिलते थे। लेकिन उन्होंने उन दार्शनिक को देखना चाहा जो अन्य कार्यों से व्यस्त रहने पर भी प्रतिदिन बारह घंटे पढ़ने में बिताते हैं।

1952 से वे हमारे उपराष्ट्रपति रहे। 'राज्य सभा के अध्यक्ष बनकर उन्होंने यह भी दिखा दिया कि वे संसदीय नियमों और परम्पराओं के अच्छे ज्ञाता हैं। सभी दल के मेंबरों ने उनके प्रति अपनी श्रद्धा के भाव प्रकट किये हैं। डा० राधाकृष्णन अब हमारे राष्ट्रपति है। सप्ताह में दो बार राष्ट्रपतिभवन का द्वार आम जनता के लिए खोलकर उन्होंने प्रजातंत्रका अच्छा नमूना दिखाया हैं'। हम निस्संदेह आशा कर सकते हैं वे दार्शनिक राष्ट्रपति भारत को आध्यात्मिक, सांस्कृतिक और राजनैतिक मार्गों में और भी आगे ले जाएँगे।

निकल पड़े जननी का आंचल थाम जहां तहां
खिल उठे वन-प्रसून। आया फिर....।

गरज उठा आसमान
चू पड़ी जल की दो ठंडी बूंद
पातों के बीच से
देख निज कुटिया को सहम उठा वह किसान
किन्तु उधर खेतों में
लाज से झुकते हुए पौधों को देख देख
भूल गया अपना दुख
नाच उठा झूम झूम। आया फिर....।

देखो! उस नटखट ने
पकड़ लिया मेंढक को
फुदक रहा आंगन में दुर्बल के साथ साथ
और उधर रोक जल-धार को
घुटने तक पानी में डूब डूब
खे रहे पांच सात कागज की नाव को
बने हुए टोली बांध
बुढ़िया से कहते हैं-'मर जा धड़ाके से'
गली-गली घूम घूम। आया फिर....।

उच्चगिरि शृङ्गों पर
करते हैं वास मेघ
असमय चल देते हैं
करने को विचरण वे
इसीलिए, राह में चलते पथिक
देख देख नभ की ओर
दौड़ रहे द्रुत गति से
रग-रग में उनकी ज्यों भर गया नवीनखून। आया फिर....।

AVOID MID MORNING SLACKNESS

Insist on

CHAMPION BREAKFAST FOODS

Champion Oats
Corn Flakes
Wheat Flakes
Rice Flakes
Barley Flakes
Whole Wheat
Porridge &
Pearl Barley

Manufactured by

The Hindustan Breakfast Foods Mfg, Factory, New Delhi.

Sole Agents for:
(KERALA, MADRAS, MYSORE)
ANDHRA PRADESH & ORRISSA)

AROORCHAND SHAM SUNDER,
2/144 Mount Road,
P. O. BOX No. 717 MADRAS-6.

TELEPHONE: **84740**

Teleg: Champioats

'आज का लोकयुग'

गोविन्द टेकाले,

प्राचीन युग राजामहाराजाओं का अर्थात् राज्युग था। फिर आया मध्ययुग जिसमें सामंत ही समाज के नेता बने। किन्तु आज आधुनिक युग है साधारण लोगों का। इसी लिए इस युग को लोकयुग कहा जा सकता है।

जीवन के हर एक क्षेत्र में इस युग का पदार्पण दिखाई पड़ेगा। राजनैतिक क्षेत्र आज जीवन का सबसे अधिक महत्त्वपूर्ण अंश बन गया है। इस क्षेत्र में तो युगान्तरकारी परिवर्तन हुआ है। आज गणतंत्र या जनतंत्र का युग है। आज लोग अपना भविष्य बनाने में समर्थ हो गये हैं। राज्य की बागडोर संभालनेवाले नेता लोगों द्वारा निर्वाचित हो जाने चाहिए। इसका उचित वर्णन अमरीका के स्वनामधन्य अध्यक्ष अब्राहम लिंकन के, जिन्होंने अपना जीवन साधारण आदमी के कल्याण के लिए व्यतीत किया, शब्दों में हुआ है। वे अपने पिटसबर्ग के ख्यातनाम भाषण में बोले, "गणतंत्र लोगों के लिए है" (Democracy ....the Government of the people, by the people and for the people.) यह कितने सौभाग्य की बात है कि आज लोग अपनी स्वतंत्रता के कर्णधार बन गये हैं। स्वराज अर्थात् स्वतंत्रता आज लोगों का जन्मसिद्ध हक बन गया है।

सामाजिक क्षेत्र में भी इस लोकयुग का आगमन स्पष्टतया प्रतीत होता है। सामान्य से सामान्य मनुष्य आज अपनी योग्यतानुसार प्रगति कर सकता है और पुरानी सामाजिक कुरीतियाँ हट जाने से शिक्षा पा रहा है और सतर्क बन रहा है, यही सतर्कता गणतंत्र की बुनियाद है। कारण सतर्कता ही,एक राजनीतिशास्त्री के अनुसार, लोकतंत्र की कीमत है। Vigilance is the price of democracy?

जीवन के अन्य प्रमुख अंगों में भी लोकयुग का अवतरण सहजतया दिखाई देता है। साहित्य जीवन का चित्र होता है। आज कौन सी भी भाषा का साहित्य लीजिए। उसमें ग्रामीण जीवन का वर्णन जरूर मिलेगा। नाटक में लोकनाट्य आजकल लोकप्रिय हो रहा है। नृत्य तथा संगीत के क्षेत्र में भी लोकनृत्य तथा लोकसंगीत जनप्रियता की चरम सीमा पर पहुँच रहे हैं। अंतर-विश्वविद्यालयीन युवक समारोहों में लोकनृत्य तथा लोकसंगीत नितान्त जनप्रिय हुए हैं।

लोकप्रिय नेताओं को हम जो विशेषण प्रदान करते हैं उससे भी यही स्पष्ट होगा कि आज जन-साधारण की रुचि ही हर मानवीय कृति का मानदंड बन गयी है। ख्यातनाम दार्शनिक बर्टन्ड रसेल के शब्दों में मनुष्य ही सब चीजों का मानदंड है। (Man is measurment of all the things) स्वराज्यमंत्र के प्रदाता। बाल गंगाधरतिलक को जनताने कौनसी उपाधि दी! अर्थात् लोकमान्य। इससे स्पष्ट होता है

कि आज का युग जनयुग है। आज लोग अपने भविष्य के नियंता बन गये हैं। इसी हेतु से वह पुरानी कहावत 'यथा राजा तथा प्रजा,' अर्थात् 'जैसा राजा वैसी प्रजा' कहावत बदलनी चाहिए और 'यथा प्रजा तथा राजा' यह नयी कहावत प्रचलित करनी चाहिए।

स्वतंत्रता सेनानियों के अमर बलिदान से भारतवर्ष को स्वराज्य मिला है। इसको बनाये रखना इन्हीं लोगों के हाथ में है। इनको जितना भी जागृत, सभ्यतापूर्ण बनाया जाय, उतना ही भारत में सुराज्य का आगमन होगा और कवींद्र रवींद्र के 'सुजलां सुफला' यह शब्द पूर्णरूपेण यथार्थ हो जायेंगे। जयतु लोकयुगम्।

लोकयुग की जय हो।

SANSKRIT SECTION

जगती भातु भारती

गोविन्दः टेकाले

'संस्कृतिः संस्कृताश्रिता' इति लोकोक्तिः विख्याता एव। भारतीयानां सर्वेषु संस्कारेषु संस्कृतेन अग्रस्थानं प्राप्तम्। साहित्यदर्शनकलादिषु शास्त्रेषु संस्कृतं समृद्धम्। व्याकरणे तु संस्कृतेन सह न अन्या जगतः भाषा प्रतिस्पर्धिनी इति ख्यातनामा पूर्वविद्यासाक्षी विंटरनिट्ज महोदयानां मतम्। सुभाषितरत्नानां तु भाण्डागारं अमूल्यम्। निम्नलिखितानि सुभाषितानि न केवल चेतोहराणि परन्तु उपदेशकारिण्यपि।

'न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते',

'सत्यमेव जयते', 'सर्वे जनाः कांचनमाश्रयन्ते',

'संतोष एव पुरुषस्य परं निधानम्', 'वसुधैव कुटुम्बकम्' इत्यादयः

वेदास्तु अस्माकं संस्कृतिप्रभवाः। 'आ नो भद्राः क्रतवो यन्तु विश्वतः,' अर्थात् सर्वदिग्भ्यः सुविचाराः आगच्छन्तु इति तेषां वैदिकऋषीणां प्रार्थना आसीत्। उपनिषत्सु अस्माकं विचारधनं संगृहितम्। पाश्चात्यानामपि विचाराः उपनिषद्भिः प्रभाविताः। सुप्रसिद्ध जर्मनदेशीयो दार्शनिकः शोपेनहावर कथयति, "उपनिषदः मम जीवनस्य मृत्योश्च संतोषदायकाः सन्ति" इति। ब्राह्मणा विविधानि शास्त्राणि अस्माकं जीवनं अधुनापि संपन्नं कुर्वन्ति। भगवता व्यासेन तु 'भारतलितो ज्ञानमयःप्रदीपः'। आदिकविः वाल्मीकी कोकिलः कविताशाखामारुह्य रामरामेति मधुरं मधुराक्षरं पठितवान् रामायणं च जगति प्रसृतवान्। यावद्गिरयः स्थास्यन्ति, यावत् नद्यः वहन्ति, तावद्रामायणकथा लोकेषु प्रचरिष्यति। महाभारतस्य एको भागः 'भगवद्गीता' तु आलोकमान्य तिलकगांधिरमणारविन्दपर्यन्तं भारतस्य जीवनविद्यापाठदायिनी।

संस्कृतकविताकामिनी तु रसिकानां सदा कौतूहलविषयः

'यस्याश्चोरश्चिकुरनिकरो कर्णपूरो मयूरो भासो हासः कविकुलगुरुः कालिदासो विलासः। हर्षो हर्षो हृदयवसतिः पञ्चबाणस्तु बाणः केषां नैषा कथय कविताकामिनी कौतुकाय॥' काव्येषु रघुकुमारनैषधकिरातशिशुपालवधपञ्चकं सुप्रसिद्धमेव। दृश्यकाव्ये नाटके कालिदासस्य शाकुन्तलेन विश्वख्यातिः प्राप्ता। विख्यातजर्मनमहाकविः गटेमहोदयः शाकुन्तलमुद्दिश्य लिखति—

"Wouldst thou the young year's blossoms and the fruits of its decline,

Wouldst thou the earth and heaven itself in one sole name combine;

Wouldst thou all by which the soul is enchanted, enraptured, feasted fed,

I name thee O Shakuntala! and all at once is said".

भवभूतिः उत्तररामचरिते विशिष्यते। कविकुलगुरुकालिदासस्य मालविकाग्निमित्रम् विक्रमोर्वशीयं। इति नाटके अपि रसिकचित्तानि हरतः। कालिदासस्य मेघदूतऋतुसंहार इति द्वे काव्ये क न आह्लादयतः। भासस्य त्रयोदशनाटकचक्रे प्रतिज्ञायोगन्धरायण प्रकाशते। शूद्रकस्य मृच्छकटिकं तु सामाजिकराजकीयनाटकम्। विशाखदत्तस्य मुद्राराक्षसं बाणस्य का दम्बरी नितांतरुचिरा आह्लादयिनी च। तथैव सुबन्धोः वासवदत्ता कथां अलङ्करोति। भर्तृहरेः शतकत्रय नीतिवैराग्यशृंगार शतककाव्येषु विराजते। अश्वघोषस्य सौदरनन्दबुद्धचरिते तु पठनीये।

एषा पुरातनतमा दैवी वाक् अधुना भारते इतरेषु देशेषु च उत्साहेन पठ्यते। भारते शालासु विश्वविद्यालयेषु च इयं भाषा पठिता वर्तते पुरातनपरिपाट्या संस्कृतशालासु देवभाषा पठ्यते। विश्वविद्यालयेषु अमरवाणी आधुनिकरीत्या पठ्यते। कतिपयवर्षेभ्यः पूर्वं भारतकेन्द्र प्रशासनेन संस्कृतायोगः बंगाल विधानपरिषदः अध्यक्षाणां-डॉ. सुनीतिकुमार चटर्जीमहोदयानां आध्यक्ष्ये स्थापितः। तेन सूचितं केन्द्रीयसंस्कृतमण्डलं अधुना न्यायमूर्तिपतञ्जलि-शास्त्रीणां आध्यक्ष्ये क्रियाशीलम्। एतन्मंडलं भारतप्रशासनाय संस्कृतमुद्दिश्य उपदेशं प्रयच्छति।

अद्यापि भारते पञ्चशतकाना परिवाराणां संस्कृतं मातृभाषा वर्तते। संस्कृते पत्रकारिता अपि संस्था। जयपुरस्य 'भारतवाणी', वाराणसीयः 'सूर्योदयः' एतादृशे मासिकपुस्तके संस्कृतपाठकान् आनन्दयन्ति। नागपुरस्य साप्ताहिक 'संस्कृतभवितव्य' रुचिरम्। पुण्यनगरस्थे पाक्षिक 'भारतवाणी' संस्कृतपत्रकारितां अलंकरोति साहित्य अकादमी इति संस्थायाः षाण्मासिकपत्रिका 'संस्कृतप्रतिभा' प्रसिद्धा। संस्कृतभाषायां दैनिकस्य प्रकाशनं तु संस्कृत पत्रकारितायाः सुयशः दर्शयति। एतत् दैनिकं 'संस्कृतिः' इति नाम्ना प्रसिद्ध पुण्यनगरात् प्रकाशित च भवति।

इतरदेशेषु अपि संस्कृताध्ययनं सोत्साहं क्रियते। आंग्लजर्मनरशियाफ्रान्सादि देशेषु संस्कृताध्ययनं क्रियते। अमेरिकाराष्ट्रेऽपि संस्कृतं पठ्यते पाठ्यते च। आधुनिकपंडितानां परंपरा पाश्चात्य संस्कृतपंडितेभ्य एव प्रारब्धा। सर विलियम जोन्स,

मेक्समूलर, विंटरनिट्ज्, कीथ एतानि नामानि संस्कृतपाठकानां परिचितानि एव। आधुनिकानां एतेषां पंडितानां प्रयासैः तौलनिकधर्मशास्त्रं, तौलनिकभाषाशास्त्रं, तौलनिकदेवताशास्त्रं, भारतशास्त्रं च एतानि नवशास्त्राणि प्रारब्धानि आधुनिकभारतीय पंडितेषु डॉ. भांडारकर, हरिदाससिद्धान्तवागीश, म. म. कुप्पुशास्त्रि, म. म. डॉ. काणे, डॉ राघवन् डॉ. दाण्डेकर प्रभृतयः विराजन्ते। महामहोपाध्याया काणेमहोदया अधुना भारतशास्त्रस्य राष्ट्रीयप्राध्यापकाः सन्ति।

अथ भारतस्य संमुखे चिनाक्रमणसदृशं संकटं उपस्थितम्। अधुना सर्वैः भारतीयैः एकचित्तं भवितव्यम्। अद्य राष्ट्रीयैकता वाञ्छिता वर्तते। एतादृशी एकता संस्कृतस्य पठनपाठनेन साध्यं भवति। कतिपयदिवसपूर्वं विश्वविद्यालयानां उपगुरूणां सभायां लोकसभाध्यक्षानन्तशयनैः संस्कृतमहत्त्वं प्रतिपादितम्। आसेतुहिमाचलं प्राचीनभारते आचारविचारप्रदानस्य इदमेव एकं माध्यमं आसीत्। अद्यापि बिहारराज्यपालानां श्रीमदनन्तशयन अय्यङ्गारमहोदयानां शब्देषु "संस्कृतभाषायामेव सा शक्तिः यया वैदिकी संस्कृतिरेव हि विश्वेऽस्मिन् पुनः शांतिं स्थापयितुं समर्था। वेदान्, शास्त्राणि, उपनिषदः, महाभारतं रामायणम् अन्यानपि धार्मिकान् सांस्कृतिकांश्च ग्रन्थान् समधिगन्तुं नितान्तमावश्यकी"।

संस्कृतनिष्ठात् भाषा हिन्दी अपि संस्कृताश्रयेण सरला भवति। एतादृशी अमरवाणी भारतवाणी पुनश्चैकता पूर्वगौरवं यातु इति मे सदिच्छा।

"भानुवद् भारतीयानां भास्वद्भवनमालिनी।
भागीरथीव भावाढ्या जगति भातु भारती॥"

Godrej

STEEL Almyras and Cupboards of Various Kinds and sizes - Filing Cabinets - Plan Filing Cabinets - Book Cases - Card Index Cabineis - Visadex Cabinets - Safes - Strong Room Doors and Grille Gates - Air Ventilators - Locker Cabinets - Renter's Boxes - Inspection Tables - Cash Boxes - Coffers - Tumbler Padlocks - Tubular Latches - Night Latches - Navatal Padlocks - Cycle Locks - Renter's Locks - Tables - Chairs - Folding Chairs - Cots - Printing Equipments - E. R. W. M. S. Tubes - Machines - Refrigerators - Typewriters - Racks - Doors - Windows - Ventilators - and many other Office, Home, Canteen and Hospital Furniture.

Stockists.

S. KODER

TRIVANDRUM, QUILON, KOTTAYAM, ERNAKULAM, PALLURUTTY and COCHIN.

Statement about ownership and other particulars about newspaper **THE KAZHAKOOTAM CADET** to be published in the first issue every year in the month of December.

FORM IV

(See Rule 8)

1. Place of publication:	**Trivandrum-6.**
2. Periodicity of its Publication:	**Yearly**
3. Printer's Name:	**G. Bhaskaran Nair**
Nationality:	**Indian**
Address:	**Bhaskara Printing Works, Trivandrum-1.**
4. Publisher's Name:	**Lt. Col. B. K. Somaiah**
Nationality:	**Indian**
Address:	**Principal, Sainik School, Trivandrum-6.**
5. Editor's Name:	**P. Purushothaman**
Nationality:	**Indian**
Address:	**Sainik School, Trivandrum-6.**
6. Name and address of individuals who own the Newspaper and partners or shareholders holding more than one percent of the total capital.	**Sainik School, Kazhakootam, Trivandrum-6.**

I, Lt. Col. B. K. Somaiah, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Dated 29 November, 1962.

(Sd.) **Lt. Col. B. K. SOMAIAH**
Signature of the Publisher.